Έτος Ε'

Τεῦχος 103ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΚΑΘΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΣ, Μηχανικὸς—Τοπογράφος
ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς Β'
ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ, Ἰατρὸς
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Διευθυντὴς Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΒΛΥΣΙΔΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Ὑφηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΛΑΝΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΙΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, τ. Ἐφέτης—Συγγραφεὺς
ΓΑΒΑΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Εἰσαγγελεὺς
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΝΑ, Λογοτέχνις
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΤΣΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΨΑΣΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἰατροδικαστὴς
ΚΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου Ἑλληνικοῦ
ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Ἱστορικὸς
ΚΙΝΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β'
ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΡΟΚΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΚΙΜΩΝ, Ἀρχιτέκτων
ΛΕΜΟΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Σύμβουλος Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου—Δ/τωρ Δικαίου
ΜΩΡΑ-Ι-ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ψυχίατρος
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΜΑΡΙΑ, Διευθύντρια Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΜΟΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΝΤΖΙΩΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΝΙΑΣΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Διευθυντὴς Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους
ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς
ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, Καθηγητὴς Δικαστικῆς Γραφολογίας
ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ ΘΑΛΕΙΑ, Ἰατρὸς
ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΗΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Ἀρχιφύλαξ
ΡΑ-Ι-ΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ, Καθηγητὴς Παντείου—Σύμβουλος Ἐπικρατείας
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Καθηγητὴς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς
ΣΚΟΥΖΕΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Πρόεδρος Συλλόγου Ἀθηναίων
ΣΑΓΙΑΣ ΗΛΙΑΣ, Τμηματάρχης Ε.Ι.Ρ.
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ, Ἀρχιφύλαξ
ΤΟΥΣΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, Ἀντεισαγγελεὺς Ἀρείου Πάγου
ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
ΤΣΙΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β'
ΤΟΥΖΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Γυμνασιάρχης

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΗ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 103ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1957)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. — ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ Β' ΤΑΞΕΩΣ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ:

162.—Ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων Β' τάξεως τῆς ΣΤ' Ἐκπαιδευτικῆς Περιόδου καὶ ἡ δρᾶσις αὐτῆς κατὰ τὴν 3-12-1944.

163.—Σύλληψις κομμουνιστῶν ὑπὸ τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων κατὰ τὴν 4 Δεκεμβρίου 1944.

164.—Μάχες κομμουνιστῶν καὶ δοκίμων Ὑπαστυνόμων ἀπὸ 5 ἕως 8 Δεκεμβρίου 1944.

165.—Ἀνακατάληψις τοῦ Β' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἀπὸ δοκίμους Ὑπαστυνόμους καὶ δρᾶσις αὐτῶν κατὰ κομμουνιστῶν ποὺ πολιορκοῦσαν τὸ Σύνταγμα Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη.

166.—Ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1944 μέχρι 6 Ἰανουαρίου 1945.

167.—Λῆξις τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τοποθέτησις τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων στὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα.

***

162. Ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων Β' τάξεως τῆς ΣΤ' Ἐκπαιδευτικῆς Περιόδου καὶ ἡ δρᾶσις αὐτῆς κατὰ τὴν 3 Δεκεμβρίου 1944.

Κατὰ τὸ 1944 λειτουργοῦσε ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων Β' τάξεως, στὴν ὁποία ἐφοιτοῦσαν 130 περίπου δόκιμοι τῆς ΣΤ' Ἐκπαιδευτικῆς Περιόδου. Ἡ Σχολὴ ἦταν ἐγκατεστημένη στὰ Παλαιὰ Ἀνάκτορα καὶ συγκεκριμένως στὴν αἴθουσα τῆς Γερουσίας. Διοικητὴς τῆς Σχολῆς ἦταν ὁ τότε Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Ἰωάννης Γιαννοῦτσος, Ὑποδιοικητὴς ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Νάσαινας Εὐάγγελος, Κοσμήτωρ ὁ νῦν Ἀστυν. Δ/ντὴς Β' κ. Καθάρειος Ἀπόστολος καὶ Ἀξιωματικοὶ ἐναλλασσόμενοι στὰ καθήκοντα τοῦ Ἀξιωματικοῦ Ὑπηρεσίας οἱ κ.κ. Ἰωάννης Γάτσης, Χρῆστος Δημητρόπουλος, Χ. Σταυρόπουλος καὶ Ι. Πουρναρόπουλος. Στὴ δύναμη τῆς Σχολῆς ἀνῆκεν ἐπίσης ὁ Ὑπαστυνόμος Α' (ἤδη Ἀστυν. Δ/ντὴς Β') κ. Ν. Νικητάκης.

Ἡ δύναμις τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, κατὰ τὶς ταραγμένες ἡμέρες τοῦ Δεκεμβρίου 1944, ἀποτέλεσε ὑπολογίσιμο παράγοντα γιὰ τὴν ἐθνικόφρονα παράταξη. Γι' αὐτὸ μετὰ ἐπιλογὴν ποὺ ἔγινε τῶν δοκιμασμένων γιὰ τὸν πατριωτισμό τους δοκίμων παρεδόθησαν σ' αὐτοὺς τὰ ὅπλα, ποὺ ἐστάλησαν ἀπὸ τὴ Μέση Ἀνατολὴ γιὰ τὴν Ἀστυνομία Πόλεων.

Κατὰ τὴν Κυριακὴ (3-12-1944) καὶ ἀπὸ 7—13ης ὥρας, ὁπόταν ἔγινε τὸ παράνομο συλλαλητήριο τῶν κομμουνιστῶν, ἡ δύναμις τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ὑπὸ τὸν Διοικητή της Ἀστυν. Δ/ντὴ Α΄ κ. Γιαννοῦτσον Ἰωάννην, διετάχθη ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς κομμουνιστὰς στὴν περιοχὴ τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐκεῖ εἶχαν συγκεντρωθῆ μεγάλες δυνάμεις κομμουνιστῶν, γιατὶ στὴν ὁδὸ Κοραῆ ἦσαν ἐγκατεστημένα τὰ γραφεῖα τοῦ Ε.Α.Μ. Στὴν ἐπιχείρηση αὐτὴ ἡ Σχολὴ ἐνισχύθηκε μὲ τοὺς βαθμοφόρους τῆς Δ/νσεως Ἀλλοδαπῶν, 1) Ἀστυνόμον Α΄ κ. Ἀναγνωστάκον Πέτρον, 2) Ἀστυνόμους Β΄ κ.κ. Μπούραν Παναγιώτην καὶ Παυλίδην Πρόδρομον, 3) Ὑπαστυνόμον Α΄ κ. Χρυσανθόπουλον Ἀνδρέαν, 4) Ὑπαστυνόμους Β΄ κ.κ. Λυμπέρην Γεώργιον, Κορρὲν Ἰωάννην καὶ Τζανέττον Λεωνίδαν καὶ 5) Ἀνθυπαστυνόμους κ.κ. Σμυρνιὸν Ἰωάννην καὶ Κακολέβαν Ἀργύριον. Οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι προσεπάθησαν νὰ ἐμποδίσουν τὸν ὄγκο τῶν διαδηλωτῶν κομμουνιστῶν, ποὺ ἀνέβαιναν τὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου πρὸς τὴν πλατεῖα Συντάγματος.

Οἱ κομμουνισταὶ βλέποντας ὅτι οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι εἶχαν ἀπόφαση νὰ τοὺς ἐμποδίσουν ὁπωσδήποτε νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴν πλατεῖα Συντάγματος, ἄρχισαν νὰ ἀσκοῦν ψυχολογικὴ βία καὶ νὰ τοὺς προτρέπουν νὰ προσχωρήσουν στὸν Ε.Λ.Α.Σ. καὶ νὰ μὴ συγκρουσθοῦν μὲ τὸ Λαό, ὅπως ἔλεγαν.

Οἱ δόκιμοι ὅμως ἔμειναν σταθεροὶ στὶς θέσεις των καὶ στὶς 11 π.μ. περίπου διεσκόρπισαν τοὺς κομμουνιστάς, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὸ χῶρο μπροστὰ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία καὶ στὴ λεωφόρο Πανεπιστημίου μέχρι τὴν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ τὰ αἱματηρὰ γεγονότα τῆς Πλατείας Συντάγματος, ἡ δύναμις τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων διετάχθη νὰ φρουρήσῃ τὰ Παλαιὰ Ἀνάκτορα γιὰ ν' ἀντιμετωπισθῆ ἐνδεχομένη ἐπίθεσις καταλήψεως αὐτῶν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

Ἔτσι ὅλη τὴ νύχτα τῆς 3 πρὸς 4-12-1944 οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι φρουροῦσαν ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς τὸ οἰκοδομικὸ συγκρότημα τῶν παλαιῶν Ἀνακτόρων, ἕτοιμοι ν' ἀποκρούσουν ἐνόπλως ὁποιαδήποτε ἐπίθεση.

163. Σύλληψις κομμουνιστῶν ὑπὸ δοκίμων Ὑπαστυνόμων κατὰ τὴν 4 Δεκεμβρίου 1944.

Στὶς 4-12-1944, ἡμέρα Δευτέρα, οἱ κομμουνισταί, ὅπως γνωρίζουμε, εἶχαν ὀργανώσει ἐντυπωσιακὴ κηδεία γιὰ τὰ δῆθεν θύματα τῆς πλατείας Συντάγματος.

Ἡ νέα αὐτὴ παράνομη διαδήλωσις ἦταν τέτοια σὲ ὄγκο, ὥστε ἔδωσε δικαίως ὑπόνοια, ὅτι ἦταν ἐνδεχόμενο νὰ γίνῃ αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν κατάληψη τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων, στὰ ὁποῖα εἶχαν ἐγκατασταθῆ οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι.

Ὁ Διοικητὴς τότε τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, Ἀστυν. Δ/ντὴς Α΄ κ. Ἰ. Γιαννοῦτσος, ἀνέπτυξε ἐξαίρετη πρωτοβουλία καὶ ἀφοῦ ἔντυσε μὲ πολιτικὴ ἐνδυμασία πολλοὺς δοκίμους Ὑπαστυνόμους, τοὺς διασκόρπισε μέσα στοὺς κομμουνιστὰς ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὰ Παλαιὰ Ἀνάκτορα, τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μ. Βρεττανίας» καὶ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση. Οἱ Ὑπαστυνόμοι αὐτοὶ ὡπλισμένοι μὲ τὰ περίστροφά τους ἐπεσήμαναν ἐπικινδύνους κομμουνιστὰς ποὺ ἔφεραν περίστροφα καὶ χειρομβοβίδας καὶ ἀφοῦ τοὺς παρηκολούθησαν τοὺς συνέλαβαν.

Οἱ συλληφθέντες κομμουνισταὶ ἀφωπλίσθησαν καὶ ἐκλείσθησαν στὴ μεγάλη αἴθουσα τελετῶν τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων. Ἀπὸ ἐκεῖ, μετὰ δύο μέρες, μετεφέρθησαν καὶ ἐνεκλείσθησαν στὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως τῶν κομμουνιστῶν ποὺ σχηματίσθηκε στὸ Γουδί.

164. Μάχες κομμουνιστῶν καὶ δοκίμων Ὑπαστυνόμων ἀπὸ 5 ἕως 8 Δεκεμβρίου 1944.

Οἱ κομμουνισταὶ ἀφοῦ κατέλαβαν ὅλα σχεδὸν τὰ ἀκραῖα Ἀστυνομικὰ Τμήματα τὴ νύκτα τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴν Δευτέρα καὶ τῆς Δευτέρας πρὸς τὴν Τρίτη (5-12-1944), ἄρχισαν νὰ παρενοχλοῦν καὶ τὸ κέντρο τῆς πρωτευούσης μὲ τοὺς ἐλεύθερους σκοπευτές, ποὺ ἐγκατεστημένοι σὲ διάφορα μέγαρα καὶ πολυκατοικίες πυρο-

βολοῦσαν τοὺς ἐθνικόφρονας καὶ σκότωναν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἀρκετούς. Πολλοὶ τέτοιοι ἐλεύθεροι σκοπευταὶ κομμουνισταὶ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν περιοχὴ τοῦ Κολωνακίου καὶ ἔρριχναν ὅλμους ἢ πυροβολοῦσαν ὅσους κυκλοφοροῦσαν στὴ λεωφόρο Ἀκαδημίας, Σταδίου κλπ.

Διετάχθη τότε δύναμις δοκίμων Ὑπαστυνόμων μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν νῦν Ἀστυν. Δ/ντὴν Β΄ κ. Καθάρειον Ἀπόστολον νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν περιοχὴ Κολωνακίου ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, ἐλευθέρους σκοπευτάς. Ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ ὑπῆρξε ἐπιτυχής, γιατὶ ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἐξουδετερώθησαν ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι σκοπευταί, χωρὶς νὰ σημειωθῆ εὐτυχῶς ἀπώλεια ἀστυνομικῶν, καίτοι οἱ κομμουνισταὶ ὅταν ἀνεκαλύπτοντο ἡμύνοντο μὲ πεῖσμα.

Στὶς 6-12-1944, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, οἱ κομμουνισταὶ ἔκαμαν ἐπίθεση κατὰ τῶν Π. Ἀνακτόρων. Ἡ ἐπίθεσις ἦταν αἰφνιδιαστικὴ καὶ ἐξεδηλώθη τὶς πρωϊνὲς ὧρες ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Βασιλικοῦ κήπου. Οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι ἐπερίμεναν τὴν ἐπίθεση αὐτὴ καὶ εἶχαν ἐνισχυθῆ μὲ ἀριθμὸ δοκίμων Ἀρχιφυλάκων καὶ μὲ ἀστυνομικοὺς τοῦ Θ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ποὺ εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ τὴν προηγούμενη ἡμέρα κατόπιν Δ/γῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσεως.

Ἔτσι ἡ ἄμυνα ὑπῆρξε ἐντονωτάτη καὶ οἱ κομμουνισταὶ ἀφοῦ ἀπέτυχαν στὴν ἐπίθεσή τους ἐδέχθησαν ἀντεπίθεση τῶν ἀστυνομικῶν. Ἡ συμπλοκὴ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἔντονη. Τελικὰ οἱ κομμουνισταὶ ἀπωθήθησαν ἀφοῦ ἐγκατέλειψαν ἀρκετοὺς νεκρούς, ποὺ ἐτάφησαν στὸ Βασιλικὸ κῆπο σὲ πρόχειρο νεκροταφεῖο.

Στὶς 7-12-1944 ἡ δύναμις τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ἔλαβε μέρος στὴν ἐπιχείρηση τῆς καταλήψεως ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὄθωνος 6 οἰκήματος, ὅπου εἶχε τὰ γραφεῖα του τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ ὅπου εἶχεν ὀχυρωθῆ ἔνοπλο τμῆμα τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. Οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι διετάχθησαν τότε καὶ περικύκλωσαν τὸ οἴκημα μὲ σκοπὸ νὰ συλλαμβάνουν ὅσους ἐπιχειροῦσαν νὰ διαφύγουν ἀπὸ ἐκεῖ.

165. Ἀνακατάληψις τοῦ Β΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἀπὸ δοκίμους Ὑπαστυνόμους καὶ δρᾶσις αὐτῶν κατὰ κομμουνιστῶν ποὺ πολιορκοῦσαν τὸ Σύνταγμα Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη.

Στὶς 8-12-1944 ἡμέρα Παρασκευή, ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων διετάχθη νὰ μετασταθμεύσῃ στὸ οἴκημα τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσὸς» καὶ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐπιτήρηση καὶ φρούρηση τοῦ τομέως, Πλατεία Ὁμονοίας—Ἀθηνᾶς—Μοναστηρακίου, γιατὶ τὰ προκεχωρημένα Τμήματα τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. εἶχαν γραμμὴ ἀναπτύξεως νοτίως καὶ κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς. Δυστυχῶς ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ τῆς μετακινήσεως τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων εἶχε προδοθῆ, γιατὶ οἱ κομμουνισταὶ σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ἀπὸ τὰ Παλαιὰ Ἀνάκτορα μέχρι τοῦ οἰκήματος τοῦ «Παρνασσοῦ» ἔβαλαν μὲ καταιγιστικὰ πυρὰ βλημάτων ὅλμων καὶ πυροβολικοῦ, ποὺ ἔπεφταν στὴν ὁδὸ Σταδίου καὶ γύρω ἀπὸ τὸ οἴκημα τοῦ «Παρνασσοῦ».

Ἡ δύναμι ἦταν ἀκροβολισμένη καὶ εὐτυχῶς δὲν ὑπῆρξαν θύματα. Ὁ βομβαρδισμὸς ὅμως ἐσυνεχίσθη καὶ μετὰ τὴν ἐγκατάσταση τῶν δοκίμων στὸν «Παρνασσό». Μερικὰ βλήματα ἔπληξαν τὸ οἴκημα καὶ ἔκαναν ζημιὲς χωρὶς θύματα, ἄλλα δὲ βλήματα ἔπεσαν στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καρύτση.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων διετάχθη νὰ διαθέσῃ τὸ ἥμισυ τῆς δυνάμεώς της γιὰ τὴν ἀνακατάληψη τοῦ Β΄ Ἀστυν. Τμήματος (Πλάκας), τὸ ὁποῖο οἱ κομμουνισταὶ ἀφοῦ τὸ ἐλεηλάτησαν τὸ ἐγκατέλειψαν.

Πράγματι 60 περίπου δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀστυνόμο Α΄ (νῦν Δ/ντὴ Β΄) κ. Εὐάγγελον Ἀναστασίου, καὶ βοηθό του τὸν Ἀστυνόμο Β΄ κ. Ἀναστασόπουλο Βασίλειο, ἀνεπτύχθη κατάλληλα ἀπὸ τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων καὶ ἄρχισε ἐκκαθάριση τοῦ ἐδάφους μέχρις ὅτου μὲ διάφορες μικροσυμπλοκὲς ἔφθασε στὸ οἴκημα τοῦ Β΄ Τμήματος καὶ ἐγκατεστάθη σ' αὐτό. Ἀμέσως ἐγκατεστάθησαν φρουρὲς ἐπαφῆς μὲ τὸ Σύνταγμα Χωρ/κῆς Μακρυγιάννη καὶ ἄρχισε ὁ ἔλεγχος τῶν πέριξ οἰκημάτων καὶ χώρων καθὼς καὶ τῶν ἀτόμων ποὺ κυκλοφοροῦσαν στοὺς δρόμους.

Οἱ κομμουνισταὶ βλέποντας ὅτι ἡ ἀνακατάληψις τοῦ Β' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἀποτελοῦσε ἀπειλὴ στὰ νῶτα τους, προκειμένου νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ Συντάγματος Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη, ἄρχισαν νὰ βάλλουν διαρκῶς τὸ οἴκημα μὲ ὅλμους καὶ πυροβολικὸ ἀπὸ τὰ ὑψώματα τὰ παρακείμενα τοῦ Λυκαβηττοῦ, ἀπὸ τὸν Ἀρδηττό, τὸ λόφο Φιλοπάππου καὶ μὲ ἐλεύθερους σκοπευτὲς ἀπὸ διάφορα οἰκήματα. Οἱ δόκιμοι ὅμως Ὑπαστυνόμοι ἔμειναν σταθεροὶ στὶς θέσεις τους ὅλη τὴ νύχτα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 9-12-1944 ἡ δύναμι αὐτὴ ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπο δύναμη τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων.

Λίγη ὥρα ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐγκατάσταση τῆς νέας δυνάμεως τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων στὸ Β' Τμῆμα, ἐξεδηλώθη ἡ μεγάλη ἐπίθεσις τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τοῦ Συντάγματος Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη. Συγχρόνως μὲ τὴν ἐπίθεση κατὰ τοῦ Συντάγματος Μακρυγιάννη οἱ κομμουνισταὶ ἐπετέθησαν κατὰ μέτωπον κατὰ τῶν προκεχωρημένων φυλακίων ἐπαφῆς τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, ἀπὸ διάφορες πλευρές, μὲ πολλοὺς ἐλεύθερους σκοπευτάς. Σκοπὸς τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς ἦταν νὰ καθηλωθοῦν οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι καὶ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ βοηθήσουν τοὺς μαχομένους στὸ Σύνταγμα Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη.

Στὶς 16.30' μετεδόθη δραματικὴ ἔκκλησις τῶν ἀμυνομένων στρατιωτικῶν καὶ ἀνδρῶν τῆς Χωροφυλακῆς, ὅπως μὲ κάθε θυσία οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Β' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος χτυπήσουν τοὺς κομμουνιστὰς ποὺ εἶχαν κατορθώσει ν' ἀνοίξουν μὲ δυναμίτιδα δύο ρήγματα στὸ μανδρότοιχο καὶ ἑτοιμάζοντο νὰ εἰσορμήσουν.

Τότε ἀκριβῶς ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δυνάμεως τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων, νῦν Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Β' κ. Παναγιώτης Μαριόλης, ἐπετέθη κατὰ τῶν κομμουνιστῶν ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν ὁδὸ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου. Ἐκινήθησαν τρεῖς ὁμάδες ἀστυνομικῶν καὶ ἀφοῦ συνεπλάκησαν μὲ πεῖσμα πρὸς τοὺς κομμουνιστάς, τοὺς ἀπώθησαν στὴν πλατεῖα Κουκακίου καὶ ἔτσι ἔλυσαν τὴν πολιορκία τοῦ Συντάγματος Μακρυγιάννη ἀπὸ τὴ βορεία πλευρά. Κατὰ τὴν ἐπιχείρηση αὐτὴ ἡ Σχολὴ εἶχε δύο σοβαροὺς τραυματίας, τοὺς δοκίμους Ὑπαστυνόμους Μ. Χαλκιᾶν καὶ Β. Πανουσάκην, ποὺ σήμερα τελοῦν σὲ τιμητικὴ διαθεσιμότητα μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ Ὑπαστυν. Α' τάξεως.

Ἡ ἐπιτυχὴς αὐτὴ ἐνέργεια τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ἐνθουσίασε τοὺς ἀμυνομένους στὸ Σύνταγμα Μακρυγιάννη καὶ ὅταν μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦλθαν σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς δοκίμους τοὺς ἀγκάλιασαν καὶ τοὺς κατεφίλουν. Οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι καίτοι ἐβάλλοντο συνεχῶς ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς διετήρησαν τὴν περιοχὴ αὐτὴ ὅλη τὴ νύχτα τῆς 9 πρὸς 10-12-1944, καίτοι ἔβρεχε ραγδαιότατα. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἑπομένης ἡμέρας 10-12-1944 ἦλθαν μηχανοκίνητες Ἀγγλικὲς δυνάμεις καὶ ἐγκατεστάθησαν μέσα στὸ Σύνταγμα Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη, ὁπότε ἡ δύναμις τῆς Σχολῆς τῶν Ὑπαστυνόμων διετάχθη ν' ἀποσυρθῆ καὶ νὰ πάῃ σ' ἐνίσχυση τοῦ νοτίου τομέως, πρὸς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Αἰόλου. Κατὰ τὴν ἀποχώρηση τῆς δυνάμεως ἐτραυματίσθη ἐλαφρῶς ὁ δόκιμος Ὑπαστυνόμος Γεώργιος Μενδρινός.

166. Ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις ἀπὸ 12-12-1944 μέχρι 6-1-1945.

Στὶς 12-12-1944 ἡ δύναμι τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ἐμοιράσθη σὲ δυὸ τμήματα καὶ τὸ μὲν ἕνα διετέθη στὸ 101 Ἀγγλικὸ Τάγμα, τὸ δὲ ἄλλο στὸ 102 Τάγμα.

Οἱ Ἄγγλοι διέθετον μέχρι τῆς 4-1-1945 ἐξακολουθητικῶς τὴ δύναμη αὐτὴ τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων στὰ προκεχωρημένα φυλάκια τῶν Ἐθνικῶν δυνάμεων καὶ στὴν ἐκκαθάριση σημείων ἀντιστάσεως εἰς διάφορα οἰκήματα τοῦ Κέντρου τῶν Ἀθηνῶν. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἦταν καὶ τὸ οἰκοδομικὸ συγκρότημα τοῦ κινηματογράφου «ΡΕΞ», ὅπου προεβλήθη λυσσώδης ἀντίσταση ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, ἀλλὰ τελικὰ οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι τοὺς κατέβαλον.

Στὶς 4-1-1945 ἄρχισαν οἱ γενικὲς ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων κατὰ τῶν κομμουνιστῶν.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς δυνάμεως τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν νῦν Δ/ντὴ Β' κ. Ἀναστασίου Εὐάγγελο συνεκεντρώθη τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ

διετέθη μὲ μικρὴ μονάδα μηχανοκινήτων Ἀγγλικῶν μέσων καὶ μὲ ἄλλες ἀστυνομικὲς δυνάμεις ὡς καὶ ἕνα λόχο Ἐθνοφυλακῆς, ὁ ὁποῖος ἀκολουθοῦσε στὶς ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις, κατὰ μῆκος ἀπὸ Ἐξάρχεια—ὁδὸ Θεμιστοκλέους—Ἐμμ. Μπενάκη—Λεωφόρο Πανεπιστημίου—ὁδὸ Ἱπποκράτους—ὁδὸ Ναυαρίνου κλπ.

Στὸ τμῆμα αὐτὸ ὑπῆρχαν πολλὲς φωλιὲς τῶν κομμουνιστῶν, ἰδιαίτερα δὲ στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Ἐμμ. Μπενάκη—Κωλέττη (οἴκημα Τηλεφωνικῆς Ἑταιρείας κλπ.), καὶ ἡ ἀντίστασις ποὺ συνάντησαν οἱ συμμαχικὲς δυνάμεις ὑπῆρξε ἐντονωτάτη καὶ ἀπρόβλεπτη καὶ γι' αὐτὸ καὶ τὰ θύματα δὲν ἦσαν λίγα. Ἐχρειάσθη τότε νὰ χρησιμοποιηθοῦν βόμβες καπνογόνοι γιὰ τὴν τελικὴ ἔφοδο καὶ κατάληψη τοῦ οἰκήματος τῆς Τηλεφωνικῆς ἀπὸ τοὺς δοκ. Ὑπαστυνόμους. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐκεῖ ἐστεγάζετο τὸ κομμουνιστικὸ ἐπιτελεῖο τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς περιοχῆς. Συνελήφθησαν ἐκεῖ πλεῖστοι ἐλασίτες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ «Καπετὰν Κλήμης», ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρέθη σημείωμα (ἀναφορὰ) ἀπευθυνόμενο στὸν Ἀρχηγὸ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ στὸ ὁποῖο ἔγραφε ὅτι ἐσκότωσε ἕνα «Μπουραντᾶ» (ἐννοοῦσε, ἀστυνομικὸ ἐθνικόφρονα) καὶ ἕνα «Ἄγγλο» (ἡ λέξις γράφεται ἐδῶ μὲ τὴν ὀρθογραφία τοῦ ἐλασίτη). Εὐτυχῶς ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων δὲν εἶχεν ἀπώλειες.

167. Λῆξις τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τοποθέτησις τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων στὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα.

Ἀφοῦ ἔληξαν οἱ ἐπιχειρήσεις μὲ τὴν κατατρόπωση τῶν κομμουνιστῶν, ἡ δύναμις τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων συνεκεντρώθη στὶς 6-1-1945 στὸ οἴκημα τοῦ «Παρνασσοῦ».

Τὴν ἑπομένην 7-1-1945 ἔγινε ἡ τοποθέτησίς των στὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα καὶ Ὑπηρεσίες ὅπου πῆγαν καὶ ἀνέλαβον τὰ καθήκοντά τους αὐθημερόν. Ἐκεῖ παρέμειναν μέχρι τοῦ Νοεμβρίου 1945, ὁπότε ξαναλειτούργησε ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, στὴν ὁποία εἰσήχθησαν ἐκ νέου γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὴ φοίτησή τους. Ἔτσι ἀφοῦ συμπληρώθηκε ἡ ἐκπαίδευσις ὡρκίσθησαν στὶς 30-6-1946. Οἱ νέοι αὐτοὶ Ὑπαστυνόμοι, ποὺ ἐπέδειξαν ἡρωϊκὴ δρᾶσι καὶ αὐτοθυσία καὶ ποὺ οἱ πλεῖστοι ἐτιμήθησαν μὲ τὸ μετάλλιο ἐξαιρέτων πράξεων, εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Ἀβραὰμ Η., 2) Ἀλαμᾶνος Ν., 3) Ἀνδρικόπουλος Γ., 4) Ἄρνος Γ., 5) Ἀρχατζικάκης Ε., 6) Βερυκοκίδης Α., 7) Βλαχοδῆμος Τ., 8) Γαρδίκας Α., 9) Γιαννούλης Κ., 10) Δαβάκης Μ., 11) Δασκαλόπουλος Ν., 12) Δελῆς Γ., 13) Δεναξᾶς Γ., 14) Δημακόπουλος Χ., 15) Διαμαντόπουλος Δ., 16) Δρούζας Π., 17) Ζωητὸς Κ, 18) Θεοδώρου Κωνστ., 19) Καλτσᾶς Γ., 20) Κανοῦτος Κ., 21) Καρδούλας Δ., 22) Κασταμονίτης Μ., 23) Κατσαρέλης Ι., 24) Κολλινιάτης Β., 25) Κόνιαρης Κ., 26) Κοντὸς Εὐάγγελος, 27) Κόντος Π., 28) Κοσσέρης Ι., 29) Κοτικιᾶς Γ., 30) Κουμπῆς Π., 31) Κουρουμπλῆς Π., 32) Κουτσουνάρης Γ., 33) Κρύος Β., 34) Κωσταρᾶς Α., 35) Λαμπρόπουλος Α., 36) Λιγνὸς Α., 37) Λιόντος Δρ., 38) Μαντούβαλος Α., 39) Μαραβελάκης Α., 40) Μασαούτης Γ., 41) Μασαούτης Ι., 42) Μαστοράκος Κ., 43) Μαυροζούμης Π., 44) Μελιγδῆς Γ., 45) Μενδρινὸς Χ., 46) Μεσημέρης Α., 47) Μιμῆς Κ., 48) Μιχαλακόπουλος Ν., 49) Μιχάλογλου Μ., 50) Μιχελάκος Α., 51) Μιχελῆς Σ., 52) Μπαλαφούτας Α., 53) Μπῖκος Ι., 54) Μυρίλλος Δ., 55) Ντιρογιάννης Π., 56) Ντουφεξῆς Α., 57) Οἰκονόμου Ν., 58) Παναγιωτόπουλος Α., 59) Παναγόπουλος Ε., 60) Πανουσάκης Β., 61) Παπαβασιλείου Γ., 62) Παπαγεωργίου Κ., 63) Παπαδέας Δ., 64) Παπάζογλου Ν., 65) Παπαθανασίου Λ., 66) Παπαχαραλάμπους Α., 67) Πετόσογλου Γ., 68) Πλεύρης Ε., 69) Πυργάκης Π., 70) Ρεπούλιας Γ., 71) Ροδολάκης Ι., 72) Ρουμελιώτης Γ., 73) Σαμαρᾶς Α., 74) Σαμολαδᾶς Ι., 75) Σινάνης Ι., 76) Σῖνος Α., 77) Σκλαβιάδης Γ., 78) Σκουληκάρης Γ., 79) Σκροπολίθας Α., 80) Σπυράκος Γ., 81) Σπυριούνης Ι., 82) Σφέτσος Ξ., 83) Ταραβίρας Δ., 84) Τζάθας Ι., 85) Τζουμάνης Γ., 86) Τριανταφυλλόπουλος Χ., 87) Τσαλτάκης Θ., 88) Τσιμπίδης Α., 89) Τσίτσας Π., 90) Τσοκάκης Α., 91) Φακιολᾶς Ν., 92) Φραγκούλης Χ., 93) Χαλκιᾶς Μ., 94) Χατζηκώστας Ε., 95) Γεωργίου Α., 96) Γρηγορόπουλος Ν. καὶ 97) Χουρδάκης Ι.

(Στὸ ἑπόμενο ἡ δρᾶσις ἄλλων Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν).

ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ

Λόγος ἐκφωνηθεὶς τῇ 1ῃ Ἀπριλίου 1956 ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Φροντιστηρίου τούτου ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Παντείου Σχολῆς κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

I. Προλεγόμενα.

Ἐὰν συγκινῇ πάντα ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν ἄνθρωπον οἱαδήποτε συνάθροισις, ἡ ὁποία ἀποσκοπεῖ εἰς ἀνωτέρας πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τάξεως ἰδανικά, κυριολεκτικῶς συγκλονίζει τὴν ψυχὴν τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν Ἐπιστημόνων ἡ σημερινὴ τελετὴ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐπ' ἐσχάτων ὀργανωθέντος «Ἀνωτάτου Φροντιστηρίου Κοινωνικῆς Προνοίας» τοῦ «Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος».

II. Τὸ Ἀνώτατον Φροντιστήριον Κοινωνικῆς Προνοίας ἀποτελεῖ νέον τομέα ἐκπολιτιστικῆς δράσεως τοῦ Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος.

Τὸ Ἐθνικὸν Ἵδρυμα ὑπῆρξεν ἀναμφισβητήτως ἔργον πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων. Τοῦτο ἐξεκίνησε μίαν ἡμέραν ἀπὸ τῆς σεπτῆς μεγάλης αἰθούσης τελετῶν τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἔνθα ἔλαβε χώραν ἡ πρώτη ἐπίσημος συνεδρία του, διαθέτον, ἀπιθάνως πενιχρά, ὑλικὰ μέσα, ἀλλὰ πάντως συντροφευμένον ἀπὸ τὴν ἔχουσαν ἀφάνταστον ἠθικὴν δύναμιν πίστιν τοῦ ἡμετέρου προσφιλοῦς Βασιλέως εἰς τὰ ἀνώτερα Ἑλληνικὰ καὶ Χριστιανικὰ πολιτιστικὰ ἰδεώδη. Ὁ ὁποῖος Ἕλλην Ἄναξ ἐπόθησε νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν χριστιανικὴν πολιτιστικὴν καὶ ἠθικὴν ἀποστολὴν τοῦ γένους, τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ κράτους τῶν Ἑλλήνων.

Ὑπὸ τὴν φορὰν δὲ τοῦ ἱεροῦ τούτου Βασιλικοῦ πόθου καὶ τῆς Βασιλικῆς ἐμπνεύσεως, τὸ Ἵδρυμα πολλαχῶς ἐθαυματούργησεν, ἐξαπλῶσαν τὰς γονίμους καὶ εὐεργετικὰς ρίζας του εἰς ἅπαντα τὸν Ἑλληνισμόν, μέχρι καὶ τῆς πλέον ἀπομεμακρυσμένης Ἑλληνικῆς γῆς καὶ πρὸς πᾶσαν ἐκπολιτιστικὴν κατεύθυνσιν.

Καὶ τοιουτοτρόπως αἱ διάφοροι ἀνωτέρας ὑφῆς Δημιουργίαι τοῦ Ἱδρύματος ἀνὰ τὴν χώραν, ἤρχισαν μὲ ἐκπληκτικῶς ταχὺν ρυθμὸν νὰ διαδέχωνται ἡ μία τὴν ἄλλην, σκορπίζουσαι εὐτυχίαν καὶ χαρὰν εἰς τὰς ἑλληνικὰς οἰκογενείας.

Ἀκριβῶς δὲ καὶ τὸ σήμερον ἐγκαινιαζόμενον Ἀνώτατον τοῦτο Σχολεῖον τῆς Κοινωνικῆς Βοηθείας, θεωροῦμεν, ὡς μίαν νέαν σεπτὴν Δημιουργίαν τοῦ αὐτοῦ Βασιλικοῦ Ἱδρύματος.

III. Ἡ δημιουργία τοῦ Φροντιστηρίου εἶναι πνοὴ Χριστιανικῆς Ἀγάπης.

Διότι τὸ τελευταῖον, ἐμπνεόμενον διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἀπὸ βαθυτάτην πίστιν εἰς τὴν ἀξίαν τῆς ἱερᾶς χριστιανικῆς ἀγάπης, ἥτις εἶναι πασῶν τῶν λοιπῶν πολιτιστικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιῶν μείζων, ἵνα ὁμιλήσωμεν ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν (Α' Κορ. ιγ' 13), ἐπεζήτησε διὰ τοῦ δημιουργηθέντος Ἀνωτάτου τούτου Φροντιστηρίου νὰ δημιουργήσῃ πνευματικὸν Φυτώριον Ἀνωτάτων Στελεχῶν Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἀνθρωπίνης Καλωσύνης.

IV. Διὰ τοῦ Φροντιστηρίου συμπληροῦται ὁ κύκλος τῆς ἐκπαιδεύσεως στελεχῶν Κοινωνικῆς Προνοίας.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπεδίωξε νὰ συμπληρώσῃ τὸν πολύτιμον ἐκπαιδευτικὸν κύκλον τῆς εἰδικῆς καταρτίσεως κοινωνικῶν ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν καὶ διὰ προσθήκης τῆς ὑπολειπομένης ἀνωτάτης ἐκπαιδευτικῆς βαθμίδος. Κύκλον, ὃν ἐνεκαινίασαν ἀλλαχόθεν προερχόμεναι εὐγενεῖς πρωτοβουλίαι, ὡς ἐκεῖναι τῆς Χ.Ε.Ν.

ἢ τοῦ Κολλεγίου τοῦ 'Ελληνικοῦ ἢ τοῦ 'Ελληνικοῦ Φωτὸς ἢ τοῦ 'Υπουργείου ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας.

V. 'Οργανισμὸς τοῦ Φροντιστηρίου.

Τὸ 'Ανώτατον τοῦτο 'Εκπαιδευτήριον τῆς Κοινωνικῆς 'Αντιλήψεως δὲν εἶναι ἔκφρασις ἀνευθύνου αὐτοσχεδιασμοῦ καὶ ἐπιστημονικῆς προχειρολογίας. Διότι τῆς θεμελιώσεως τούτου προηγήθη ἐπιμεμελημένη μελέτη ἐκ μέρους ὁμάδος εἰδικῶν ἐπιστημονικῶν συνεργατῶν καὶ συνεργατριῶν τοῦ Βασιλικοῦ 'Εθνικοῦ 'Ιδρύματος, οἱ ὁποῖοι κατήρτισαν τὸν σχετικὸν 'Οργανισμὸν τῆς Λειτουργίας τοῦ Φροντιστηρίου ἐπὶ τῇ βάσει συστήματος, ἐξασφαλίζοντος τὴν στερεὰν θεμελίωσιν καὶ χρυσᾶς ἐλπίδας.

VI. 'Επιμεμελημένη ἐπιλογὴ τῶν φοιτητῶν ἐκ πτυχιούχων 'Ανωτάτων Σχολῶν, ἐμφορουμένων ὑπὸ συναισθημάτων Κοινωνικῆς 'Αλληλεγγύης.

Κατὰ τὸν 'Οργανισμὸν τοῦτον, ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ γίνονται δεκτοὶ πρὸς φοίτησιν μόνον πτυχιοῦχοι Πανεπιστημίων ἢ ἑτέρων 'Ανωτάτων 'Εκπαιδευτικῶν 'Ιδρυμάτων εἰς ἐξόχως περιωρισμένον ἀριθμόν, ἐγγυώμενον τὴν ἀρτιωτέραν κατάρτισιν, καὶ κατόπιν μιᾶς αὐστηροτάτης ἐπιλογῆς, ἐπὶ τῇ βάσει ἐπιστημονικῶν κριτηρίων, τεκμηριούντων τὴν πρόσφορον ψυχικὴν κλίσιν τῆς προσωπικότητος, ἵνα τεθῇ αὕτη εἰς τὴν 'Ιερὰν 'Υπηρεσίαν τῆς πρὸς τὸν Συνάνθρωπον 'Α γ ά π η ς. Διότι, ὡς εὐστόχως καὶ παραστατικῶς ἐλέχθη, μόνον «ἡ καρδιά, ποὺ εἶναι ποτισμένη μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ ξέρει νὰ ἔρχεται κοντὰ στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Νὰ τὴν πραΰνῃ, ὅταν εἶναι ἀναστατωμένη, νὰ τὴν στερεώνῃ, ὅταν εἶναι συντριμμένη, νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ, ὅταν εἶναι ἀπαγοητευμένη, νὰ τὴν βοηθῇ νὰ γίνῃ εἰλικρινής, ὅταν ὑποκρίνεται, νὰ τὴν ὁδηγῇ, ὅταν εἶναι παραστρατημένη» ("Εκδ. 'Αποστ. Διακ. Εἰς τὴν 'Υπηρεσίαν τῆς 'Αγάπης. "Εκδ. γ' 'Αθῆναι 1949» σ. 59). Μόνον ὁ ἀγαπῶν ἁγνῶς τὸν συνάνθρωπον, εἴτε πτωχόν, εἴτε πάσχοντα, εἴτε ἐγκαταλελειμμένον, εἴτε συκοφαντούμενον καὶ καταδιωκόμενον, δύναται νὰ δημιουργήσῃ τὸν ψυχικὸν σύνδεσμον, ὁ ὁποῖος μόνος ἐξασφαλίζει τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας. "Ενια δὲ τελευταῖα ἀμερικανικὰ διδάγματα περὶ ἀνάγκης, ὅπως ὁ προσφέρων τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν συνάνθρωπον κοινωνικὸς ἐργάτης δέον νὰ ἐργάζηται ὡς ἄλλος ψυχρὸς ἀνατόμος μετὰ νεκροῦ ἐνδιαφέροντος, νὰ δημιουργῇ ψυχικὴν ἐπαφήν, θεωροῦμεν ὡς ἐκτάκτως θλιβερὰς καὶ ἐπικινδύνους πλάνας. Καὶ τὰς ἀποκρούομεν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν.

VII. Διδασκόμενα μαθήματα.

'Εν τῷ κύκλῳ τῶν διδασκομένων μαθημάτων ἐπικρατεῖ εἰδήμων ποικιλία, ἥτις ἀναφέρεται ἐν πρώτοις εἰς τὰς κεντρικὰς ἐπιστήμας τῆς κοινωνικῆς προνοίας, ἤτοι εἰς τὴν Γενικὴν Κοινωνικὴν Πρόνοιαν, τὴν 'Ομαδικὴν Κοινωνικὴν Προνοίαν, τὴν 'Ατομικὴν Κοινωνικὴν Πρόνοιαν, τὸ 'Εσωτερικὸν Δίκαιον Κοινωνικῆς Προνοίας, τὸ Διεθνὲς Δίκαιον Κοινωνικῆς Προνοίας, τὴν 'Ιστορίαν τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας.

'Εν συνεχείᾳ ἡ διδασκαλία ἀναφέρεται εἰς τὰς συμπληρωματικὰς ἐπιστημονικὰς 'Ιεραρχίας, μεταξὺ ὧν αἱ Γενικαὶ 'Ιατρικαὶ Γνώσεις καὶ ἡ 'Υγιεινή, ἡ Ψυχολογία καὶ ἡ Ψυχοπαθολογία, ἡ Κοινωνιολογία καὶ ἡ Κοινωνικὴ Παθολογία, ἡ Οἰκονομικὴ Κοινωνιολογία καὶ ἡ Κοινωνικὴ Πολιτική, ὁ Χριστιανικὸς 'Ανθρωπισμός, ἡ Παιδαγωγικὴ καὶ ἡ Σωφρονιστική, ἡ Παιδολογία, καὶ ἡ Μεθοδολογία καὶ ἰδίᾳ ἡ Στατιστική.

Τὴν θεωρητικὴν κατάρτισιν ἐξασφαλίζει παράλληλος πρακτικὴ ἄσκησις εἰς τὰς ποικίλας ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς φιλαλληλίας.

VIII. Καλλιέργεια ὑπὸ τοῦ Φροντιστηρίου τῶν Κοινωνικῶν 'Επιστημῶν.

Πλήν, τὸ ἔργον τῆς 'Ανωτάτης ταύτης Σχολῆς τοῦ Κοινωνικοῦ 'Ελέους τοῦ Βασιλικοῦ 'Εθνικοῦ 'Ιδρύματος, δὲν ἐξαντλεῖται εἰς τὴν μνημονευθεῖσαν ἐκπαιδευτικὴν ἀποστολήν. Καὶ τοῦτο, διότι τοῦτο ἔχει τάξει καὶ ὡς σκοπὸν τὴν καλλιέργεια-

τῶν ἐπιστημῶν περὶ τὴν κοινωνικὴν πρόνοιαν δι' ἐνεργείας σχετικῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν θεωρητικοῦ καὶ πρακτικοῦ ἐνδιαφέροντος, περιπλέον δὲ καὶ τῶν καθ' ὅλου ἐπιστημῶν τῆς κοινωνίας, τῶν ὁποίων ἡ θεραπεία τοσοῦτον πενιχρὰ ἐμφανίζεται ἐν 'Ελλάδι, τοὐλάχιστον τό γε νῦν ἔχον.

IX. 'Η ἄσκησις Κοινωνικῆς Προνοίας ἔχει χροιὰν ἐθνικῆς ὑποχρεώσεως διὰ τοὺς "Ελληνας, κληρονόμους τῆς Φιλανθρωπίας τῶν Βυζαντινῶν.

Τὸ ἡμέτερον Φροντιστήριον αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν ἱκανοποίησιν, ἐπειδὴ θεραπεύει τὰς τοιαύτας ἐπιστήμας τῶν κοινωνικῶν φαινομένων καὶ τῆς Κοινωνικῆς Φιλαλληλίας. Διότι τοιουτοτρόπως συνεχίζει τὴν λαμπρὰν ἱερὰν παράδοσιν τοῦ Γένους τῶν 'Ελλήνων, παράδοσιν, ἣν παρέδωκεν εἰς τὴν νεωτέραν 'Ελλάδα ἡ Αὐτοκρατορία τοῦ Βυζαντίου, ἥτις ἦτο βαθέως ἐμπεποτισμένη ὑπὸ τοῦ Θείου χριστιανικοῦ ἐλέους ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος πλησίον, φίλου ἢ ἀκόμη καὶ ἐχθροῦ. 'Η Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, ἡ ὁποία ἐγέννησε τὴν ἀτελεύτητον ἐκείνην χορείαν τῶν μεγάλων φιλανθρώπων, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς Μέγαν Βασίλειον, ὅστις γενικῶς καθ' ἅπαντα τὸν βίον του ἐπέδειξεν ὑπέροχον φιλάνθρωπον δρᾶσιν, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας. 'Ο ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ δραστήριος ἱδρυτὴς τῆς περιφήμου ἐκείνης «Βασιλειάδος», ἤτοι τῆς μεγάλης φιλανθρωπικῆς πόλεως, τῆς ἀπαρτιζομένης ἐκ τῶν διαφόρων συνοικισμῶν τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας, ὡς ἰδίως τῶν πτωχοτροφείων, τῶν ξενοδοχείων τῶν ἀστέγων, τῶν ἑστιῶν τῶν πεινώντων καὶ τῶν παρθενοκομείων, καὶ ἥτις ἀπήρτισε τὸ ἀποκληθὲν «Ταμεῖον τῆς εὐσεβείας».

Ὑπὸ τοιαύτην ὅμως ἔννοιαν ἀντιλαμβάνεται πᾶς τις, ὅτι ἡ ἄσκησις κοινωνικῆς προνοίας λαμβάνει πλέον καὶ τὴν χροιὰν ἱστορικῆς ἐθνικῆς ὑποχρεώσεως τῶν 'Ελλήνων.

X. 'Η ἄσκησις Κοινωνικῆς Προνοίας ἀποτελεῖ αἴτημα καὶ τῆς Κοινωνικῆς 'Υγιεινῆς.

'Αλλὰ καὶ πέραν τῆς τοιαύτης ἱστορικῆς ὑποχρεώσεως εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἡ θεραπεία τῆς κοινωνικῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς ἐργασίας τῆς βοηθείας συνιστᾷ καὶ αἴτημα ἐπιτακτικὸν σώφρονος κρατικῆς καὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς. Ἰδίως ἐν ὄψει τῆς καταπολεμήσεως τῆς ἐξαθλιώσεως τῶν ἀνθρώπων, ἥτις συνιστᾷ κακὸν ὁδηγὸν πρὸς τὴν ἠθικὴν ἐκβαναύσωσιν καὶ πρὸς τὸν χειρότερον τῶν θανάτων, τὸν ἠθικόν, καὶ δύναται εὐχερῶς νὰ ἀγάγῃ εἰς ποικίλας κοινωνικὰς καὶ ἠθικὰς πληγὰς καὶ νόσους, κυρίως μεταξὺ ἄλλων καὶ εἰς τὴν ἀθεΐαν, τὸ ἄπατρι, τὴν γυναικείαν πορνείαν, τὴν ἀνδρικὴν ἐγκληματικότητα, τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν ἀνατροπήν.

XI. 'Υψίστη ἡ ἀποστολὴ τῶν ἐπιλεξάντων τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἔργάτου τῆς Κοινωνικῆς Βοηθείας.

Προσφιλεῖς πρῶτοι φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριαι τοῦ 'Ανωτάτου Φροντιστηρίου Κοινωνικῆς Προνοίας τοῦ Βασιλικοῦ 'Εθνικοῦ 'Ιδρύματος:

Διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν 'Επιστημῶν τῆς Κοινωνικῆς Παραμυθίας, ἣν ἀγόμενοι ὑπὸ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐπελέξατε, διηνοίχθη ἐνώπιόν Σας ἡ σεπτὴ πύλη τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀφοσιώσεως καὶ αὐτοθυσίας καὶ ἀποκτᾷ βαθύτατον καὶ Θείας πνοῆς νόημα ἡ ἐπιστημονικὴ Σας ἀποστολὴ καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ Σας ζωή.

'Αναμνησθῆτε τὰς ἀμαράντου λαμπρότητος ρήσεις τοῦ Θείου Λόγου: «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ἐπείνασα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με, ἠσθένησα καὶ ἐπισκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθετε πρός με».

'Ασκοῦντες τὴν Οὐρανίαν ταύτην Μεγάλην Πρόσκλησιν ἐστὲ βέβαιοι, πρῶτοι σπουδασταὶ καὶ σπουδάστριαι, ὅτι θέλγητρον ἁγίας ὑπερκοσμίας εὐτυχίας θὰ φωτίσῃ τὴν ψυχὴν 'Υμῶν καὶ ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς 'Υμῶν ἐστὶ (Λουκ. κεφ. ζ'21).

Ι. Κ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

ΠΛΑΣΤΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΩΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΚΕΙΜΗΛΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας καὶ ἑταίρου τῆς Διεθνοῦς Ἀκαδημίας Ἐγκληματολογίας
κ. **ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Ν. ΠΟΥΛΑΝΤΖΑ**

Εἶναι βεβαίως γνωστόν, ὅτι οἱ ἐγκληματίαι καὶ μάλιστα οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπιστημονικῶς ἐξελιγμένοι, κατὰ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς πραγματώσεως τοῦ ἐγκληματικοῦ των σκοποῦ καὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ πρὸς τοῦτο ὑπ' αὐτῶν καταστρωθέντος σχεδίου, ἐπινοοῦν καὶ χρησιμοποιοῦν παντὸς εἴδους μεθόδους καὶ ἀσυλλήπτου, ἀκόμη, φαντασίας στρατηγήματα.

Παρ' ὅλην ὅμως τὴν ἐπιστημονικὴν τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐγκληματιῶν μόρφωσιν, ἀμφιβάλλομεν ἂν οὗτοι ἐξειλίχθησαν μέχρι τοσαύτης ἱκανότητος, ἐπιτηδειότητος καὶ θρασύτητος, ὅσην ἐπεδείξαντο καὶ ἐχρησιμοποίησαν οἱ ἐν Ἀθήναις πλαστογράφοι, οἵτινες οὕτω δύνανται ὁμολογουμένως νὰ καυχῶνται διὰ τὴν τόλμην καὶ τὴν πρωτοτυπίαν των.

Τὸ ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν καὶ ἐν Ἀθήναις νὰ ὑπάρξῃ πολυμελὴς σπεῖρα ἀπατεώνων ὠργανωμένη καὶ διαθέτουσα χρηματοδότας, λογιστάς, τραπεζιτικοὺς ὑπαλλήλους, ἀκόμη δὲ καὶ νομικούς, εἰς τοῦτο, συμβούλους καὶ ὅτι τὸ πλαστούργημα τῆς ἐν λόγῳ σπείρας, ἤτοι ἔγγραφον δῆθεν συνταγὲν ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸ 1833 ἐν Ἀθήναις νοταρίου Λαγάνη περὶ μεταβιβάσεως μεγάλης κτηματικῆς ἐκτάσεως, θὰ κατετίθετο εἰς τὰ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν στεγαζόμενα Γενικὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους ὡς ἱστορικὸν κειμήλιον, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ τοῦτο περαιτέρω, ὡς ἀναμφισβητήτως γνήσιον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς «γνησιότητος» τοῦ ὁμοιοτύπου ἀντιγράφου, οὐδεὶς ἀσφαλῶς θὰ ἐπίστευεν, οὐδὲ κἂν καὶ θὰ ἐφαντάζετο.

Καὶ ὅμως ἡ δαιμονία αὐτὴ ἐπινόησις καὶ πραγματικὴ εἶναι καὶ τὸ ἱστορικὸν τοῦτο πλαστὸν κείμενον εὑρίσκεται ἀκόμη ἐπιμελῶς πλαισιωμένον καὶ ἀνηρτημένον εἰς τὴν αἴθουσαν χειρογράφων τῶν Γενικῶν Ἀρχείων τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον δύναται οἱοσδήποτε ἐπιθυμῶν, εἴτε καὶ ἀμφιβάλλων ἐπὶ τῆς ὑπάρξεώς του, νὰ τὸ ἀποθαυμάσῃ.

Ι. Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κυριότητος ἐπὶ ἀκινήτου τινος κτήματος καὶ ἐφ' ὅσον ἀκόμη δὲν ἔχει ἐφαρμοσθῇ καὶ συνταχθῇ ἐν Ἀθήναις κτηματολόγιον, ἐκ τοῦ ὁποίου νὰ ἐμφαίνηται ἀναμφισβητήτως καὶ ἀμέσως εἰς τίνος τὴν κυριότητα ἀνήκει ἓν ἀκίνητον, ἀπαιτεῖται ἡ ὕπαρξις τῶν πρὸς τοῦτο «τίτλων», ἤτοι τῶν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων τῶν ἀποδεικνυόντων τὴν ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ ἀκινήτων κυριότητα τῶν προκτητόρων καὶ ἅτινα δέον ν' ἀνατρέχουν εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν προγενέστερον χρόνον, ἤτοι τριακονταετίαν, πεντηκονταετίαν ἢ καὶ ἑκατονταετίαν ἀκόμη, διὰ νὰ εἶναι τις βεβαιότερος καὶ ἀσφαλέστερος ἐπὶ τῆς κυριότητός του καὶ ἵν' ἀποκρούσῃ ἐπιτυχέστερον καὶ ἀσφαλέστερον ἀξίωσιν ἢ διεκδίκησιν ἄλλου τινος ἐμφανίζοντος προγενεστέρους «τίτλους».

Δοθέντος, ἐπίσης, ὅτι ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ 1920 ἰδίως καὶ ἐντεῦθεν, ἔλαβε μεγάλην ἐπέκτασιν καὶ ἔφθασε μέχρι περιοχῶν εἰς τὰς ὁποίας καὶ πρὸ ὀλίγων ἔτι ἐτῶν ἔβοσκον ποίμνια καὶ ὅτι τὰ ὅρια τῶν κτημάτων τούτων ἦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀσαφῆ καὶ ἀκαθόριστα καὶ οἱ ἐπὶ τούτων τίτλοι «ἐλλειπεῖς», πλεῖσται ὅσαι προὐκλήθησαν δίκαι περὶ προσωρινῆς ρυθμίσεως τῆς νομῆς μεγάλων πρότερον χωραφίων καὶ λόγῳ τῆς ἐπεκτάσεως καταστάντων μεγάλης πλέον ἀξίας ὡς οἰκοπέδων καὶ ἄπειροι ἠγέρθησαν ἀγωγαὶ περὶ διεκδικήσεως ἐπὶ τῆς κυριότητος αὐτῶν.

"Αν, περαιτέρω, ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ὅτι ἡ οἱαδήποτε, ἔστω καὶ παντελῶς, κατ' ἀρχὴν ἀβάσιμος διεκδικητικὴ ἀγωγή, τῆς ὁποίας ὅμως ἡ δικαστικὴ περαίωσις διαρκεῖ συνήθως ὑπὲρ τὴν δεκαετίαν καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἡ ἀπόδειξις τῆς κυριότητος διὰ τὸν ἰδιοκτήτην εἶναι πολυδάπανος, κοπιώδης καὶ δυσχερεστάτη μέχρι σημείου ὥστε ν' ἀποκαλῆται αὕτη εἰς τοὺς νομικοὺς καὶ «διαβολική», παρακωλύει προφανῶς καὶ τὴν ἀπολύτως ἐλευθέραν διάθεσιν τοῦ σχετικοῦ κτήματος ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς κυρίου του, κατὰ τὴν πολυετῆ συνέχισιν τοῦ σχετικοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος, τυγχάνει ἐντεῦθεν εὐνόητος ἡ συνήθως ὑπὸ ἐπιτηδείων καὶ εἰδικῶς εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις ἐξησκημένων ἀπατεώνων ἐσκεμμένη πρόκλησις δικῶν, ἔστω καὶ παντελῶς ἀβασίμων, πρὸς ἐπίτευξιν ἐκβιαστικοῦ «συμβιβασμοῦ» εἰς βάρος τοῦ ἔχοντος ὁπωσδήποτε ἀνάγκην νὰ ἐκποιήσῃ ἀκίνητόν του κτῆμα πραγματικοῦ ἰδιοκτήτου. "Αν εἰς ταῦτα πάντα ἐπιπροστεθῇ καὶ ἡ «ἐμφάνισις» κατεσκευασμένων τίτλων, δῆθεν προγενεστέρων τῶν τοῦ πραγματικοῦ ἰδιοκτήτου, τότε ὄχι μόνον ἐπιτυγχάνεται ὑπὸ τοῦ «ἐμφανίζοντος» τοὺς προγενεστέρους δῆθεν τίτλους ὁ ἐκβιαστικὸς «συμβιβασμός», ἀλλὰ καὶ ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἁρπαγὴ τοῦ κτήματος ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς καὶ πραγματικοῦ κυρίου, μὲ τεράστια, ἀφάνταστα ἐνίοτε, κέρδη ἐπὶ μεγάλων οἰκοπεδικῶν ἐκτάσεων ὑπὲρ τοῦ ἐπιτηδείου ἀπατεῶνος.

II. Διὰ τὴν τοιούτῳ τῷ τρόπῳ ἁρπαγὴν καὶ «καταπάτησιν» οἰκοπεδικῶν ἰδίως ἐκτάσεων δροῦν ἀπὸ ἐτῶν ἐν 'Αθήναις διάφοροι ὠργανωμέναι σπεῖραι «οἰκοπεδοφάγων», πλαισιωμέναι μὲ «ὠργανωμένον ἐπιτελεῖον ψευδομαρτύρων», πάντοτε ἑτοίμων νὰ ἐπιπέσουν καὶ ν' ἁρπάξουν τὸ κτῆμα οἱουδήποτε ἀδυνάτου εἰς τὴν ἐμφάνισιν «τίτλων» ἢ εἰς τὴν κατὰ τῆς τοιαύτης κατὰ πάντα ὠργανωμένης καὶ ἐμπείρου σπείρας ἐπιτυχῆ ἄμυναν.

Ταῦτα πάντα εἶναι γνωστά, θὰ εἶναι δὲ ἀσφαλῶς καὶ εἰς ὅσους ἠγόρασαν ἢ ἐπεχείρησαν ν' ἀγοράσουν εἰς τὰς 'Αθήνας ἢ εἰς τὴν γύρω περιοχὴν οἰκόπεδον ἢ κατοικίαν κατὰ τὸν σχετικὸν ἔλεγχον τῶν τίτλων.

'Αλλ' ὅμως καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ πλέον λεπτομερὴς καὶ ἐπιμελὴς τῶν ἐμφανιζομένων παρὰ τῶν πωλητῶν τίτλων ἔλεγχος, δὲν δύναται ν' ἀποκλείσῃ πάντοτε τὸν κίνδυνον μεταγενεστέρας «διεκδικήσεως» ὑπ' ἄλλου ἐμφανίζοντος «ἰσχυροτέρους» καὶ «προγενεστέρους» τίτλους.

Μὲ πλήρη γνῶσιν τῆς ἐπικρατούσης ταύτης καταστάσεως, ἔτι δὲ καὶ τοῦ τρόπου δράσεως πρὸς «νομιμοφανῆ» ἁρπαγὴν οἰκοπέδων μεγάλης ἀξίας καὶ δὴ ἐκτάσεως περὶ τὰ 650 στρέμματα, τοὐτέστιν περὶ τοὺς 1.100.000 τετραγωνικοὺς πήχεις καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν Γαλατσίου—Κυπριάδου τῶν 'Αθηνῶν, συνεστήθη συμμορία πλαστογράφων καὶ ἀπατεώνων μὲ ἀρχηγὸν τὸν Νικόλαον 'Ηρειώτην, ὅστις κατὰ τὸ δικαστικὸν βούλευμα, ἦτο «ἐμπειροτέχνης, τοπογράφος καὶ γνωστὸς ὡς εἰδικὸς περὶ τὴν πλαστογράφησιν πολλῶν τοιούτων ἐγγράφων», μὲ μέλη διαφόρους οἰκοπεδοφάγους, μὲ οἰκονομικοὺς ἐνισχυτάς, μὲ λογιστάς, μὲ τραπεζιτικοὺς ὑπαλλήλους, ἀκόμη δὲ καὶ μὲ νομικοὺς συμβούλους τελοῦντας ἐν γνώσει καὶ τῶν μέσων καὶ τῶν μεθόδων, ὡς καὶ τῶν σκοπῶν τῆς συσταθείσης σπείρας, καὶ εἰς τὴν εὐόδωσιν τῶν ἐγκληματικῶν σκοπῶν τῆς ὁποίας αὐτοὶ ἔδιδον τὰς κατευθύνσεις καὶ αὐτοὶ ἐχρησιμοποίουν τὰ εἰς τὴν διάθεσίν των τιθέμενα πλαστὰ ἔγγραφα.

III. 'Εκ τῶν σχετικῶν ἐπὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως βουλευμάτων τοῦ δικαστικοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν 'Αθήναις Πλημμελειοδικῶν προκύπτουν τὰ ἑξῆς ἐπακριβῶς, ὅτι δηλαδή: «Οἱ Νικόλ. 'Ηρειώτης καὶ λοιποὶ ἐν 'Αθήναις κατὰ τὸ ἀπὸ 'Απριλίου 1936 μέχρι Αὐγούστου 1937 χρονικὸν διάστημα, κατ' ἐξακολούθησιν καὶ διὰ πλειόνων μερικωτέρων πράξεων, ἐν γνώσει διατελοῦντες τῆς πλαστότητος τῶν δύο ὁμοιοτύπων ὡς ἄνω ἀπὸ 19ης Φεβρουαρίου 1833 συμβολαίων τοῦ τότε νοταρίου (δηλαδὴ συμβολαιογράφου) 'Αθηνῶν 'Ιωάν. Λαγάνη, ἐποιήσαντο χρῆσιν τούτων,

α) καταθέσαντες τὸ μὲν ἓν ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν ἐνταῦθα Συμ/φον Π.....συνταγείσης περὶ τούτου τῆς ὑπ' ἀριθ. 6946 τῆς 5ης Ἀπριλίου 1936 πράξεώς του, τὸ δ' ἕτερον τούτων εἰς τὰ Γενικὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους διὰ τῆς ἀπὸ 12ης Αὐγούστου 1937 δωρητηρίου αἰτήσεως τῆς Ἀργυρῶς Κὰμ καὶ β) ἐπικαλεσθέντες ταῦτα ὡς τίτλον κυριότητος κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 6932/1936 καὶ 6934/36 συμβιβαστικῶν συμβολαίων τοῦ Συμ/φου Ἀθηνῶν..... καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 6938, 6939, 6940, 6941, 6942 καὶ 6943 τῆς 5/4/1936 ἀγοραπωλητηρίων συμβολαίων τοῦ αὐτοῦ Συμ/φου Π..... καὶ ὅτι, περαιτέρω, οἱ αὐτοί, ἤτοι οἱ «Ν. Ἠρειώτης καὶ λοιποί, ἐξαντλήσαντες τὴν δυναμικότητα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 620 τοῦ 1835 πλαστοῦ συμβολαίου τοῦ ποτὲ νοταρίου Ἀθηνῶν Κοσμᾶ Κοκκίδη δι' ἐκποιήσεως τῆς δυνάμει τοῦ τίτλου τούτου περιελθούσης εἰς τοὺς δῆθεν κληρονόμους τῶν Νικ. Β. Κοτζιᾶ Α. Κ. καὶ Σ. Μ. ἐκτάσεως γῆς, ἐξετέλεσαν νέαν ὁμοίαν ἐπιχείρησιν στραφέντες πρὸς ἕτερον κλάδον τῆς αὐτῆς οἰκογενείας. Ἀνακαλύψαντες τοὺς γνησίους ἀπογόνους τούτου Α. Κ., Ε. Χ. καὶ λοιποὺς, προέρχονται εἰς συνεννόησιν μετὰ τῆς ἐκ τούτων ἐσχατογήρου, πλὴν ἀρτίας διανοητικῆς καταστάσεως, Ἀργυρῶς Κάμ, περὶ διεκδικήσεως τῆς δῆθεν πάλαι ποτὲ ἰδιοκτησίας τοῦ πατρός της Πέτρου Σπ. Κοτζιᾶ. Ταύτης συγκατατεθείσης προῆλθον οἱ εἰρημμένοι εἰς τὴν ἀπ' ἀρχῆς κατάρτισιν τοῦ δῆθεν ἀπὸ 19 Φεβρουαρίου 1833 συμβολαίου τοῦ ποτὲ Συμ/φου δημοσίου νοταρίου Ἀθηνῶν Ἰωάν. Λαγάνη, δι' οὗ οἱ ἀδελφοὶ Πέτρος καὶ Σιδερῆ τοῦ Σπ. Κοτζιᾶ, διενείμοντο τοὺς κατὰ τὴν θέσιν «Κοκκινάδα» πλησίον τῆς καμάρας Πατησίων ἀγρούς των, τοῦ μείζονος τμήματος τούτων ἐκ 650 περίπου στρεμμάτων καλλιεργησίμου καὶ ἀγρίου τόπου, περιελθόντος τῷ Πέτρῳ Κοτζιᾶ. Ἀκολούθως διορίζεται ὁ Ι. Π., πληρεξούσιος δικηγόρος τῆς Κὰμ καὶ τῶν λοιπῶν κληρονόμων τοῦ Π. Κοτζιᾶ, ἀναλαβὼν ἅμα καὶ τὴν δαπάνην τῆς ὑποθέσεως ἐν γένει, συμφωνηθείσης ὡς ἀμοιβῆς τούτου τοῦ ἡμίσεος τῶν διεκδικουμένων οἰκοπέδων, ἤτοι 300 καὶ πλέον στρεμμάτων ἐκτάσεως γῆς, ἐξ ἧς τὰ 20 % θὰ ἐλάμβανεν ὁ Ν. Ἠρειώτης. Ἤρξαντο τῆς ἐφαρμογῆς...δι' ἐγέρσεως εἰκονικῶν δικῶν, δι' εἰκονικῶν συμβιβασμῶν πρὸς ἰσχυροποίησιν τῶν τίτλων... Ὁ Ν. Ἠρειώτης καὶ ὁ Σ. Ν. ἠρεύνων, ἔσχιζον καὶ ὑπεξήρουν τὰ βιβλία ὑποθηκῶν Ἀθηνῶν, διὰ νὰ ἐξαφανίσουν τοὺς ἀντιθέτους ἀληθεῖς τίτλους... καὶ ἐπακολουθεῖ σωρεία συμβολαίων, δι' ὧν ἀθρόως ἐκποιοῦνται τὰ ἐκ τῶν τίτλων τούτων οἰκόπεδα. Κατὰ συμβουλὴν τῶν ἐκ τῶν κατηγορουμένων δικηγόρου Σ. Ν. ἡ Ἀργυρὼ Κὰμ δωρεῖται ἓν ἕτερον ἀντίγραφον τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου, ἐκδιδομένου καὶ τούτου δῆθεν ἀπὸ τοῦ ἰδίου νοταρίου, εἰς τὰ Γεν. Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους...»

IV. Τί ἀκριβῶς ὅμως ἔλαβε χώραν ἐν προκειμένῳ; Πῶς ἤρξατο καὶ πῶς ἐξειλίχθη ἡ ὅλη ἐπιχείρησις; Ποία ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀποκαλύψεως καὶ ποῖον τὸ αἴτιον τῆς ἀποκοπῆς τῆς περαιτέρω κακοποιοῦ δράσεως τῆς ἐπικινδύνου αὐτῆς, τῶν λυμεώνων τῶν μικρῶν ἀποταμιεύσεων, σπείρας;

Ἡ ὑπὸ τὸν ἐπαγγελματίαν τοῦτον πλαστογράφον Νικ. Ἠρειώτην ὀργανωθεῖσα σπεῖρα, διαθέτουσα μεγάλην ἐγκληματικὴν πεῖραν πολλῶν ἐτῶν, ἐσκέφθη νὰ δράσῃ ἐπὶ καλῶς μελετημένου σχεδίου, ἐπὶ τῇ βάσει ἐμφανίσεως «τίτλων» ἀπροσβλήτων, καταλλήλων δὲ καὶ ἐπιτηδείων, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐμπνεύσουν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἀγοραστάς, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ νὰ παραλύσουν καὶ οἱανδήποτε ὑπὸ πεισμόνων ἀντιδίκων προβληθησομένην, ἐναντίον τῶν ἐγκληματικῶν σχεδίων της, ἄμυναν.

Ἡ σύλληψις τοῦ σχεδίου δράσεως, ὡς καὶ ὁ τρόπος ἐφαρμογῆς τούτου ἦτο, τῷ ὄντι, ἐκπληκτικὸς καὶ πρωτοφανής.

Ἡ ἐν λόγῳ σπεῖρα κατ' ἀρχὴν καὶ δὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀπὸ Ὀκτωβρίου 1933 μέχρι Μαρτίου 1935 ἐξέδωκε δύο πλαστὰ ἀντίγραφα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 620 τῆς 13 Σε-

πτεμβρίου 1835 ἀνυπάρκτου συμβολαίου τοῦ νοταρίου 'Αθηνῶν Κ. Κοκκίδη, ἐνῷ οὔτε πρωτότυπον τοιούτου τοῦ νοταρίου Κ. Κοκκίδη ὑπῆρξεν, οὔτε καὶ ὁ Κοκκίδης ἐξέδωκε κεκυρωμένα ἀντίγραφα ἐξ ἀνυπάρκτου συμβολαίου, ἔτι δὲ ἐξέδωκε καὶ πλαστὸν σχεδιάγραμμα ὡς ἐκδοθέντος δῆθεν τούτου τὴν 15 'Απριλίου 1874 ὑπὸ τοῦ τότε 'Αξιωματικοῦ τοῦ Μηχανικοῦ Π. Ζαφειροπούλου, δι' οὗ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὅλου ἐγκληματικοῦ της σχεδίου, ἐτοπογράφησεν ἡ ἐν λόγῳ σπεῖρα τὸν ἐν τῷ σχεδιαγράμματι καὶ εἰς τὰ δύο πλαστὰ ὡς ἄνω ἀντίγραφα περιγραφόμενον ἀγρὸν κείμενον εἰς θέσιν «Πλακάκι» Πατησίων. 'Επὶ τῇ βάσει τῶν πλαστῶν τούτων τίτλων οἱ ἀπατεῶνες καὶ κατόπιν διαφόρων πλαστοπροσωπειῶν, εἰκονικῶν δικῶν καὶ εἰκονικῶν συμβιβασμῶν, κατώρθωσαν, ἐκποιοῦντες πρὸς διαφόρους, νὰ ἐξαντλήσουν τὴν εἰς τὰ πλαστὰ ταῦτα ἀντίγραφα ἀναφερομένην ἔκτασιν, ἀφ' οὗ ἐπέτυχον νὰ κατασιγάσουν καὶ νὰ καταπνίξουν, ἐν τῇ γενέσει των, τὰς ἐγερθείσας διαμαρτυρίας ἢ νὰ συμβιβασθοῦν μὲ τοὺς πλέον πείσμονας ἐκ τῶν ἀντιδίκων των.

'Η πρώτη αὕτη ἐπιτυχία τῆς σπείρας ἦτο μεθυστική. Τὸ χρυσίον εἰσέρρευσεν ἄφθονον εἰς τὰ θυλάκια τῶν ἀπατεώνων καὶ οἱ ἐπιθυμοῦντες ἔσπευδον ν' ἀποκτήσουν οἰκόπεδον διὰ νὰ τοποθετήσουν ἀσφαλῶς τὰς οἰκονομίας των καὶ τὰς εἰσπράξεις ἐκ τῶν λαμβανομένων ἐφάπαξ, πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν γηρατείων των.

Τὸ ἔγκλημα ὅμως οὐκ εὐλογεῖται.

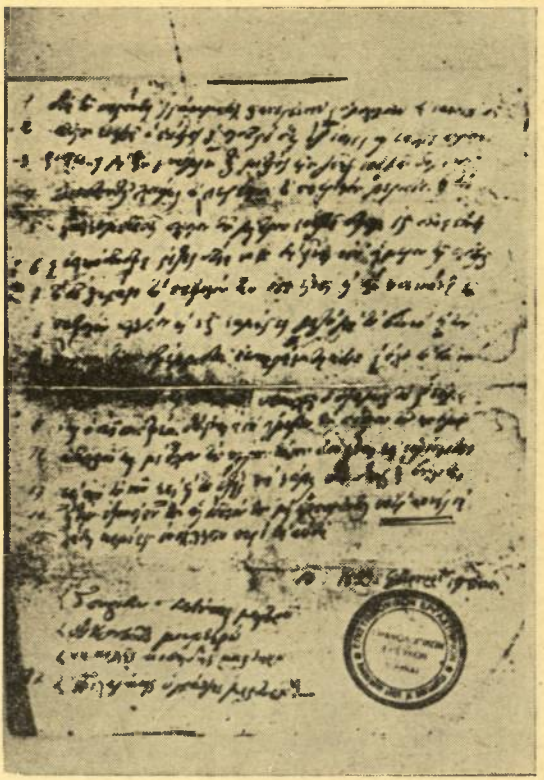
Τὸ ἔγκλημα ὁσονδήποτε ἐπιμελῶς καὶ ἂν ὀργανωθῇ, ὁσαδήποτε μέτρα προνοίας καὶ προφυλάξεως καὶ ἂν ληφθοῦν, θὰ ἔλθῃ, παρ' ὅλα ταῦτα, ἡ ὥρα καθ' ἣν θὰ λάμψῃ ἡ ἀλήθεια, ὁπότε καὶ οἱ δράσται θὰ κληθοῦν νὰ δώσουν λόγον τῶν πράξεών των ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης. Καὶ τὸ ἔγκλημα ἀποκαλύπτεται τόσον ταχύτερον, ὅσον συχνότερον τοῦτο καὶ δὴ ὑπὸ παρομοίας συνθήκας ἐπαναλαμβάνεται.

Υ. 'Αφ' οὗ, λοιπόν, ἡ ὠργανωμένη σπεῖρα τῶν πλαστογράφων καὶ ἀπατεώνων, ἡ καλῶς καὶ πλήρως καὶ δι' εἰδικῶν ἐξ ἑκάστου κλάδου συγκεκροτημένη, κατεσπατάλησε τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν οἰκοπέδων τῆς ἐκτάσεως, τῆς ἀναφερομένης εἰς τὰ πρῶτα πλαστὰ ἀντίγραφα τοῦ ἀνυπάρκτου συμβολαιογράφου Κοκκίδη, καὶ ἐξήντλησε διὰ τῶν ἀλληλοδιαδόχων πωλήσεων τὴν σχετικὴν ἔκτασιν, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπανάληψιν τῆς τόσον εὐχεροῦς καὶ ἀποδοτικῆς δι' αὐτοὺς ἐπιχειρήσεως, τῆς, ἄλλως τε, καὶ ἀκινδύνως μέχρι τότε ἐξελιχθείσης.

Καὶ περίεργον! 'Αντὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τῆς νέας ταύτης ὁμοίας ἐπιχειρήσεως, τῆς ἐμφανίσεως δηλαδὴ πλαστῶν «τίτλων», ἡ σπεῖρα νὰ ὀλιγωρήσῃ, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἐν τῇ ἐπαναλήψει τῆς αὐτῆς ἐγκληματικῆς πράξεως καὶ ν' ἀδιαφορήσῃ εἰς τὴν λῆψιν μέτρων καὶ προφυλάξεων πρὸς ἀποφυγὴν ἀποκαλύψεως, αὕτη τοὐναντίον ἐδιπλασίασε τὰ μέτρα ἀσφαλείας φθάσασα μάλιστα μέχρι καὶ τοῦ σημείου ὥστε, πρὸς πλήρη ἐξασφάλισιν ἀπὸ παντὸς ἐνδεχομένου κινδύνου ἀποκαλύψεως, ἕνεκα τῆς τεραστίας ἐκτάσεως τῶν 650 στρεμμάτων τὴν ὁποίαν θὰ ἥρπαζε καὶ θὰ μετεπώλει καὶ τῶν τυχὸν ἐντεῦθεν ἰσχυρῶν ἀντιδράσεων καὶ πεισμόνων ἀγώνων, ν' ἀποτολμήσῃ πρὸς πληρεστέραν ἀσφάλειάν της κατάθεσιν τοῦ ἑτέρου τῶν δύο πλαστῶν τούτων ἀντιγράφων, τοῦ ἀνυπάρκτου συμβολαίου τοῦ νοταρίου Λαγάνη, ὡς ἱστορικοῦ δῆθεν κειμηλίου εἰς τὰ Γενικὰ 'Αρχεῖα τοῦ Κράτους, μὲ τὴν προφανῆ ὑστεροβουλίαν ὅπως, ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως τῆς γνησιότητος τοῦ ἑτέρου τῶν δύο τούτων ἀντιγράφων τοῦ κατατεθέντος ἐνώπιον τοῦ Συμ/φου 'Αθηνῶν Π., ἐρευνηθῇ ἡ γνησιότης τούτου ἐν συγκρίσει καὶ ἀντιπαραβολῇ πρὸς τὸ ἐπίσης πλαστὸν ἔγγραφον τὸ κατατεθὲν εἰς τὰ Γενικὰ 'Αρχεῖα, ὁπότε ἀφ' οὗ καὶ τὰ δύο ταῦτα ἐγράφησαν διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἰδίου πλαστογράφου καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἕτερον τούτων, τὸ κατατεθειμένον εἰς τὰ 'Αρχεῖα τοῦ Κράτους, θὰ ἐθεωρεῖτο ὁπωσδήποτε ὡς γνήσιον τοῦ νοταρίου Λαγάνη ἀντίγραφον, τότε, κατ' ἀνάγκην θὰ ἐθεωρεῖτο καὶ τὸ ἕτερον ὡς γνήσιον καὶ οὕτω οἱ τίτλοι θὰ ἀπεδεικνύοντο (!!) γνήσιοι καὶ ἀπρόσβλητοι, ὁπότε

πλέον καὶ οὐδένα κίνδυνον ἀποκαλύψεως θὰ διέτρεχον οἱ ἀπατεῶνες. Οὕτως ἐνεργοῦντες οἱ ἀπατεῶνες ἐπίστευον ὅτι ἀποκλείουν ὁπωσδήποτε ἀποκάλυψίν των καὶ ὅτι δύνανται ἐπιτυχῶς καὶ ἡσύχως ν' ἀντιμετωπίσουν οἱανδήποτε τυχὸν ἐμφανισθησομένην ἀντιξοότητα.

Ἀκριβῶς ὅμως ἡ τοιαύτη ἐξαιρετικὴ φροντὶς καὶ προσπάθεια τῆς σπείρας πρὸς κατάθεσιν πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν τοῦ ἑτέρου τῶν πλαστῶν ἀντιγράφων εἰς τὰ Γενικὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους, ἦτο καὶ ἡ κυριωτέρα ἀφορμὴ ἀποκαλύψεως τῆς ὅλης «μηχανῆς», τῆς συλλήψεως τῶν δραστῶν, καὶ τῆς διακοπῆς τοῦ τόσον ἀποδοτικοῦ μὲν διὰ τὰ μέλη τῆς σπείρας, καταστρεπτικοῦ ὅμως διὰ τοὺς πτωχοὺς συνταξιούχους καὶ ὑπαλλήλους, ἔργου της.

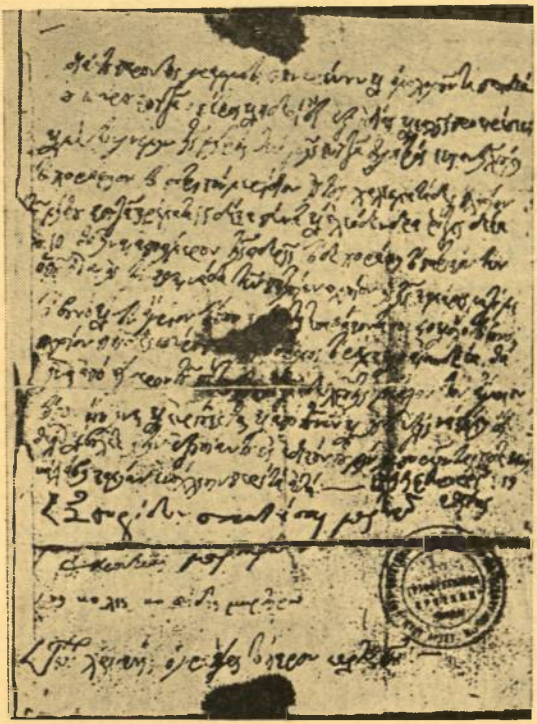
Τὸ πλαστὸν ἀντίγραφον ἐκ τοῦ ἀνυπάρκτου συμβολαίου, τὸ κατατεθὲν εἰς τὸν Συμβολαιογράφον Π. ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς σπείρας.

ΥΙ. Ἡ οὕτω πως, λοιπόν, πλήρης καὶ κατὰ πάντα ὠργανωμένη σπεῖρα τῶν οἰκοπεδοφάγων, ἡ ἔχουσα καὶ διετῆ, ὡς ἐλέχθη, ὁμοειδῆ ἐμπειρίαν ἐκ τῆς κατασκευῆς καὶ ἐφαρμογῆς ὁμοίων πλαστῶν τίτλων ἐξ ἀνυπάρκτου συμβολαίου τοῦ νοταρίου Κοκκίδη, πρὸς ἐπίτευξιν τῆς νέας πλουτοφόρου ἐξορμήσεώς της, κατεσκεύασε δι' ἐπιμελοῦς ἀπομιμήσεως τῆς γραφῆς τοῦ νοταρίου Ι. Λαγάνη (οὗτινος τὸ ἀρχεῖον ἐφυλάσσετο παρά τινι τῶν Συμ/φων Ἀθηνῶν) δύο ὅμοια ἀντίγραφα, ἀνυπάρκτου ὅμως συμβολαίου τοῦ Ι. Λαγάνη, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἀπατεῶνες ἐνεφάνισαν ὅτι ἐγίνετο λόγος περὶ διανομῆς μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Πέτρου καὶ Σιδερῆ Κοτζιᾶ ἀγρῶν ἐκ κληρονομίας τοῦ πατρός των Σπ. Κοτζιᾶ, ἐκτάσεως [650 περίπου στρεμμάτων κειμένων εἰς τὴν τότε θέσιν «Κοκκινάδα» τῶν Πατησίων (νῦν περιοχὴ Κυπριάδου—Γαλάτσι).

Τὸ ἓν τούτων κατετέθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 6946/36 πράξεως καταθέσεως παρὰ τῷ Συμ/φῳ Ἀθηνῶν Π.....ἵνα οὕτω λαμβάνουν ἀντίγραφα αὐτῶν παρὰ τοῦ Συμ/φου καὶ μὴ ἐμφανίζουν τὸ πλαστόν, τὸ δὲ ἕτερον κατὰ συμβουλὴν τοῦ ἑτέρου τῶν νομικῶν συμβούλων τῆς σπείρας καὶ ἐξ ἀφορμῆς ποινικῆς δίκης κατετέθη δι' αἰτήσεως τῆς ἐσχατογήρου, πλὴν ἀρτίας—κατὰ τὸ σχετικὸν βούλευμα—διανοητικῆς καταστάσεως Ἀργυρῶς Κάμ, θυγατρὸς τοῦ Πέτρου Σπ. Κοτζιᾶ—ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἐφέρετο τὸ πλαστὸν ἀντίγραφον τοῦ ἀνυπάρκτου συμβολαίου τοῦ Ι. Λαγάνη—εἰς τὰ Γενικὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους.

Εἶναι πράγματι ἀξία μνείας ἡ ἐν λόγῳ αἴτησις τῆς Ἀργυρῶς Κάμ. Εἰς ταύτην ἡ δωροῦσα τὸ ἱστορικὸν τοῦτο ἔγγραφον ἀναφέρει ἐπὶ λέξει:

«'Επειδὴ κατὰ τὸν Νόμον περὶ Γενικῶν 'Αρχείων τοῦ Κράτους γίνονται δεκταὶ δωρεαὶ ἱστορικῶν ἐγγράφων οἱουδήποτε περιεχομένου, ἡ ὑποφαινομένη προσφέρω 'Αθηναϊκὸν νοταριακὸν ἔγγραφον γεγραμμένον καὶ ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ νοταρίου 'Αθηνῶν 'Ιωάννου Λαγάνη, φέρον χρονολογίαν δεκάτην ἐννάτην (19ην) Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ τρίτου (1833) ἔτους καὶ πραγματευόμενον παραχώρησιν ἑνὸς κτήματος κειμένου εἰς τὴν θέσιν «Χαλκομματάδες» τῶν 'Αθηνῶν τῶν παίδων Σπύρου Κοτζιᾶ Πέτρου καὶ Σιδερῆς, πρὸς τὴν Σιδερῆν, καὶ ἑτέρου κτήματος κειμένου εἰς τὴν θέσιν «Κοκκινάδα» τῶν Πατησίων 'Αθηνῶν πλησίον τῆς Καμάρας τῶν ἰδίων Πέτρου καὶ Σιδερῆς πρὸς τὸν πατέρα μου Πέτρον.

Τὸ πλαστὸν ἀντίγραφον ἐκ τοῦ ἀνυπάρκτου συμβολαίου τοῦ νοταρίου 'Αθηνῶν Λαγάνη ἀπὸ 19-2-1833, τὸ δωρηθὲν ὑπὸ τῆς 'Αργυρῶς Κὰμ ὡς ἱστορικὸν κειμήλιον εἰς τὰ Γενικὰ 'Αρχεῖα τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνηρτημένον ἐντὸς πλαισίου εἰς τὰ γραφεῖα αὐτοῦ.

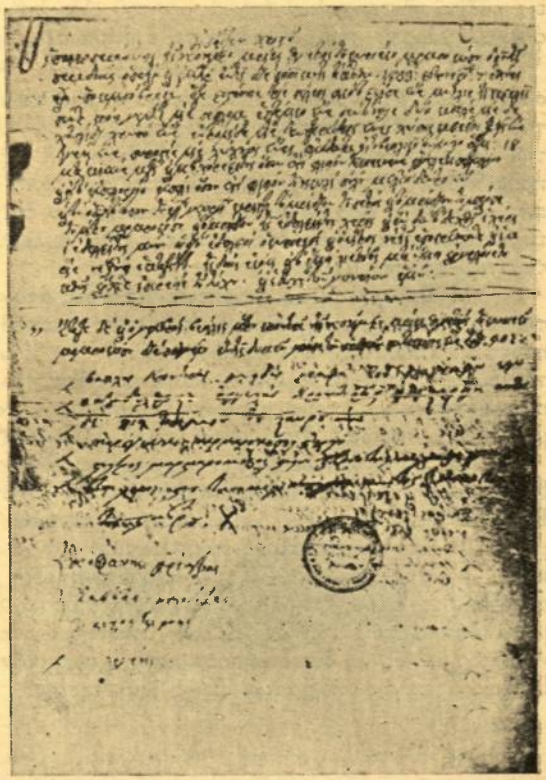
Παρακαλῶ δὲ νὰ κατατεθῇ τοῦτο καὶ φυλαχθῇ μετὰ προσοχῆς, ὡς ἀποτελοῦν πολύτιμον τίτλον ἰδιοκτησίας σημαντικὸν ἐν σχέσει μὲ δικαστικὴν διαφορὰν ἡ ὁποία βασίζεται εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔγγραφον, διὰ τὸ εἰς θέσιν «Κοκκινάδα» πατρικόν μου κτῆμα, τὸ ὁποῖον ἂν τεθῇ εἰς φάκελλον δικογράφου κινδυνεύει ν' ἀπολεσθῇ, τῇ ἐνεργείᾳ ἀνθρώπων ἐνδιαφερομένων περὶ τῆς ἀπωλείας του, ἐνῷ ἡ παρακατάθεσίς του εἰς τὰ Γενικὰ 'Αρχεῖα ἐξασφαλίζει αὐτὸ ἐς ἀεὶ ἀπὸ παντὸς κινδύνου.

Προσφέρουσα τὸ ἔγγραφον τοῦτο ζητῶ τὴν ἄδειαν νὰ τὸ τοποθετήσω ἰδίᾳ δαπάνῃ ἐντὸς ὑαλίνου πλαισίου, οὕτως ὥστε καὶ οἱ ἀντίδικοι τῆς ὑποθέσεώς μου καὶ πᾶς περίεργος ἀναγνώστης νὰ δύνανται νὰ ἀναγιγνώσουν τὸ ἔγγραφον ἐκ τῶν δύο ὄψεων. Τέλος παρακαλῶ ὑμᾶς κ. Διευθυντὰ νὰ μοὶ χορηγήσητε ἀκριβὲς ἀντίγραφον τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου πιστοποιημένον παρ' ὑμῶν, προσέτι δὲ καὶ φωτογραφικὸν ἔκτυπον τούτου ἐπίσης πιστοποιημένον παρ' ὑμῶν, ὡς καὶ ἀντίγραφον τῆς παρούσης μου».

'Η τοιαύτη συγκινητικὴ (!!) δωρεὰ τῆς 'Αργυρῶς Κὰμ ἔσχεν ἰσχυρὰν ἀπήχησιν ἐπὶ τοῦ εὐαισθήτου ἀειμνήστου ἱστοριογράφου Βλαχογιάννη, τότε διευθυντοῦ τῶν Γενικῶν 'Αρχείων τοῦ Κράτους καὶ οὗτος ἔσπευσεν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν τόσον εὐγενῆ δωρήτριαν ἀφ' ἑτέρου δὲ οὗτος, ὁ ἱστοριογράφος, νὰ προχειρισθῇ ἀμέσως—καὶ ἄγνωστον ἐκ ποίου εἰδικῶς λόγου ἢ ἀφορμῆς—καὶ εἰς εἰδικὸν καὶ διὰ πρώτην φορὰν δικαστικὸν γραφολόγον καὶ νὰ ἐφοδιάσῃ τὴν τοιούτῳ τῷ τρόπῳ δωρήτριαν 'Αργυρὼ Κὰμ καὶ δι' ἐγγράφου του, εἰς ὅπερ οὗτος, ἀντιποιούμενος διὰ πρώτην

καὶ τελευταίαν ὅμως φορὰν ἔργα ξένα πρὸς τὴν κυρίαν εἰδικότητα καὶ ἐνασχόλησίν του, βεβαιώνει ὅτι τὸ δωρηθὲν καὶ πλαισιωθὲν ἦτο τάχα γνήσιον ἀντίγραφον τοῦ Ι. Λαγάνη, ὡς τάχα γραφὲν καὶ ὑπογραφὲν διὰ τῆς ἰδίας τοῦ Ι. Λαγάνη χειρός.

VII. Ἐφωδιασμένοι οἱ ἀπατεῶνες διά τε τῆς εὐχαριστηρίου, διὰ τὴν ἐν λόγῳ δωρεὰν εἰς τὰ Γενικὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους, τοῦ ἱστορικοῦ τούτου κειμηλίου, ἐπιστολῆς τοῦ τότε Γεν. Διευθυντοῦ τῶν Γεν. Ἀρχείων τοῦ Κράτους, ὡς καὶ διὰ βεβαιώσεως τοῦ αὐτοῦ περὶ τῆς δῆθεν γνησιότητος τοῦ πλαστοῦ ἀντιγράφου ἐξ ἀνυπάρκτου συμβολαίου τοῦ ποτὲ νοταρίου Ἀθηνῶν Ι. Λαγάνη καὶ καταστάντες ἐντεῦθεν θρασύτεροι, ἔχασαν πᾶν μέτρον κρίσεως καὶ ἀπετόλμησαν νὰ ἐμφανίσουν ταῦτα καὶ εἰς τὸν ἐνεργοῦντα τὰς σχετικὰς ἀνακρίσεις.

Ἀναμφισβητήτου γνησιότητος γραφὴ καὶ ὑπογραφὴ τοῦ νοταρίου Ἀθηνῶν Λαγάνη ἀπὸ 1-2-1833.

Πλὴν ὅμως αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις καὶ ἡ ἐπίκλησις τούτων ἐγέννησε πλείστας ὅσας ἀμφιβολίας καὶ ὑπονοίας εἰς τὸν Ἀνακριτήν, ὅστις καὶ διέταξε τὴν πλήρη διερεύνησιν ἀμφοτέρων τῶν ὑπὸ τῆς σπείρας ἐμφανισθέντων δύο πλαστῶν ἀντιγράφων, ἐν συγκρίσει καὶ ἀντιπαραβολῇ πρὸς ὅλα τὰ ὑπάρχοντα ἐν πρωτοτύπῳ συμβόλαια τοῦ νοταρίου Ι. Λαγάνη, τὰ φυλασσόμενα εἰς ἀρχεῖον Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν, ὡς καὶ εἰς τὰ Γενικὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους, ὅπου εὑρίσκονται ἀκόμη καὶ τρεῖς «κώδικες» ἀναμφισβητήτου γνησιότητος χειρογράφων τοῦ αὐτοῦ Ι. Λαγάνη.

Ἐκ τῆς λαβούσης χώραν γραφοτεχνικῆς διερευνήσεως διεπιστώθησαν αἱ ὑπάρχουσαι οὐσιώδεις καὶ χαρακτηριστικαὶ γραφικαὶ διαφοραί, μεταξὺ τῆς γραφῆς τῶν δύο ἀντιγράφων τῶν φερομένων ὡς γραφέντων κατὰ τὴν 19 Φεβρουαρίου 1833 καὶ τῆς συγχρόνου τότε γνησίας ἐπὶ ἄλλων συμβολαίων γραφῆς καὶ ὑπογραφῆς τοῦ Ι. Λαγάνη, ὡς π.χ. ἐπὶ τοῦ ἀπὸ 1/2/1833 γνησίου συμβολαίου του. Οὕτω, ἐκτὸς καὶ πολλῶν ἄλλων ἀπεκαλύφθησαν ὑπάρχουσαι εἰς τὴν γραφὴν τῶν πλαστῶν ἀντιγράφων: 1) Ἡ διστακτικὴ καὶ ἀμφίβολος ἐξέλιξις ἐν τῇ γραφῇ τῶν ἀντιγράφων, ἐνῷ σταθερὰ καὶ ἐλευθέρα ὅσον καὶ εὐχερὴς τοιαύτη εἰς τὴν γνησίαν γραφὴν τοῦ Ι. Λαγάνη. 2) Ἡ ὕπαρξις συγκαλυπτικῶν διορθώσεων εἰς τὴν γραφὴν τῶν ἀντιγράφων τῆς μή, κατ' ἀρχὴν ἐπιτευχθείσης, προσομοιάσεως γραμμάτων. 3) Ἡ χρησιμοποίησις εἰς τὰ ἀντίγραφα τῆς λέξεως «ἐλεόδενδρα» μὲ δ, ἐνῷ εἰς τὰ γνήσια ἔγγραφα τοῦ Ι. Λαγάνη ἐγένετο πάντοτε χρῆσις τῆς λέξεως «ἐλεόδεντρα» μὰ «τ» ἀντὶ «δ». 4) Ἡ εἰς τὰ γνήσια πωλητήρια συμβόλαια τοῦ Λαγάνη χρησιμοποίησις πάντοτε καὶ ὁμοιο-

μόρφως τῆς φράσεως «..... μὴν ἠμπορῶντας ποτὲ κ α ι ρ ο ῖ ς.....» ἐνῷ εἰς τὰ δύο ὑπὸ τῆς σπείρας ἐμφανισθέντα ἀντίγραφα, ἐξ ἐσφαλμένης προφανῶς ἀναγνώσεως τῆς ἀντιστοίχου τῶν γνησίων συμβολαίων τοῦ Λαγάνη φράσεως, διατυποῦται αὕτη ὡς «.....μὴν ἠμπορῶντας ποτὲ κ α ν ε ὶ ς» (προτελευταῖος στίχος τοῦ γραφικοῦ κειμένου εἰς ἀμφότερα τὰ ἀντίγραφα). 5) Ὅτι τὸ φύλλον χάρτου ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένα τὰ δύο ἀντίγραφα ἦτο τὸ $^1/_4$ ἀντὶ τοῦ ὁλοκλήρου φύλλου, ὅπερ ἐχρησιμοποίει πάντοτε ὁ Λαγάνης καὶ 6) Ὅτι εἰς τὰ σημεῖα τῶν πτυχώσεων τοῦ χάρτου ὑπῆρχον διαχύσεις ἐκ διαποτίσεως τῆς μελάνης, ὅπερ δηλοῖ ὅτι τὸ ἐπὶ τούτου κείμενον ἐγράφη ἀφ' οὗ εἶχεν ἤδη ἐνδιπλωθῆ ὁ χάρτης, πρᾶγμα ὅπερ δὲν παρετηρήθη εἰς οὐδὲν τῶν γνησίων ἐγγράφων τοῦ Λαγάνη, ὅστις ἐχρησιμοποίει ὁλόκληρον τὸ φύλλον χάρτου πρὸ οἱασδήποτε ἐνδιπλώσεως αὐτοῦ.

VIII. Διὰ τῆς τοιαύτης διαπιστώσεως τῆς πλαστότητος τῶν δύο ἐμφανισθέντων ὡς ἀντιγράφων ἀνυπάρκτου συμβολαίου τοῦ νοταρίου Ἀθηνῶν Ι. Λαγάνη, τοῦ τε, δηλαδή, κατατεθέντος εἰς τὸν Συμ/φον Ἀθηνῶν Π....., ὡς καὶ τοῦ ἑτέρου τοῦ δωρηθέντος εἰς τὰ Γενικὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους ὡς ἱστορικοῦ κειμηλίου καὶ πρὸς ἀΐδιον τῆς μετεχούσης εἰς τὴν σπεῖραν δωρητρίας Ἀργυρῶς Κάμ μνήμην, ἀπεκαλύφθη ἡ ὠργανωμένη τῶν ἀπατεώνων ἐπιχείρησις καὶ ἐτέθη φραγμὸς εἰς τὴν περαιτέρω κακοποιὸν δρᾶσιν αὐτῆς, διὰ συλλήψεως καὶ φυλακίσεως τῶν συγκροτούντων ταύτην μελῶν.

Αἱ θλιβεραὶ ὅμως συνέπειαι διὰ τοὺς ἀτυχεῖς ἀγοραστὰς τῶν ὑπὸ τῆς σπείρας τῶν ἀπατεώνων πωληθέντων εἰς αὐτοὺς οἰκοπέδων συνεχίζονται, διότι οὗτοι ἀνεπιστρεπτεὶ ἀπώλεσαν ὅ,τι κατώρθωσαν δι' ἰσοβίου οἰκονομίας καὶ στερήσεων νὰ ἀποταμιεύσουν πρὸς παραμυθίαν κατὰ τὸ γῆρας των, καθ' ὅσον δὲν ἀνεῦρον νὰ κατάσχουν, ἔστω καὶ πρὸς μερικὴν ἱκανοποίησίν των, περιουσιακὸν τι στοιχεῖον τῶν μελῶν τῆς σπείρας, διότι οὗτοι εἶχον τὰ πάντα κατασπαταλήσει.

Καὶ ἐν ᾧ ἀπωλέσθησαν περιουσίαι καὶ ἀποταμιεύσεις ἑκατοντάδων προσώπων θὰ παραμένῃ πάντοτε «πλαισιωμένον» καὶ ἀνηρτημένον εἰς τὰ Γενικὰ Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους ὡς «ἱστορικὸν κειμήλιον» τὸ πλαστὸν τοῦτο ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ μιᾶς σπείρας ἐγκληματιῶν διὰ νὰ παγιδεύσῃ καὶ ἐξαπατήσῃ τὰ πολυπληθῆ θύματά της, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν ἀκόμη καὶ Δικασταὶ καὶ Καθηγηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου, ἔτι δὲ θὰ παραμείνῃ τοῦτο καὶ ὡς ἀπόδειξις τῆς δαιμονίας, πράγματι, ἐπινοήσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀπατεώνων, οἵτινες δύνανται ἀσφαλῶς καὶ δεδικαιολογημένως νὰ διεκδικήσουν καὶ τὸ σχετικὸν προνόμοιον εὑρεσιτεχνίας ἐπὶ ὑποθέσεως ἁρπαγῆς κτημάτων ξένης ἰδιοκτησίας.

Α. ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ

— ΟΙ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ —

Ὑπὸ τοῦ κ. MARCEL MONTARRON,
ἐκ τοῦ περιοδικοῦ Detective, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυν. Α' κ. **Δ. ΜΟΡΟΥ**

Μία ὑπόθεσις, ἡ ὑπόθεσις τοῦ Jacques Fesch, αὐτοῦ τοῦ 27ετοῦς νέου ποὺ κατεδικάσθη εἰς θάνατον παρὰ τοῦ Κακουργιοδικείου τοῦ Σηκουάνα, τὴν ἡμέρα τὴν ἴδια τῶν γενεθλίων του, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ τύχη θὰ κριθῇ ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ τὸ Ἀνώτατο Δικαστικὸ Συμβούλιο, τὸ Συμβούλιο τῶν Χαρίτων, φέρει πάλι σὲ ἐπικαιρότητα, ἕνα παληὸ πρόβλημα: Τὸ πρόβλημα τῆς ἐσχάτης ποινῆς, ποὺ ἡ Γαλλία, μιὰ ἀπ' τὶς πολιτισμένες χῶρες τῆς Εὐρώπης, ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ εἰσέτι. Καὶ ἰδοὺ ὅτι, ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη παραδοξότητα, τὸ ζήτημα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς θανατικῆς ποινῆς στὴ Γαλλία, ξανάρχεται ὑπὸ συζήτηση, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνωτέρω ὑποθέσεως, ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν φαίνεται ν' ἀξίζῃ τὸν κόπο νὰ προκαλέσῃ τὸν οἶκτο γιὰ τὸ μελλοθάνατο.

Ποιὸς κατὰ τὸ 1954 δὲν εἶχε ἀηδιάσει ἀπὸ τὰ βδελυρὰ καὶ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα αὐτοῦ τοῦ νεαροῦ ἄσωτου υἱοῦ ἑνὸς τραπεζίτου, αὐτοῦ τοῦ αἱμοσταγοῦς κακούργου, ποὺ διέπραττε λῃστεῖες μέσα στὰ κεντρικώτερα Βουλεβάρτα τῶν Παρισίων καὶ ποὺ σκότωσε ἕνα ἀστυφύλακα, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε δολοφονήσει ἕνα ἀργυραμοιβὸ γιὰ νὰ τὸν λῃστεύσῃ;

Ἡ κοινὴ γνώμη ἀντιδρᾷ πάντοτε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Μετὰ τὴν ἀποκάλυψη ἑνὸς στυγεροῦ ἐγκλήματος, ἀξιοῖ ἄνευ οἴκτου καὶ εὔχεται τὴν ταχεῖα καὶ παραδειγματικὴ τιμωρία τοῦ ἐγκληματίου.

«Πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἐλαφρυντικό. Οὔτε ἡ πεῖνα, οὔτε ἡ ἀπελπισία: Πρέπει νὰ κοπῇ ἀμέσως».

Αὐτὰ ἀκούονται ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο στοὺς δρόμους.

Θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ λεχθῇ, ὅτι μιὰ ἄμεσος παραπομπὴ στὴ Δικαιοσύνη θὰ ἦτο σωτήριος. Ἡ προσωπικότης ἑνὸς ἐγκληματίου, ποὺ θὰ παρεπέμπετο νὰ λογοδοτήσῃ, μέσα σὲ λίγες ἡμέρες ἀπὸ τὸ ἔγκλημά του, θὰ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση. Φαντασθῆτε π.χ. τοὺς δολοφόνους τοῦ Saint Clond νὰ εἶχαν ἤδη δικασθῇ. Ποιὸς δὲν θὰ ἠσθάνετο ἕνα βαθὺ αἴσθημα ἀνακουφύσεως;

Ἀλλὰ τὰ γεγονότα δὲν ἐξελίσσονται τόσο γρήγορα: «Ἡ Γαλλικὴ δικαιοσύνη εἶναι μιὰ δικαιοσύνη ἀνθρώπινη». Ἄνθρωποι δικάζουν ἄλλους ἀνθρώπους. Καὶ τοὺς δικάζουν ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν πράξεων ποὺ τοὺς βαρύνουν, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ καλοῦ ἢ κακοῦ παρελθόντος των, τῆς ἠθικῆς ἀθλιότητος εἰς ἣν εὑρίσκονται, ὡς καὶ τῶν πιὸ κρυφίων ἐλατηρίων ποὺ ὤθησαν αὐτοὺς νὰ φθάσουν σ' αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸ κατάντημα, εἶπε στὴ δίκη τοῦ Jacques Fesch ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπερασπιστάς του.

Γιὰ νὰ σχηματισθῇ μιὰ δικογραφία γιὰ κακούργημα, γιὰ νὰ τηρηθοῦν οἱ κανόνες τῆς διαδικασίας—πληροφορίες ἀντιφατικές, ἀναφορές, ὑπομνήματα καὶ μελέτες εἰδικῶν, ἐφέσεις κ.λ.π.—ἀπαιτεῖται χρόνος, ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ ὁμολογίες τῶν ἐνόχων δὲν ἐπιδέχονται ἀμφισβήτηση, ἀκόμη καὶ ὅταν κανένα σκοτεινὸ σημεῖο δὲν ὑπάρχει.

Καὶ αὐτὸ τὸ διάστημα μεταξὺ τοῦ χρόνου τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ χρόνου τῆς παραπομπῆς τοῦ δράστου ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου, εἶναι συχνὰ ἡ αἰτία διαστροφῆς τῶν πραγματικῶν γεγονότων, συσκοτίσεως τῆς ὑποθέσεως, ἀκόμη δὲ καὶ διαστροφῆς τοῦ ὅλου μηχανισμοῦ τῆς Δικαιοσύνης.

Καὶ ὁ μεγαλύτερος ἐγκληματίας δύναται νὰ βελτιωθῇ.

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ ἀκούγεται νὰ λέγεται γιὰ ἕνα κατηγορούμενο : «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχετε μπροστά σας δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε». Δυὸ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγκληματισε. Στὸ διάστημα τῆς μακροχρονίου κρατήσεώς του, ἐρευνᾷ τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ καταλάβῃ αὐτὸ ποὺ εἶχε συμβῆ. Μιὰ τελεία ἀλλαγὴ τοῦ ἑαυτοῦ του ἐπραγματοποιήθη. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἄξεστος καὶ ἀπροσάρμοστος, ἔγινε ἕνας ὥριμος καὶ συνετός, ποὺ θέλει νὰ λησμονήσῃ αὐτὸ ποὺ ἦταν μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγκληματισε.

Ὁ συνηγόρος Paul Baudet τὸ εἶπε γιὰ τὸν Jacques Fesch. Ὁ μεγάλος ποινικολόγος Campinchi, τὸ εἶχεν εἴπει γιὰ τὸν George Gaucher, αὐτὸν τὸν ἄλλο διεστραμμένο καὶ ἄσωτον υἱόν, ποὺ σὲ ἡλικία 26 χρόνων εἶχε κατασπαταλήσει σὲ χίλιες δυὸ τρέλλες τὴν πατρικὴ κληρονομία καὶ ποὺ σκότωσε ἕνα κοσμηματοπώλη στὴ λεωφόρο Μόζαρτ, γιὰ νὰ τὸν λῃστεύσῃ.

Κατὰ τὴν ὑπεράσπισή του, ὁ συνήγορος εἶπε ὅτι ἡ «χρῆσις τῶν ναρκωτικῶν, » τὸν εἶχε καταστήσει διανοητικῶς ἀνάπηρον. Ἀποτοξινωθεὶς καὶ ἀποθεραπευθείς, » δὲν εἶναι πιὰ ὁ ἴδιος. Δὲν εἶναι πιὰ τὸ ἴδιο ἀγόρι ποὺ ἔχετε μπροστά σας. Κατα- » δικάσατέ τον σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα, κάμετέ τον νὰ ὑποφέρῃ γιὰ νὰ ἐξαγνισθῇ » γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ διέπραξε. Αὐτὴ εἶναι ἡ τύχη του. Ἀλλὰ ἀφήσατέ τον νὰ ἐλ- »πίζῃ ἐναντίον πάσης ἐλπίδος».

Ὁ Georges Gaucher, παρὰ ταῦτα, κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐξετελέσθη. Τὸν εἴχαμε γνωρίσει, γιατὶ τὸν εἴχαμε συναντήσει πολλὲς φορὲς μέσα σ' ἕνα μπὰρ στὴ Μονμάρτη.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι αὐτὸ τὸ κιτρινιάρικο παιδὶ ποὺ εἴδαμε τὴν αὐγὴ τῆς 26ης Δεκεμβρίου 1941 μπροστὰ στὸ ἱκρίωμα, ποὺ εἶχε στηθῆ στὴ Μπουλεβὰρ Ἀραγκό, δὲν ἦταν τὸ ἴδιο μὲ τὸ νεαρὸ αἱμοσταγῆ ζιγκολὸ τοῦ Πίγκαλ, καίτοι μόλις ἕνα μόνο ἔτος εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος.

Σήμερα ἡ ὑπόθεσις Fesch ξαναφέρνει στὴν ἐπικαιρότητα αὐτὸ τὸ παληὸ πρόβλημα : «**Πρέπει νά διατηρηθῇ ἡ θανατικὴ ποινή;**».

Ἕνα βιβλίο μὲ τίτλο «**σκέψεις ἐπὶ τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν**» ποὺ φέρει τὴν ὑπογραφὴ δυὸ μεγάλων ὀνομάτων τῆς φιλολογίας, τῶν Ἀρθοὺρ Koestler, συγγραφέως τοῦ βιβλίου ««Μηδὲν καὶ τὸ ἄπειρον» καὶ Ἀλμπὲρτ Camus, συγγραφέως τοῦ συγγράμματος «Ἡ πανώλης», περικοπαὶ τοῦ ὁποίου βιβλίου προεβλήθησαν στὴν τηλεόραση ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκδόσεως τούτου καὶ τῆς εἰς θάνατον καταδίκης τοῦ Jacques Fesch, ἐπανέφερε σιγὰ-σιγὰ στὸ προσκήνιο τὴ συζήτηση αὐτή, ποὺ διαρκεῖ ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Καὶ εἶναι γεγονὸς ὅτι κατὰ τὴν ὑπεράνθρωπη αὐτὴ προσπάθεια, ποὺ ἀνεπτύχθη γιὰ νὰ σωθῇ τὸ κεφάλι τοῦ Jaques Fesch, ὁ συνήγορος P. Baudet, συνηγόρησε περισσότερο γιὰ τὴν κατάργηση τῆς θανατικῆς ποινῆς, παρὰ γιὰ τὸν ἄθλιο πελάτη του.

«Ὁ θάνατος ποὺ πάντες εὔχονται γιὰ τὸν κατηγορούμενο, ἐτόνισεν ὁ μεγάλος » αὐτὸς δικηγόρος, εἶναι ἀνάλογος πρὸς ἐκεῖνον ποὺ προεκάλεσε ;

« Χθὲς ἦταν ὁ θάνατος, ὁ προκληθεὶς ἀπὸ τὸ κτηνῶδες ἔνστικτο μιᾶς τετα- » ραγμένης καὶ χρεωκοπημένης βουλήσεως. Αὔριο στὴ λαιμητόμο θὰ εἶναι ὁ θάνατος » τῆς ψυχραίμου ἀποφάσεως τῶν βουλήσεών σας. Χθὲς ἦταν ὁ θάνατος ποὺ προε- » κλήθη μέσα στὴ σύγχυση τῶν περιστάσεων. Αὔριο θὰ εἶναι ὁ θάνατος ποὺ θὰ » προπαρασκευασθῇ ἐπιμελῶς».

Ἡ λαιμητόμος ἐλειτούργησε 150 χρόνια.

Ὁ P. Baudet θὰ μποροῦσε νὰ προσθέσῃ : Θὰ εἶναι ὁ θάνατος ποὺ θὰ δο-

θῇ ὕπουλα καὶ κατὰ τὸν πιὸ ἐπαίσχυντο σχεδόν τρόπο. Εἶναι γνωστὸ πράγματι, ὅτι ἡ τελευταία θανατικὴ ποινὴ ἡ ἐκτελεσθεῖσα δημοσίᾳ, ὑπῆρξε κατὰ τὸ 1939, ὁπόταν ἐξετελέσθη στὸ προαύλιο τοῦ ναοῦ τῶν φυλακῶν τῶν Βερσαλλιῶν ὁ εἰς θάνατον καταδικασθεὶς ἐγκληματίας Weideimann.

Ὅλα τὰ παράθυρα τὰ γειτονικὰ τοῦ τόπου τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, εἶχαν ἐνοικιασθῇ πανάκριβα. Φωτογραφίες ἐλήφθησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν λίγο ἀργότερα, σὲ μιὰ βραδυνὴ ἐφημερίδα. Οἱ Δημόσιες Ἀρχὲς συνεκινήθησαν τότε καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως στὸ μέλλον οἱ ἐκτελέσεις γίνωνται σὲ περιωρισμένο χῶρο τῶν φυλακῶν καὶ ἐνώπιον περιωρισμένου ἀριθμοῦ προσώπων, τῶν ἀπαραιτήτων γιὰ τὶς νόμιμες διατυπώσεις, ὥστε νὰ μὴ διεγείρωνται τὰ σαδιστικὰ ἔνστικτα τοῦ ὄχλου.

Ἔτσι, ὁ Weidemann ὑπῆρξε ὁ τελευταῖος ὅπως ἀνεφέρθη κατάδικος, ποὺ ἐξετελέσθη δημοσίᾳ καὶ πηνηγυρικῶς, ὅπως εἶχεν ἐπικρατήσει νὰ γίνεται.

Ὁ πρῶτος ποὺ ἐγκαινίασε τὴ λαιμητόμο πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως αἰῶνος, ἦταν κάποιος ὀνόματι Pelletier, ποὺ κατεδικάσθη στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν γιὰ κλοπὴ διὰ χρήσεως βίας καὶ ἐξετελέσθη στὶς 25 Ἀπριλίου 1792.

Στὸ μεταξύ, σὲ κάθε ἐπαναστατικὴ περίοδο ἐγένοντο προσπάθειες γιὰ τὴν κατάργηση τῆς θανατικῆς ποινῆς. Τὸ 1830 ὡς ἐπακόλουθον τῶν ἐκδηλώσεων ὑπὲρ τῶν τεσσάρων λοχιῶν τοῦ Posel, ποὺ εἶχαν καταδικασθῆ σὲ θάνατον, ὑπεβλήθη μιὰ πρότασις Νόμου, ἔχουσα ὡς ἐνισχυτικὸν καὶ τὴν λαϊκὴν ἐξέγερση καὶ ἀξίωση, πλὴν ἀπερρίφθη.

Τὸ 1848 κατηργήθη ἡ θανατικὴ ποινὴ γιὰ πολιτικοὺς λόγους, ἀλλὰ ἀπερρίφθη ἀσυζητητὶ ἡ καθολικὴ κατάργησις, παρὰ τὴν ἐπέμβαση τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Τὸ 1849, τὸ 1851, 1865 ἄλλες προσπάθειες καὶ προτάσεις εὗρον τὴν ἴδια τύχη. Τὸ 1898 ἡ Γερουσία ἐψήφισε τὴν κατάργηση τῆς δημοσιεύσεως τῶν θανατικῶν ποινῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἐπεκυρώθη ἀπὸ τὴ Βουλή.

Τὸ 1906 ἐπὶ πρωθυπουργίας τοῦ Κλεμανσώ, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καταθέτει καὶ πάλι σχέδιον Νόμου καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς. Ἕνα δημοψήφισμα ἀνοίχθηκε στὸν τύπο.Ἐπὶ 1.472.347 ἀπαντήσεων ποὺ ἐλήφθησαν, 1.038.655 ἐψήφισαν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως.

Μετὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1914 παρόμοιες προτάσεις ἀπορρίπτονται πάντοτε καὶ ὑποβάλλονται πλέον κατ' ἀραιότερα διαστήματα.

Μετὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1939—1945 κατατίθενται καὶ πάλιν δύο προτάσεις, ἡ μία κατατίθεται ἀπὸ τὸν Ἀββᾶ Gan καὶ ἡ ἄλλη τὸ 1953 ἀπὸ τὸν M. J. Moch, ἐπ' ἐνόματι ὁμάδος Σοσιαλιστῶν, πλὴν οὔτε κἂν συνεζητήθησαν.

Ἄλλα δημοψηφίσματα ἠνοίχθησαν στὸν τύπο, καὶ πάλιν ὅμως ἡ πλειονότης ἐψήφισεν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως.

Ἐν τούτοις, καίτοι τὸ πεδίον τῆς ἐφαρμογῆς τῆς θανατικῆς ποινῆς ἔχει διευρυνθῆ (ἀπόπειρες κατὰ τῆς ἀσφαλείας τῆς Χώρας, λεηλασίες ἐν καιρῷ πολέμου, φόνοι παίδων, ληστεῖες), ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς θάνατον καταδικῶν καὶ πρὸ παντὸς τῶν ἐκτελέσεων δὲν ἔπαυσε νὰ μειοῦται ἀπὸ 100ετίας.

Ὁ ἐτήσιος μέσος ὅρος τῶν εἰς θάνατον καταδικῶν ποὺ ἦταν 111 ἀπὸ τὸ 1826—1830, κατέρχεται ἑκατὸ ἔτη ἀργότερα στὸν ἀριθμὸν 25. Τὸ 1933 ἐπὶ 25 καταδικασθέντων εἰς θάνατον, ἐξετελέσθησαν 14.

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς θάνατον καταδικῶν, (ὁμιλοῦμεν γιὰ ἀδικήματα μόνον τοῦ Κ.Π.Ν.) ἀνέρχεται πρὸς στιγμήν, διὰ νὰ πάρῃ καὶ πάλιν τὴν κατιοῦσαν. Ἔτσι οἱ θανατικὲς καταδίκες καὶ ἐκτελέσεις παρουσιάζονται ὡς ἑξῆς :

1946	78	θανατικὲς	καταδίκες.	33	ἐξετελέσθησαν.
1950	50	»	»	12	»
1954	8	»	»	0	»
1955	5	»	»	1	»

Μποροῦμε λοιπὸν νὰ συμπεράνουμε ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμούς, γράφει ὁ J.M. Blochimichel, ποὺ παρουσιάζει τὸ ἔργο τῶν κ.κ. Ἄρθουρ Koestler καὶ Ἀλμπὲρτ Camus, ὅτι ἡ θανατικὴ ποινὴ οὐσιαστικὰ ἔχει πέσει σὲ ἀχρηστία.

Ἐν τούτοις ὑφίσταται. Οὐδὲν δὲ σημεῖον προδίδει, ὅτι ὁ χρόνος τῆς καταργήσεώς της πλησιάζει, ἀφοῦ προσφάτως ἐξετελέσθη ὁ δολοφόνος Kleber Delaire, ποὺ εἶχε κατακρεουργήσει τὴ θῦμα του στὴν Ἀμιένη.

Ἡ Γαλλία μένει μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες χῶρες ποὺ ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρεῖται.

Στὴν Αὐστρία κατηργήθη τὸ 1950. Στὸ Βέλγιο, ἡ θανατικὴ ποινὴ ἔπαυσε νὰ ἰσχύῃ ἀπὸ τὸ 1863. Στὴ Δανία ἔπεσε σὲ ἀχρηστία ἀπὸ τὸ 1892 καὶ κατηργήθη τὸ 1933. Στὴ Φιλανδία δὲν ἐφαρμόζεται πιὰ ἀπὸ τὸ 1826. Στὶς Κάτω Χῶρες κατηργήθη τὸ 1870. Στὴ Νορβηγία τὸ 1905. Στὴν Πορτογαλλία τὸ 1867. Στὴ Σουηδία κατηργήθη τὸ 1921. Στὴν Ἑλβετία κατηργήθη γιὰ ὅλα τὰ καντόνια τὸ 1942. Στὴν Ἰταλία ἡ θανατικὴ ποινὴ κατηργήθη τὸ 1890, ἐπανῆλθεν ἐν ἰσχύϊ καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν Μουσσολίνι τὸ 1931, γιὰ νὰ καταργηθῇ γιὰ δευτέρα φορὰ τὸ 1944. Τέλος ἡ Δυτικὴ Γερμανία κατήργησε τὴν θανατικὴ ποινὴ στὶς 24 Μαΐου 1949.

Στὴν Ἀγγλία σκληρὲς ἀντιθέσεις.

Ἡ Ἀγγλία εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες χῶρες τῆς Εὐρώπης ποὺ παρέλειψε μέχρι στιγμῆς νὰ μετριάσῃ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς βάρβαρης αὐτῆς ποινῆς. Μεγάλες ἀντιθέσεις ἀνεφύησαν ἐπὶ τοῦ προβλήματος αὐτοῦ τὸ 1956 στὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων καὶ Κοινοτήτων. Πρέπει νὰ ὑπομνησθῇ ἐδῶ, ὅτι σὲ ὑποθέσεις φόνων οἱ δυνατότητες ποὺ παρουσιάσθησαν σὲ Ἀγγλικὰ Δικαστήρια ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὸ πρόβλημα τῆς καταργήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς, ὑπῆρξαν πολὺ περιωρισμένες. Ἡ λοιπὸν ὁ κατηγορούμενος ἀπεδεικνύετο ἀθῷος καὶ ἀφήνετο ἐλεύθερος ἢ ἀπεδεικνύετο ἔνοχος καὶ ἀναποφεύκτως κατεδικάζετο καὶ ἀπεστέλλετο στὴν κρεμάλα. Τέλος μποροῦσε ἐπίσης νὰ κηρυχθῇ ἔνοχος, ἀλλὰ μὴ ἔχων σῶας τὰς φρένας, ὁπότε ἀπεστέλλετο σ' ἕνα ἄσυλο ἢ ψυχιατρεῖο. Τοῦτο ὅμως συνέβαινε σὲ λίαν ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις.

Ὁ νέος Νόμος ποὺ ἐψηφίσθη τὸ Μάρτη τοῦ 1957 ἀπὸ τὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων, θέλησε πρὸ παντός, ν' ἀντιδράσῃ ἐναντίον τοῦ τρομεροῦ διλήμματος πρὸ τοῦ ὁποίου ἐτίθεντο οἱ Δικασταί : **«ζωὴ ἢ θάνατος;»**

Δὲν διατηρεῖται ἐπομένως μὲ τὸ νέο Νόμο ἡ θανατικὴ ποινή, παρὰ μόνον γιὰ τὰ κακουργήματα ποὺ ἐξετελέσθησαν πρὸς διάπραξιν κλοπῆς, γι' αὐτὰ ποὺ θύματα εἶναι ἀστυνομικοί, φύλακες φυλακῶν καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματα τὰ ἐκτελούμενα μὲ τὴ χρῆσι πυροβόλων ὅπλων. (Εἶναι γνωστὸν ὅτι στὴν Ἀγγλία οἱ ἀστυνομικοὶ ποτὲ δὲν ὁπλοφοροῦν).

Πέραν τούτου, ὁρίζει ἐπίσης ὁ Νόμος ὅτι δὲν θὰ εἶναι δυνατὸ ν' ἀπαγγελθῇ κατηγορία ἐπὶ φόνῳ κατὰ παντὸς προσώπου ποὺ παρουσιάζει διανοητικὴ ἀνωμαλία καὶ εἰσάγει τὴ δυνατότητα καταλογισμοῦ ἐλαφρυντικῶν καὶ μετριασμοῦ τῆς ποινῆς.

Θὰ μᾶς εἴπουν : Ἀλλὰ τ' ἀνωτέρω ὁ Γαλλικὸς ὁ Νόμος τὰ ἀποδέχεται ἀπὸ μακροῦ χρόνου. Ἡ κλῖμαξ τῶν ποινῶν μας εἶναι πιὸ εὐρεῖα, ἀφοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ποινὴ φυλακίσεως μὲ ἀναστολὴ καὶ φθάνει μέχρι τὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν, καὶ ἀκόμη τῆς τελευταίας δὲν γίνεται χρῆσις παρὰ μόνο σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις. Ἀλλὰ ἐκεῖ ἀκριβῶς ἔγκειται ὅλο τὸ πρόβλημα.

Ἡ παραδεχόμεθα ὅτι ἡ θανατικὴ ποινὴ εἶναι μιὰ ποινὴ ἀπαραίτητη γιὰ τὴν καταστολὴ τοῦ ἐγκλήματος, πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ προστασίαν τῆς Κοινωνίας, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει γιατὶ ἔπεσε σὲ ἀχρηστία; Ἢ, ὅτι ἡ θανατικὴ ποινή, ὅπως σήμερα ὑφίσταται στὴ Γαλλία, μὲ τὶς λαμβανόμενες προφυλάξεις γύρω ἀπὸ τὸν

τόπο τῆς ἐκτελέσεως, μὲ σκοπὸ τὴν ἀπόκρυψη τῆς ἀποτροπιαστικῆς ἀπόψεως τοῦ σφαγείου καὶ τῆς φρικαλεότητος τῆς σφαγῆς, δὲν εἶναι παρὰ ἡ διατήρησις ἑνὸς ἀποτροπιαστικοῦ καὶ αἰσχροῦ πρωτόγονου τύπου, ποὺ πάση θυσίᾳ πρέπει νὰ καταργήσουμε.

Ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν μέσα σ' ὅλη τὴ φρίκη της.

Ἔτυχε κάποτε νὰ ἔχουμε τὸ θλιβερὸ προνόμιο νὰ συμπεριλαμβανώμεθα μεταξὺ τῶν λίγων δημοσιογράφων, ποὺ ἦσαν ἐξουσιοδοτημένοι νὰ προσέλθουν πεζῇ στὸ ἱκρίωμα καὶ νὰ παραστῶσι σὲ ὡρισμένες ἐκτελέσεις θανατικῶν ποινῶν. Καμμία ἀπὸ αὐτὲς δὲν μᾶς ἄφησε μεγαλειώδη ἐντύπωση ἀξιοπρεποῦς ἀποδόσεως παραδειγματικῆς δικαιοσύνης. Δὲν θὰ ὑπομνήσουμε παρὰ μόνο τὴν ἐκτέλεση τοῦ Mouse, τοῦ ὁποίου τὸ ἔγκλημα ὑπῆρξεν πράγματι μυσαρὸ καὶ ἀποτρόπαιο. Αὐτὸ τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας σκότωσε τὸ παιδί του, συνθλίβοντας τὸ κεφάλι τοῦ ἄμοιρου αὐτοῦ ἀγοριοῦ μεταξὺ τῆς πόρτας καὶ τῆς κάσσας της (κούφωμα), ρίχνοντας ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματός του στὸ θυρόφυλλο.

Θ' ἄξιζε ἑκατὸ φορὲς νὰ σκοτωθῇ ὅπως ἕνα λυσσασμένο σκυλί. Καὶ ἐν τούτοις τὸ θέαμα τῆς ἐκτελέσεώς του προκάλεσε φρίκη καὶ ἀπέχθεια σ' ὅλους τοὺς παριστα-μένους. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἄκουσε τὶς σπαρακτικὲς κραυγὲς καὶ τὰ οὐρλιάσματα αὐτοῦ τοῦ κτηνανθρώπου, ὁδηγουμένου στὴ λαιμητόμο, δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὅλη τὴ φρίκη αὐτοῦ, ποὺ στὴ Γαλλία ἀποκαλεῖται ἀνωτάτη Ποινή.

Μάλιστα, εἶναι περισσότερο μεγαλειώδης ἡ ἐκτέλεσις διὰ τυφεκισμοῦ, τοῦ καταδίκου προσδεδεμένου ἐπὶ ἑνὸς στύλου.

Κατὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ Mouse ὁ δικηγόρος του Raymond Hubert τοῦ ἔδεσε τὰ μάτια, ἀλλ' αὐτὸς ἐξακολούθησε νὰ οὐρλιάζῃ. «Δὲν θέλω: Δὲν θέλω:». Καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν σπρώξουν ὅπως σπρώχνουν ἕνα ζῷο ποὺ ἐξαγριοῦται καὶ ἀνθίσταται μπροστὰ στὸ σφαγέα του. «Μιὰ ἀναισθησία »ποὺ θὰ ἔφερε τὸν κατάδικο ἀπὸ τὴ ζωὴ στὸ θάνατο, »ἀπὸ τὸν ὕπνο στὸ θάνατο, θὰ ἦτο περισσότερο ἀνθρω»πιστική, γράφει ὁ Ἀλμπὲρ Camus, ἐκεῖ ποὺ σήμερα »γίνεται μία ἀπάνθρωπη ἀποτροπιαστικὴ καὶ γεμά»τη φρίκη ἐπίδειξη τῆς πρὸς παραδειγματισμὸν ἐπιβαλ»λομένης, ὡς λέγεται, ποινῆς.

«Δὲ μποροῦμε νὰ ζητήσωμε τίποτε τὸ καλύτερο, μέχρις ὅτου φθάσῃ ἡ στιγμὴ »τῆς καταργήσεως τῆς ἀπάνθρωπης ταύτης τιμωρίας».

Τὸ μεγάλο ἐπιχείρημα τῶν θιασωτῶν τῆς διατηρήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς εἶναι ὅτι, «Μὲ τὶς ἐφέσεις, τὶς ἀναθεωρήσεις, τὶς ὑπὸ ὅρους ἀποφυλακίσεις, τὶς χά»ριτες, ἡ δικαιοσύνη σιγὰ-σιγὰ ἔχει χαλαρωθῇ καὶ ἐξευτελεσθῇ στὴ Γαλλία. Ὅταν »ἕνας ἐγκληματίας ἔχει καταδικασθῇ σὲ ἰσόβια δεσμά, γνωρίζουν καλὰ ὅλοι, ὅτι »αὐτὴ θὰ μετριασθῇ σὲ 20ετῆ φυλάκιση (ἴδετε τὸ παράδειγμα τοῦ ἀλευρεμπόρου »Hibaire). Ὅταν ἕνας ἔχει καταδικασθῇ σὲ 20ετῆ φυλάκιση ξεύρουν ὅλοι ὅτι »ὁ κατάδικος δὲν θὰ παραμείνῃ στὶς φυλακὲς πλέον τῶν 12—15 ἐτῶν. Ἂν ἔχῃ »περιουσία θὰ μπορέσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ ὅλων τῶν εὐεργετικῶν διατάξεων καὶ θὰ »ξαναπάρῃ μιὰ θέσι καλὴ στὴν κοινωνία. Αὐτὸ λοιπὸν καλεῖται καταστολὴ τοῦ »ἐγκλήματος;»

Στὴν πραγματικότητα ὅμως ποιὲς εἶναι οἱ ἀρχὲς τῶν μέτρων τῆς χάριτος καὶ τῆς ὑπὸ ὅρους ἀποφυλακίσεως;

Ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ χρόνος τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς στὸν κατάδικο, ἕνας μετριασμὸς τούτου πάντοτε μπορεῖ νὰ ἐπέλθῃ κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας.

Εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο σήμερα ἕνας κατάδικος νὰ μὴν ἐπωφεληθῇ ἑνὸς

μέτρου μετριασμοῦ τῆς ποινῆς του, ἂν ἐπιδείξῃ τὴν πρέπουσαν διαγωγὴν στὶς φυλακές.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπὸ ὅρους ἀποφυλάκιση, δὲν μπορεῖ νὰ ζητηθῇ αὐτή, παρὰ μόνον μετὰ τὴν ἔκτιση τοῦ $^1/_2$ τῆς ποινῆς, γιὰ τοὺς πρώτην φορὰν καταδικασθέντας καὶ τῶν $^3/_3$ ταύτης διὰ τοὺς ὑποτρόπους.

Τὸ μέτρον χάριτος καὶ τῆς ὑπὸ ὅρους ἀποφυλακίσεως μπορεῖ νὰ συνδυασθῶσι.

Ἀλλ' αὐτὸς ποὺ θὰ ζητήσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ μέτρου τῆς ὑπὸ ὅρους ἀποφυλακίσεως, θὰ πρέπει ν' ἀποδείξῃ ποῦ θὰ φιλοξενηθῇ καὶ ποῦ θὰ ἐργασθῇ. Αὐτὲς οἱ προϋποθέσεις δὲν εἶναι πρόσφατες. Ἔχουν καθορισθῇ μὲ Νόμο τῆς 14ης Αὐγούστου 1884. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση διάφορες μεταρρυθμίσεις εἶδαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ὑφίσταται τώρα γιὰ τοὺς καταδίκους τοῦ Κοινοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἕνα κέντρο Ἐθνικοῦ προσανατολισμοῦ, τὸ ὁποῖο ἑδρεύει εἰς Φρέσν.

Ὅλοι οἱ κατάδικοι τῶν κακουργιοδικείων μεταφέρονται ἐκεῖ. Αὐτὸ τὸ κέντρο, μετὰ σειρὰν ἐξετάσεων εἰς τὰς ὁποίας ὑποβάλλει τοὺς καταδίκους, κατανέμει αὐτοὺς στὶς δέκα κεντρικὲς φυλακὲς ποὺ ὑπάρχουν στὴ Γαλλία. Ἡ διαλογὴ στὸ κέντρο αὐτὸ ἐνεργεῖται ἀνάλογα μὲ τὸ ἐπάγγελμα ἑνὸς ἑκάστου καὶ ἀνάλογα μὲ τὸν ἰδιαίτερο βέβαια κανονισμὸ κάθε φυλακῆς.

Στὶς φυλακὲς Meloun π.χ. ὁ κανονισμὸς δὲν εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὶς φυλακὲς τῆς Mouphaouz καὶ τῆς Fontebro.

Τέλος ἄλλη καινοτομία ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ 12ετίας εἶναι τὰ ἡμιελεύθερα Κέντρα. Δὲν ὑφίσταται παντοῦ. Ἀλλ' ἐκεῖ ποὺ ὑφίστανται, προσφέρουν στὸν κατάδικο, πρὸς τὸ τέλος τῆς ποινῆς του, τὴ δυνατότητα νὰ ἐργασθῇ ἔξω τῶν φυλακῶν.

Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ τάσις εἶναι νὰ μὴν ἀφαιρεθῇ κάθε ἐλπίδα ἀπὸ τὸν κατάδικο, ὅτι θὰ γίνῃ μιὰ ἡμέρα ἕνας καλὸς καὶ χρήσιμος στὴν Κοινωνία ἄνθρωπος. Μόνο ἡ θανατικὴ ποινή, ἀφοῦ ἐκτελεσθῇ εἶναι μιὰ ὁριστικὴ τιμωρία. Μόνο ἡ λαιμητόμος ἐξαλείφει κάθε ἐλπίδα.

Ἀλλ' ὅπως λέγει ὁ Ἄλμπερτ Canus, μπορεῖ κανεὶς νὰ μᾶς βεβαιώσῃ ὅτι οὐδεὶς τῶν καταδίκων εἶναι βελτιώσιμος; Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν παρακολουθήσει πολλὲς δίκες στὰ κακουργιοδικεῖα, γνωρίζουν καλῶς ὅτι ἡ τύχη παίζει ἕνα μεγάλο ρόλο σὲ κάθε δικαστικὴ ἀπόφαση.

Ἡ Γαλλία θὰ καταργήσῃ μιὰ μέρα τὴ θανατικὴ ποινή; Φθάνουν οἱ συναισθηματισμοί, οἱ ψευδαισθήσεις καὶ οἱ κακῶς χορηγούμενες χάριτες, λέγουν οἱ μέν. Ἀλλὰ ἀπαντοῦν οἱ ἄλλοι, ὅτι ἕνα ἐπίσημο Κρατικὸ ἀνθρωποσφαγεῖο ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς προστασίας τῆς Κοινωνίας ἐκ μέρους ἐλαχίστων καὶ μετρουμένων στὰ δάκτυλα ἐγκληματιῶν, δὲν εἶναι πρὸς τιμὴν μιᾶς πεπολιτισμένης Χώρας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι στὸν αἰῶνα τῆς Ὑδρογονικῆς Βόμβας, σκοτώνουμε ὅπως στὴν ἐποχὴ τῆς σφενδόνας.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΚΡΗΞΕΩΝ ΠΥΡΗΝΙΚΩΝ ΟΠΛΩΝ

'Αναδημοσίευσις έκ τοῦ Δελτίου PR 55-58
'Αμερικανικῆς 'Υπηρεσίας Πληροφοριῶν
τῆς 17ης Φεβρουαρίου 1955

'Η 'Αμερικανικὴ 'Επιτροπὴ 'Ατομικῆς 'Ενεργείας ἐδημοσίευσε, τὴν 15ην Φεβρουαρίου 1955, μίαν ἔκθεσιν «περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐκρήξεων πυρηνικῶν ὅπλων μεγάλης ἐνεργείας», ἡ ὁποία παρατίθεται κατωτέρω:

1. 'Η Κυβέρνησις ἔδωσε εἰς τὴν δημοσιότητα σημαντικὰς πληροφορίας περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐκρήξεων ἀτομικῶν ὅπλων, ἀπὸ τῶν πρώτων πυρηνικῶν ἐκρήξεων, τὸ 1945. Τὸ ἐγχειρίδιον «Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀτομικῶν ὅπλων», τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη τὸ 1950, ἀναθεωρεῖται καὶ συγχρονίζεται, διὰ νὰ περιληφθοῦν εἰς αὐτὸ τὰ ἀποτελέσματα τῶν θερμοπυρηνικῶν ὅπλων, τὰ ὁποῖα προέκυψαν ἀπὸ τὰς πλέον ἐσχάτους δοκιμὰς εἰς τὸν Εἰρηνικόν. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν θερμοπυρηνικῶν ἐκρήξεων ἀνεφέρθησαν εἰς διαφόρους ἐπισήμους ἐκθέσεις, ἀρχῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς 'Επιτροπῆς 'Ατομικῆς 'Ενεργείας κ. Στράους, ὁ ὁποῖος περιέγραψε τὸ φαινόμενον τῆς «καταπτώσεως ραδιενεργῶν σωματιδίων», κατὰ τὴν διάρκειαν συνεντεύξεως μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Τύπου εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον, τὸν Μάρτιον τοῦ 1954. 'Η παροῦσα ἔκθεσις ἀποβλέπει εἰς τὴν σύμπτυξιν καὶ τὴν ταξινόμησιν τῶν στοιχείων, πολλὰ ἐκ τῶν ὁποίων ἔχουν δημοσιευθῆ, ἐνῶ ὡρισμένα ἐξ αὐτῶν ἦσαν μέχρι τοῦδε ἀπορρήτου φύσεως.

2. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν ἀξιολογοῦνται πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως χρησιμεύσουν τόσον διὰ τὴν κατάστρωσιν σχεδίων Παθητικῆς 'Αμύνης, ὅσον καὶ διὰ στρατιωτικοὺς καὶ τεχνολογικοὺς σκοπούς. 'Η 'Επιτροπὴ φρονεῖ ὅτι, ἐφ' ὅσον πυρηνικὰ ὅπλα εὑρίσκονται ὑπὸ τὴν κατοχὴν οἱασδήποτε μὴ φιλικῆς Δυνάμεως, ὁ 'Αμερικανικὸς λαὸς θὰ ἐπιθυμῇ νὰ εἶναι πλήρως πληροφορημένος, ὅσον τοῦτο καθίσταται δυνατόν, ὡς πρὸς τὴν φύσιν καὶ ἔκτασιν τῶν κινδύνων μιᾶς πυρηνικῆς ἐπιθέσεως, καὶ ὡς πρὸς τὰ μέτρα ἀσφαλείας, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ληφθοῦν ὑπὸ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν Δήμων, οὕτως ὥστε νὰ ἀποφευχθοῦν ἢ νὰ μειωθοῦν οἱ κίνδυνοι αὐτοί, εἰς περίπτωσιν ἐπιθέσεως ἐναντίον μας.

3. Οἱ ὅροι ὑπὸ τοὺς ὁποίους γίνονται αἱ δοκιμαὶ (καὶ αἱ ὁποῖαι, κατ' ἀνάγκην, ἀποτελοῦν τὸ κυριώτερον κριτήριον διὰ τὴν ἀξιολόγησιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πυρηνικῶν ἐκρήξεων) θὰ διαφέρουν πιθανῶς, σημαντικῶς ἀπὸ τοὺς ὅρους οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπικρατοῦν εἰς περίπτωσιν χρησιμοποιήσεως πυρηνικῶν ὅπλων ἐναντίον τοῦ πληθυσμοῦ μας ἐν καιρῷ πολέμου. Θὰ ἦτο δυσχερὲς νὰ προβλεφθῇ τὸ μέγεθος ἢ τὸ εἶδος τῶν βομβῶν τὰς ὁποίας θὰ ἐχρησιμοποίει ὁ ἐχθρὸς ἐναντίον μας, εἰς περίπτωσιν πολέμου· τὰ ἀκριβῆ μέσα ἐξαπολύσεως των· τὸ ὕψος εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐξερηγνύοντο· ἢ ὁ ἀριθμὸς τῶν βομβῶν αἱ ὁποῖαι θὰ ἔπληττον ἕνα ὡρισμένον στόχον. Παρ' ὅλα ταῦτα, τὰ παρατιθέμενα κατωτέρω στοιχεῖα εἶναι θεμελιώδη πρὸς τὸ παρόν.

Τὰ τέσσαρα ἀποτελέσματα τῶν ἐκρήξεων.

4. Μία πυρηνικὴ ἔκρηξις παράγει τέσσαρα κύρια ἀποτελέσματα: τὴν ἀνάπτυξιν μεγάλων πιέσεων, τὴν ἔκλυσιν θερμότητος, τὴν ἄμεσον πυρηνικὴν ραδιενέργειαν, καὶ τὴν παραμένουσαν πυρηνικὴν ραδιενέργειαν 'Εξ αὐτῶν, τὰ πρῶτα τρία εἶναι οὐσιαστικῶς στιγμιαῖα, ἐνῷ τὸ τέταρτον εἶναι μεγαλυτέρας διαρκείας. Τὰ φαινόμενα τῆς καθ' αὐτὸ ἐκρήξεως, τῆς ἐκλύσεως θερμότητος, καὶ τῆς ἐκλύσεως

πυρηνικῆς ραδιενεργείας ὑπὸ τὴν ἔκρηξιν μιᾶς θερμοπυρηνικῆς βόμβας, εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῶν προγενεστέρων καὶ μικροτέρων ἀτομικῶν βομβῶν. Ἡ φύσις τῶν φαινομένων αὐτῶν, ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως, εἶναι ἡ αὐτή, εἴτε πρόκειται περὶ ἀτομικῆς βόμβας ἐκρηκτικῆς ἐνεργείας 20.000 τόννων TNT, εἴτε περὶ θερμοπυρηνικῆς βόμβας πολλαπλασίας ἐκρηκτικῆς ἐνεργείας. Ἡ ἔντασις καὶ ἔκτασις τῆς καθ' αὐτὸ ἐκρήξεως, τῆς ἐκλύσεως θερμότητος, καὶ τῆς ἐκλύσεως πυρηνικῆς ραδιενεργείας αὐξάνεται ἀναλόγως πρὸς τὴν ἐκρηκτικὴν ἐνέργειαν τῶν βομβῶν. Στοιχεῖα περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν ἔχουν δημοσιευθῆ ἐν ἐκτάσει. Ὡς ἐκ τούτου, τὸ ὑπόλοιπον τῆς παρούσης ἐκθέσεως ἀσχολεῖται κυρίως μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκρήξεων, πλὴν τῆς ἀναπτύξεως πιέσεων καὶ τῆς ἐκλύσεως θερμότητος.

5. Ἡ παραμένουσα ραδιενέργεια, παρ' ὅλον ὅτι δὲν προκαλεῖται μόνον ἀπὸ μεγάλης ἐνεργείας θερμοπηρυνηκὰς ἐκρήξεις, καθίσταται ζήτημα κυρίου ἐνδιαφέροντος, εἰς περίπτωσιν ἐκρήξεως θερμοπυρηνικῆς βόμβας μεγάλης ἐκρηκτικῆς δυνάμεως, τοῦ αὐτοῦ τύπου μὲ τὴν χρησιμοποιηθεῖσαν κατὰ τὰς δοκιμὰς εἰς τὸν Εἰρηνικὸν τὸ 1954. Ἡ κατάπτωσις ραδιενεργῶν σωματιδίων συνεπείᾳ μιᾶς τοιαύτης ἐκρήξεως, δύναται, ὑπὸ ὡρισμένας συνθήκας, νὰ σημειωθῆ εἰς εὐρείας περιοχάς. Ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἔκτασις καὶ ἡ ἔντασις τῆς τοιαύτης καταπτώσεως ραδιενεργῶν σωματιδίων ἀπετέλεσε θέμα συνεχοῦς μελέτης, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν πρώτων θερμοπυρηνικῶν δοκιμῶν μεγάλης κλίμακος εἰς τὸν Εἰρηνικόν, τὴν 1ην Νοεμβρίου 1952. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν μελετῶν αὐτῶν καὶ ἡ ἀξιολόγησις τῶν στοιχείων τὰ ὁποῖα προέκυψαν ἐκ τῶν τελευταίων δοκιμῶν εἰς τὸν Εἰρηνικόν, τὸν Μάρτιον τοῦ 1954, ἐκτίθενται εἰς τὴν παροῦσαν ἔκθεσιν.

6. Δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι, ἐὰν δὲν εἴχομεν διεξαγάγει εἰς μεγάλην ἔκτασιν τὰς ἀναφερθείσας θερμοπυρηνικὰς δοκιμάς, δὲν θὰ ἐγνωρίζομεν τὴν ἔκτασιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς καταπτώσεως ραδιενεργῶν σωματιδίων καὶ συνεπῶς, θὰ εἴμεθα πολὺ περισσότερον εὔτρωτοι εἰς τοὺς κινδύνους ἐκ τῆς τοιαύτης καταπτώσεως, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ ἐχθρὸς θὰ ἐξαπέλυεν ἐναντίον μας ραδιολογικὸν πόλεμον.

Καθ' αὐτὸ ἔκρηξις καὶ ἔκλυσις θερμότητος.

7. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκ τῆς ἐκρήξεως πιέσεων καὶ τῆς ἐκλύσεως θερμότητος, συνεπείᾳ μιᾶς πυρηνικῆς ἐκρήξεως, εἶναι σχετικῶς ἐντοπισμένα. Μία ἀτομικὴ βόμβα παλαιοῦ τύπου, ἐκρηκτικῆς ἐνεργείας 20.000 τόννων TNT, θὰ προεκάλει ἔκρηξιν ἱκανὴν νὰ καταστρέψῃ ἢ νὰ ἐπιφέρῃ ζημίας σοβαρὰς εἰς τὰ οἰκήματα, εἰς ἀκτῖνα ἄνω τοῦ ἑνὸς μιλλίου ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἐκρήξεως. Ἐντὸς ἀκτῖνος $1\,^1/_2$ μιλλίου, τὰ οἰκήματα θὰ ὑφίσταντο τοιαύτας ζημίας, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἄνευ ἐπισκευῶν. Ὁ κυριώτερος κίνδυνος διὰ τοὺς ἀνθρώπους θὰ προήρχετο ἀπὸ τὴν ἐκτόξευσιν καὶ πτῶσιν συντριμμάτων, καὶ ἀπὸ τὰς πυρκαϊὰς αἱ ὁποῖαι θὰ προεκαλοῦντο ἀπὸ διαφόρους λόγους, ὅπως ἀπὸ τὴν διάρρηξιν τῶν ἀγωγῶν ἀεριόφωτος καὶ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἢ ἀπὸ τὴν ἀνατροπὴν ἑστιῶν. Συνεπῶς, ἡ περιοχὴ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ προεκαλεῖτο βλάβη εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τῆς καθ' αὐτὸ ἐκρήξεως, θὰ ἦτο περίπου ἡ αὐτὴ μὲ τὴν περιοχὴν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ προεκαλοῦντο ζημίαι εἰς τὰ οἰκήματα.

8. Αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι, ὡς ἀνεκοινώθη προηγουμένως, ἔχουν κατασκευάσει ἀτομικὰς βόμβας πολλαπλασίας ἐνεργείας, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς πρώτας ἀτομικὰς βόμβας, ὡς καὶ ὑδρογονικὰς βόμβας ἐκρηκτικῆς ἰσχύος ἑκατομμυρίων τόννων TNT. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκ τῶν ἀναπτυσσομένων πιέσεων, ὡς ἐκ τῆς ἐκρήξεως τῶν μεγαλυτέρων αὐτῶν ὅπλων, δύνανται νὰ ὑπολογισθοῦν, κατὰ προσέγγισιν, βάσει τῆς ἑξῆς ἀρχῆς: ὅτι ἡ ἀπόστασις εἰς τὴν ὁποίαν ἐκδηλοῦται μία δεδομένη ἔντασις τῶν πιέσεων, ὡς ἐκ τῆς ἐκρήξεως, εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν κυβικὴν ρίζαν τῆς ἐκρηκτικῆς ἰσχύος.

9. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δύνανται νὰ ὑπολογισθοῦν ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συγκεντρωθέντων στοιχείων, ἡ θερμότης καὶ αἱ προκαλούμεναι καύσεις. Τὰ ἀποτε-

λέσματα αὐτά, ἀσφαλῶς, ἐξαρτῶνται ἐν μέρει ἀπὸ τοὺς ἐπικρατοῦντας ἀτμοσφαιρικοὺς ὅρους. Ὁ χρόνος ἀποτελεῖ, ἐπίσης, πρωταρχικὸν παράγοντα. Τὰ πολὺ μεγάλα ὅπλα ἐκλύουν θερμότητα ἐπὶ σημαντικῶς μεγαλύτερον χρονικὸν διάστημα, παρ' ὅσον τὰ μικρότερα ὅπλα. Μία δεδομένη ποσότης θερμότητος, ἐκλυομένη ὑπὸ ἑνὸς ὅπλου μεγάλης ἐκρηκτικῆς ἐνεργείας ἐπὶ μακρότερον χρονικὸν διάστημα, θὰ προκαλέσῃ κάπως ὀλιγώτερον σοβαρὰ ἐγκαύματα ἀπὸ τὴν αὐτὴν ποσότητα θερμότητος, ἐκλυομένην εἰς μικρότερον χρονικὸν διάστημα.

Προφύλαξις ἐναντίον τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πιέσεων καὶ τῆς θερμότητος.

10. Οἱ κίνδυνοι ἐξ ἐγκαυμάτων καὶ τῶν συνεπειῶν ἐκ τῶν ἀναπτυσσομένων πιέσεων, διὰ τὰς περιφερείας αἵτινες εὑρίσκονται ἐκτὸς κέντρου, δύνανται νὰ περιορισθοῦν διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως καταφυγίων. Ὁ κοινὸς ἱματισμὸς ἢ οἱονδήποτε ἄλλο εἶδος προφυλακτικοῦ μέσου δύναται νὰ περιορίσῃ τὸν κίνδυνον τῶν ἀμέσων ἐγκαυμάτων, ἂν καὶ ὑπάρχῃ πάντοτε ὁ κίνδυνος τῆς ἀναφλέξεως τῶν προφυλακτικῶν αὐτῶν μέσων. Ἐπίσης, οἱονδήποτε εἶδος καταφυγίου δύναται νὰ περιορίσῃ αἰσθητῶς τοὺς κινδύνους ἐκ τῆς ἐκρήξεως, ἐξασφαλιζομένου οὕτω τοῦ πληθυσμοῦ ἀπὸ τὴν πτῶσιν διαφόρων συντριμμάτων. Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Διοίκησις Παθητικῆς Ἀεραμύνης ἔχει προβῆ εἰς ἐκτεταμένας μελέτας διαφόρων τύπων καταφυγίων διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν καὶ ἔχει κοινοποιήσει τὰ σχέδιά της διὰ τὴν κατασκευὴν καταφυγίων ἁπλοῦ τύπου, ἅτινα θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἐν ἀνάγκῃ ἀπὸ τὸν ἄοπλον πληθυσμόν. Ὡς πιστεύεται γενικῶς, ὁ τύπος τοῦ κοινοῦ καταφυγίου τὸν ὁποῖον διαθέτουν τὰ διάφορα μέγαρα μιᾶς πόλεως δὲν εἶναι βεβαίως ἐπαρκὴς διὰ νὰ προφυλάξῃ τοὺς πολίτας ἐκ τῶν κινδύνων τῆς ἐκρήξεως, ἐὰν οὗτοι εὑρεθοῦν εἰς τὸ ἐπίκεντρον τῆς ἐκρήξεως ἑνὸς ἰσχυροῦ θερμοπυρηνικοῦ ὅπλου. Ὡς ἐκ τοῦ λόγου τούτου, ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Διοίκησις Παθητικῆς Ἀεραμύνης ἔχει ἤδη εἰσηγηθῇ τὴν ἐκκένωσιν ἀπὸ τὸν ἄοπλον πληθυσμὸν τῶν περιφερειῶν ἐκείνων αἵτινες εὑρίσκονται πολὺ πλησίον τῶν ζωνῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀπετέλουν τοὺς στόχους εἰς ἐνδεχομένην ἀτομικὴν ἐπίθεσιν. Ἡ ἐκκένωσις δύναται νὰ διενεργηθῇ ἐπιτυχῶς, κατόπιν ἐγκαίρου εἰδοποιήσεως τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν περὶ τῆς ἐπικειμένης ἐπιθέσεως.

Ἀποτελέσματα ραδιενεργείας.

11. Ἡ ἄμεσος πυρηνικὴ ἀκτινοβολία, ἤτοι τὰ νετρόνια καὶ αἱ ἀκτῖνες «ΓΑΜΜΑ» αἵτινες ἐκπέμπονται ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκρηξιν ἑνὸς ἰσχυροῦ πυρηνικοῦ ὅπλου ἐπὶ ἢ πλησίον τοῦ ἐδάφους, δὲν παρουσιάζουν σοβαρὸν κίνδυνον ἐκτὸς τῆς περιφερείας ἐκείνης εἰς τὴν ὁποίαν ἡ θερμότης καὶ αἱ συνέπειαι τῶν ἐκ τῆς ἐκρήξεως πιέσεων εἶναι παράγοντες μεγάλης σπουδαιότητος.

Ραδιενέργεια ἐκλυομένη κατὰ τὴν κατάπτωσιν τῶν πυρηνικῶν σωματίων.

12. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἄμεσον ἀκτινοβολίαν, ἥτις ἐκλύεται κατὰ τὴν ἔκρηξιν ἑνὸς πυρηνικοῦ ὅπλου, ὑπάρχει καὶ ἡ ἔμμεσος ἢ παραμένουσα ραδιενέργεια, ἥτις ἐκλύεται ἀπὸ τὰ σωμάτια ἅτινα ἐκτοξεύονται κατὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ ὅπλου. Τὰ ραδιενεργὰ ταῦτα σωμάτια δύνανται νὰ καταπέσουν ἐπὶ ἐκτάσεως πολὺ μεγαλυτέρας ἐκείνης ἥτις εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποστῇ τὴν ἐπίδρασιν τῶν συνεπειῶν τῶν πιέσεων καὶ τῆς θερμότητος. Ἡ ἐπίδρασις τῆς παραμενούσης αὐτῆς ραδιενεργείας εἶναι ὡσαύτως μακροτέρας διαρκείας. Ὅλαι αἱ πυρηνικαὶ ἐκρήξεις δημιουργοῦν ραδιενεργὰ ὑλικά, ἡ φύσις, ἐν τούτοις, καὶ ἡ ἔκτασις τῆς παραμενούσης ραδιενεργείας ἐξαρτῶνται ἀπὸ τοὺς ὅρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἡ βόμβα θὰ ἐξαπολυθῇ. Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεως, ἡ ἰσχὺς τῆς ραδιενεργείας τῶν ραδιενεργῶν σωματίων περιορίζεται καὶ μάλιστα κατὰ τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν ἐντὸς τῶν πρώτων ὡρῶν ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως.

Ἔμμεσος ραδιενέργεια ἐκ τῆς ἀτομικῆς ἐκρήξεως, ὅταν αὕτη λαμβάνῃ χώραν εἰς τὸν ἀέρα.

13. Κατὰ τὴν εἰς τὸν ἀέρα ἔκρηξιν ἑνὸς ἀτομικοῦ ὅπλου, καθ' ἣν ἡ πυρίνη σφαῖρα δὲν ἐφάπτεται τοῦ ἐδάφους, τὸ ραδιενεργὸν ὑλικόν, τὸ ὁποῖον ἐκλύεται ἐντὸς τῆς βόμβας, συγκεντροῦται μόνον περὶ τὰ στερεὰ σωματίδια ἄτινα ἀποτελοῦν τὸ περίβλημα τῆς ἰδίας τῆς βόμβας, ὡς ἐπίσης καὶ περὶ τὰ λεπτότατα μόρια τῆς κόνεως τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν εἰς τὸν ἀέρα. 'Ελλείψει τοιούτου ὑλικοῦ, τὸ ραδιενεργὸν ὑλικὸν θὰ ἀναμιχθῇ μετὰ τῶν ἀτμῶν τοὺς ὁποίους θὰ προκαλέσῃ ἡ βόμβα, ὡς καὶ μὲ τὴν κόνιν, διὰ νὰ ἀποτελεσθοῦν σωμάτια μικροτάτου ὄγκου. Τὰ τοιαῦτα σωμάτια θὰ ἐπικαθήσουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐπὶ μιᾶς πολὺ μεγάλης ἐκτάσεως—πιθανῶς καλυπτούσης ὁλόκληρον τὴν ὑδρόγειον—καὶ διὰ μίαν χρονικὴν περίοδον πολλῶν ἡμερῶν, ἢ ἴσως καὶ μηνῶν. Ἡ κατάπτωσις τῶν μικροτάτων αὐτῶν μορίων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους γίνεται μὲ ἐξαιρετικῶς βραδὺν ρυθμόν, εἰς τρόπον ὥστε μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ μόρια ταῦτα θὰ φθάσουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους, νὰ ἔχουν ἐξαπολύσει τὸ μέγιστον μέρος τῆς ραδιενεργείας των εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν. Οὕτω, τὸ ποσοστὸν τῆς παραμενούσης ραδιενεργείας ἐπεκτείνεται εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς ἐκρήξεως.

Παραμένουσα ραδιενέργεια κατὰ τὰς περιπτώσεις ὅπου ἡ ἀτομικὴ ἔκρηξις λαμβάνει χώραν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

14. Εἰς τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἔκρηξις τοῦ ὅπλου λαμβάνει χώραν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους ἢ τόσον πλησίον ὥστε ἡ πυρίνη σφαῖρα νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ ἔδαφος, τότε μεγάλα ποσὰ διαφόρων ὑλῶν ἀπορροφῶνται ἐκ τοῦ ἐδάφους καὶ ἀναμιγνύονται μὲ τὸ ἀτομικὸν νέφος. Πολλὰ τῶν τεμαχιδίων ἄτινα δημιουργοῦνται ἐξ αἰτίας τῆς ἐν λόγῳ ἀναμίξεως ἀποκτοῦν ἀρκετὸν βάρος, ὥστε νὰ καταπέσουν ταχέως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐκλύοντα μεγάλον ποσοστὸν ραδιενεργείας. 'Αποτέλεσμα τούτου εἶναι ἡ μόλυνσις ἐκ τῆ ραδιενεργείας μιᾶς σχετικῶς περιωρισμένης ἐκτάσεως καὶ ἡ μόλυνσις εἰς πολὺ μικρότερον βαθμὸν μιᾶς πλέον ἐκτεταμένης περιφερείας. 'Αντὶ τοῦ νὰ καταπέσουν βραδέως ἐπὶ μιᾶς μεγάλης ἐκτάσεως, τὰ μεγαλύτερα καὶ βαρύτερα αὐτὰ σωματίδια πίπτουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ταχέως, προτοῦ ὑπάρχῃ ἡ πιθανότης νὰ ἐξαπολύσουν ταῦτα τὴν ραδιενέργειάν των εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ προτοῦ ὁ ἄνεμος προφθάσῃ νὰ τὰ διασκορπίσῃ.

15. Ἡ ζώνη τοῦ κινδύνου ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς καταπτώσεως τῶν ραδιενεργῶν σωματιδίων ἀπὸ τὴν ἔκρηξιν ἑνὸς ἀτομικοῦ ὅπλου ἐπὶ ἢ πλησίον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, εἶναι πολὺ μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν ἔκτασιν ἥτις ἔχει σοβαρῶς ὑποστῇ τὴν ἐπίδρασιν ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς θερμότητος καὶ τῶν πιέσεων. Τὸ μέγα ραδιενεργὸν νέφος μιᾶς θερμοπυρηνικῆς ἐκρήξεως ὑψοῦται μετὰ μεγάλης ταχύτητος πρὸς τὰ ὑψηλότερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ ἐξαπλοῦται ἐπὶ ἐκτάσεως ἑκατοντάδων τετραγωνικῶν μιλλίων, ἐντὸς τῶν πρώτων ὡρῶν ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος, οἱ ἄνεμοι διασκορπίζουν τὰ περιέχοντα μεγάλον ποσοστὸν ραδιενεργείας σωματίδια. Οὕτω ἡ ἔκτασις, ἥτις θὰ ὑποστῇ τὴν ἐπίδρασιν ἐκ τῆς καταπτώσεως τῶν ραδιενεργῶν σωματιδίων, καθορίζεται ἀπὸ τὸ μέγεθος τῶν σωματιδίων τούτων καὶ τὴν διεύθυνσιν καὶ ταχύτητα τῶν ἀνέμων, περιλαμβανομένων καὶ ἐκείνων οἵτινες ἐπικρατοῦν εἰς ὕψη 80.000 ποδῶν καὶ ἄνω. Σημασίαν ἔχει ὡσαύτως καὶ ἡ φύσις τοῦ ἐδάφους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ βόμβα ἐκρήγνυται. Λόγῳ τῆς ποικιλίας καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παραγόντων αὐτῶν, εἶναι ἀδύνατον νὰ καθορισθῇ ἐπακριβῶς ἡ ἔκτασις ἥτις θὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς καταπτώσεως τῶν ραδιενεργῶν σωματιδίων τῶν διαφόρων θερμοπυρηνικῶν ἐκρήξεων. Ὁ καθορισμὸς τῆς τοιαύτης ἐκτάσεως δὲν κατέστη δυνατὸν ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν πειραμάτων, κατὰ τὰ ὁποῖα εἶχε καταβληθῇ ἡ προσπάθεια τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν καταλλήλων

πρὸς τοῦτο ὅρων. Παρὰ ταῦτα, ἡ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλιτέρα ἐνημέρωσις ἐπὶ τῶν ἐπικρατούντων ἀτμοσφαιρικῶν ὅρων, περιλαμβανομένων τῶν διευθύνσεων καὶ ταχυτήτων τῶν ἀνέμων εἰς ὑψηλὰ στρώματα, ὡς καὶ λεπτομερῶν μετεωρολογικῶν δελτίων, εἶναι δυνατὸν νὰ διευκολύνουν τὴν πρόβλεψιν τῆς ἐκτάσεως ἥτις θὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς ἐπιπτώσεως τῶν ραδιενεργῶν σωματίων μετὰ οἱονδήποτε εἶδος ἐκρήξεως. Γενικῶς, ἡ περιφέρεια ἡ ὁποία θὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς παραμενούσης ταύτης ραδιενεργείας, ὡς ἐκ τῆς ἐκρήξεως, δύναται νὰ διατυπωθῇ ὑπὸ μορφὴν ἐπιμήκους περιοχῆς σχήματος σιγάρου ἐκτεινομένης, κατὰ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἐκρήξεως.

Καθορισμὸς τῆς ἐκτάσεως ἥτις ὑπέστη τὰς συνεπείας ἐκ τῆς καταπτώσεως τῶν ραδιενεργῶν σωματίων κατὰ τὰ θερμοπυρηνικὰ πειράματα τοῦ 1954.

16. 'Η δοκιμὴ μιᾶς μεγάλης θερμοπυρηνικῆς ἐκρήξεως ἔλαβε χώραν εἰς τὴν λιμνοθάλασσαν τῆς νήσου Μπικίνι, τοῦ Εἰρηνικοῦ, τὴν 1ην Μαρτίου 1954. 'Η ἔκρηξις ἐγένετο ἐπὶ κοραλιογενοῦς ἐδάφους, ἀποτελουμένου ἐξ ἀνθρακικοῦ ἀσβεστίου. Οὕτω ἡ ἐκ τῆς ἐκρήξεως προκληθεῖσα ραδιενέργεια ἐπεξετάθη μέσῳ σωματίων ἀποτελουμένων κυρίως ἐξ ἀνύδρου διοξειδίου τοῦ ἀσβεστίου, τὰ ὁποῖα διαρκούσης τῆς καταπτώσεώς των μετεβλήθησαν, ἀναμιγνυόμενα μὲ τὴν ὑγρασίαν τῆς ἀτμοσφαίρας, εἰς σωμάτια ὑδροξειδίου τοῦ ἀσβεστίου. Τὸ μέγεθος τῶν σωματίων τούτων ἐποίκιλλεν ἀπὸ $^1/_{1000}$ ἕως $^1/_{50}$ τῆς ἴντσας εἰς διάμετρον καὶ ἦσαν γενικῶς κολλοειδοῦς φύσεως. Οἱ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δοκιμῆς ἐπικρατοῦντες ἄνεμοι ἦσαν Δυτικῆς διευθύνσεως, εἰς τρόπον ὥστε τὸ ἀτομικὸν νέφος ἐκινήθη γενικῶς πρὸς 'Ανατολὰς καὶ ἀπέθεσε τὰ ραδιενεργὰ σωμάτια εἰς ποικίλα ποσὰ ἐπὶ μιᾶς ἐλλειψοειδοῦς ἢ σχήματος σιγάρου ἐκτάσεως. Εἰς ἔκτασιν 160 ἀγγλικῶν μιλλίων κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνέμων καὶ ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἐκρήξεως παρετηρήθη ἡ κατάπτωσις ραδιενεργῶν σωματίων, ὑπὸ μορφὴν ἥτις ὡμοίαζε μὲ τὴν πτῶσιν χιόνος. 'Η κατάπτωσις τῶν ραδιενεργῶν σωματίων ἤρχισε περίπου 8 ὥρας μετὰ τὴν ἔκρηξιν καὶ ἐσυνεχίσθη ἐπὶ ἀρκετὰς ὥρας.

17. 'Η μονὰς Ραϊντγκεν εἶναι ἡ γενικῶς παραδεδειγμένη μονὰς διὰ τὴν ἀναμέτρησιν τοῦ ποσοῦ τῆς ραδιενεργείας. 'Εὰν ἓν ἄτομον ὑποστῇ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ποσοῦ ραδιενεργείας, ἴσου μὲ 25 μονάδας Ραϊντγκεν καὶ ἐπὶ μικρὸν χρονικὸν διάστημα, δύναται νὰ ὑποστῇ ὡρισμένας προσωρινὰς μεταβολὰς εἰς τὴν σύστασιν τοῦ αἵματος του. Ποσὸν 100 μονάδων Ραϊντγκεν δύναται ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου νὰ προκαλέσῃ ναυτίαν καὶ ἄλλα συμπτώματα τῆς ἐκ τῆς ραδιενεργείας ἀδιαθεσίας. Ραδιενέργεια 450 μονάδων Ραϊντγκεν ἐκλυομένη ἐπὶ ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἀτόμων καὶ ἐπὶ διάστημα περίπου μιᾶς ἡμέρας, δύναται νὰ ἀποβῇ μοιραία διὰ τὸν ἥμισυ περίπου ἀριθμὸν τῶν ἀτόμων. 'Εν τούτοις, λόγῳ τῶν λειτουργιῶν ἀποκαταστάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, τὸ συνολικὸν ποσὸν ραδιενεργείας τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἐπὶ ἑνὸς ἀτόμου σοβαρᾶς συνεπείας, ἐὰν τοῦτο τὸ ὑποστῇ ἐντὸς διαστήματος ὀλίγων μόνον λεπτῶν, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ ἀτόμου πολὺ ἐλαφροτέρας συνεπείας ἐὰν τοῦτο τὸ ἄτομον δεχθῇ τὸ αὐτὸ ποσὸν ραδιενεργείας ἐντὸς μιᾶς περιόδου ἐτῶν. Τὰ ὡς ἄνω δεδομένα συντελοῦν σημαντικῶς εἰς τὴν κατανόησιν τῶν ἀκολούθων πληροφοριακῶν στοιχείων :

18. 'Η δοκιμαστικὴ ἔκρηξις τῆς 1ης Μαρτίου 1954, ἥτις ἔλαβε χώραν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐμόλυνε μίαν ἔκτασιν σχήματος σιγάρου ἐκτεινομένην ἐπὶ μήκους 220 ἀγγλικῶν μιλλίων πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, τῆς ὁποίας τὸ πλάτος ἔφθανε κατ' ἀνώτατον ὅριον τὰ 40 μίλλια. 'Επίσης, μία ἔκτασις 20 μιλίων ἀντιθέτως πρὸς τὴν φορὰν τοῦ ἀνέμου καὶ καθέτως πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἐκρήξεως, ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν τῆς ραδιενεργείας. Πληροφοριακὰ στοιχεῖα σχετιζόμενα μὲ τὴν ἔκρηξιν συνελέγησαν ἀπὸ 25 διαφορετικὰ σημεῖα, εὑρισκόμενα εἰς πέντε διαφο-

ρετικὰς λιμνοθαλάσσας τῆς νήσου καὶ ἀπέχοντα ἀπὸ τὸ σημεῖον τῆς ἐκρήξεως ἀπὸ 10 ἕως 330 μίλλια κατὰ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου. Λόγῳ μιᾶς ἀπροβλέπτου ἀλλαγῆς τῆς κατευθύνσεως τοῦ ἀνέμου εἰς ἀνώτερα στρώματα, οἱ σταθμοὶ τῆς παρακολουθήσεως τῶν ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς καταπτώσεως τῶν ραδιενεργῶν σωματίων, οἵτινες εἶχον ἐγκατασταθῇ βορειότερον πρὸ τῆς ἐκρήξεως, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ σημειώσουν τὰ ἀποτελέσματα.

'Ο ὑπολογισμός, ὅθεν, τοῦ σχήματος τῆς ἐπιφανείας ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ καταπίπτουν τὰ ραδιενεργὰ σωμάτια, βασίζεται μερικῶς μόνον ἐπὶ τῶν στοιχείων τὰ ὁποῖα ἔχουν συγκεντρωθῇ βάσει πραγματικῶν καταμετρήσεων, κατὰ ἕνα δὲ ἄλλο ποσοστὸν διὰ μαθηματικῆς παρεκβολῆς γνωστῶν δεδομένων ἀποκτηθέντων κατὰ τὴν διάρκειαν προγενεστέρων δοκιμῶν διὰ μικροτέρων συσκευῶν.

19. Τὰ συγκεντρωθέντα ἐκ τῶν ἐν λόγῳ δοκιμῶν στοιχεῖα ἐπιτρέπουν τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θυμάτων τὰ ὁποῖα ἤθελον πληγῇ ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῆς ὑποστάσης τὴν ραδιενέργειαν, ἐὰν ἐννοεῖται αὕτη ἦτο κατῳκημένη. 'Ο ἐν λόγῳ ὑπολογισμὸς ἐγένετο βάσει τῶν κάτωθι προϋποθέσεων :

α) "Οτι ὁ πληθυσμὸς τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος περιοχῆς ἤθελε τελῇ ἐν ἀγνοίᾳ ἀκόμη καὶ τῶν ἀφορώντων τὴν λῆψιν τῶν πλέον στοιχειωδῶν προληπτικῶν μέτρων.

β) "Οτι ὁ πληθυσμὸς δὲν ἤθελε κλεισθῇ εἰς καταφύγια, ἀλλὰ ἤθελε παραμείνῃ ἐν ὑπαίθρῳ, τελείως ἐκτεθειμένος ἐπὶ 36ωρον περίπου διάστημα.

γ) "Οτι, ἑπομένως, ὁ πληθυσμὸς ἤθελεν εὑρεθῇ ἐκτεθειμένος, ἐπὶ μεγαλύτερον ἴσως δυνατὸν διάστημα, καὶ ὑπὸ τοὺς χειρίστους δυνατοὺς ὅρους.

20. Βάσει τῶν εἰς χεῖρας μας δεδομένων ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς παρούσης δοκιμῆς, ὡς καὶ ἄλλων παρομοίων, ὑπολογίζεται ὅτι, συνεπείᾳ τῆς ἀτομικῆς ἐκρήξεως τῆς 1ης Μαρτίου 1954, ὑπῆρχε ἱκανὴ ποσότης ραδιενεργείας εἰς ζώνην κειμένην πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου μήκους 140 μιλλίων περίπου καὶ διαφόρου πλάτους (μέχρι 20 μιλλίων), ἥτις εἶχεν ἀποτελέσει σοβαρὸν κίνδυνον διὰ τὴν ζωὴν ὅλων σχεδὸν τῶν ἀτόμων τῆς περιοχῆς, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον λάβει τὰ κατάλληλα μέτρα προστασίας. 'Εννοεῖται ὅτι, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διεξαγωγῆς τῶν πραγματικῶν δοκιμῶν, δὲν ὑπῆρχον ἄτομα εἰς τὴν ἐν λόγῳ ζώνην. 'Εντὸς τῆς λιμνοθαλάσσης τοῦ Μπικίνι, καὶ εἰς σημεῖον κείμενον κατὰ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου (συγκεκριμένως, ἀπέχον 10 μίλλια ἀπὸ τὸ πεδίον τῶν δοκιμῶν τῆς ἐκρήξεως), ὑπολογίζεται ὅτι τὸ ποσοστὸν τῆς ραδιενεργείας ἀνήρχετο εἰς 5.000 μονάδας Ραϊντγκεν περίπου, κατὰ τὸ πρῶτον 36ωρον μετὰ τὴν κατάπτωσιν τῶν ραδιενεργῶν σωματίων. 'Η καταμέτρησις τοῦ ὑψηλοτέρου βαθμοῦ ραδιενεργείας, ὁ ὁποῖος ἐσημειώθη ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τῆς λιμνοθαλάσσης τοῦ Μπικίνι, ἀπέδειξε τὴν παρουσίαν ποσοστοῦ 2300 μονάδων Ραϊντγκεν διὰ τὴν αὐτὴν χρονικὴν περίοδον. Τοῦτο ἐσημειώθη εἰς τὸ Βόρειο-δυτικὸν τμῆμα τῆς λιμνοθαλάσσης Ρόνγκελαπ, 100 περίπου μίλλια ἀπὸ τὸ σημεῖον τῆς ἐκρήξεως. Πρόσθετοι ὑπολογισμοί, γενόμενοι εἰς τὴν λιμνοθάλασσαν τοῦ Ρόνγκελαπ, ἀπέδειξαν τὴν ὕπαρξιν τῶν ἑξῆς ποσοστῶν (κατὰ τὸ πρῶτον 36ωρον) : 2000 μονάδων Ραϊντγκεν εἰς ἀπόστασιν 110 μιλλίων, 1000 μονάδων εἰς ἀπόστασιν 125 μιλλίων καὶ ἀρκετὰ νοτιώτερον, μόνον 150 μονάδων εἰς ἀπόστασιν 115 μιλλίων ἀπὸ τοῦ Μπικίνι.

21. Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἐκρήξεως, καὶ εἰς ἀπόστασιν 160 μιλλίων κατὰ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου καὶ κατὰ μῆκος τοῦ ἄξονος τῆς ἐλλείψεως, τὸ ποσοστὸν τῆς ραδιενεργείας ἤθελεν ἀποτελέσῃ σοβαρὸν κίνδυνον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἡμίσεος περίπου τοῦ πληθυσμοῦ εἰς τὴν ἐν λόγῳ περιοχήν, ὁ ὁποῖος θὰ παρέλειπεν νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα προστατευτικὰ μέτρα. 'Υπολογίζεται ὅτι τὸ ποσοστὸν τῆς ραδιενεργοῦ ἀκτινοβολίας εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἀνήρχετο εἰς 500 μονάδας Ραϊντγκεν περίπου διὰ τὸ πρῶτον 36ωρον.

22. 'Υπολογίζεται ὅ,τι παρὰ τὴν ἐξωτερικὴν περίμετρον τοῦ σχήματος πούρου περιοχῆς (190 μίλλια περίπου κατὰ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου), τὸ ὕψος τῆς

ραδιενεργείας ἤθελεν εἶναι ἀρκετὸν ὥστε νὰ εἶχεν σοβαρῶς ἀπειλήσει τὴν ζωὴν ποσοστοῦ 5—10 $^0/_0$ ἐκ τοῦ πληθυσμοῦ, ὅστις δυνατὸν νὰ εἶχε παραμείνει ἐκτεθειμένος, ἐν ὑπαίθρῳ, κατὰ τὸ πρῶτον 36ωρον. Εἰς τὴν ἐν λόγῳ περιοχήν, τὸ ποσοστὸν τῆς ραδιενεργείας ὑπολογίζεται εἰς 300 περίπου μονάδας Ραϊντγκεν κατὰ τὸ πρῶτον 36ωρον.

23. Οὕτω εἰς ἔκτασιν 7000 περίπου τετραγωνικῶν μιλλίων, κειμένην κατὰ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, εἶναι ἀπίθανον νὰ εἶχον συμβῆ θάνατοι ἐκ τῆς ραδιενεργείας, ἀκόμη καὶ εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ πληθυσμὸς ἤθελε παραμείνῃ ἐκτεθειμένος μέχρι 48ώρου διαστήματος καὶ ἄνευ τῆς λήψεως τῶν ἐνδεδειγμένων μέτρων ἀμύνης.

24. Οἱ ἀνωτέρω ὑπολογισμοὶ δὲν ἀφοροῦν, κατὰ ὁμοιόμορφον τρόπον, ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς πληγείσης ὑπὸ τῆς ραδιενεγείας περιοχῆς, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ ἔντασις τῆς ραδιενεργείας, ἐντὸς τῆς περιοχῆς ὑποστάσης πλήρη κατάπτωσιν ραδιενεργῶν σωματίων, ποικίλλει ἀπὸ σημείου εἰς σημεῖον, λόγῳ ποικίλων παραγόντων, ὡς ρευμάτων τοῦ ἀέρος, βροχῆς, χιόνων καὶ ἄλλων ἀτμοσφαιρικῶν παραγόντων. Βάσει τῶν ἐν λόγῳ δεδομένων, καθὼς καὶ τοῦ ὅτι πλεῖστα ἄτομα ἤθελον πιθανῶς ἐκκενώσῃ τὴν περιοχὴν ἢ παραμείνῃ εἰς καταφύγια ἢ, ἀκόμη, λάβῃ τὰ κατάλληλα προληπτικὰ μέτρα (ἐὰν ἤθελον τύχῃ ἐπαρκοῦς προειδοποιήσεως), ὁ πραγματικὸς ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν θὰ ἔπρεπε, κατὰ λογικὴν συνέπειαν, νὰ εἶναι κατὰ μέγα ποσοστὸν μικρότερος τοῦ ἐξαγομένου ἐκ τῶν προαναφερθέντων ὑπερβολικῶν ὑπολογισμῶν.

Προστασία ἀπὸ τὴν κατάπτωσιν τῶν ραδιενεργῶν σωματίων.

25. Εἰς μίαν περιοχήν, ἰσχυρᾶς καταπτώσεως ραδιενεργῶν σωματίων, ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος προέρχεται ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ πληθυσμὸς θὰ εἶναι ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ἔξωθεν ραδιενεργὸν ἀκτινοβολίαν. Ἡ λῆψις πάντως, ἁπλῶν προληπτικῶν μέτρων, δυνατὸν νὰ συντελέσῃ μεγάλως εἰς τὴν μείωσιν τῶν κατὰ τῆς ζωῆς κινδύνων. Οἱ ἐκ τῆς ἐκθέσεως εἰς τὴν ραδιενέργειαν κίνδυνοι δύνανται νὰ μειωθοῦν διὰ τῆς παραμονῆς εἰς καταφύγια καὶ τῆς ἐφαρμογῆς ἁπλῶν μέτρων ξουδετερώσεως τῶν ἐκ τῆς μολύνσεως συνεπειῶν, μέχρις ὅτου καταστῇ δυνατὸν εἰς τὸν πληγέντα πληθυσμὸν νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς περιοχῆς. Τὰ βάσει δοκιμῶν δεδομένα καταδεικνύουν ὅτι, ἐντὸς τοῦ πρώτου ὀρόφου οἰκίας μὲ συνήθη σκελετὸν καὶ εἰς περιοχὴν ὑποστᾶσαν τὴν ἐκ τῆς καταπτώσεως τῶν ραδιενεργῶν σωματίων ἐπίδρασιν, ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς ραδιενεργοῦ ἀκτινοβολίας θὰ εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ χαμηλοτέρα ἀπὸ τὴν σημειουμένην εἰς τὸ ὕπαιθρον. Μεγαλυτέρα ἀκόμη προστασία ἤθελεν ἐξασφαλισθῇ διὰ τῆς ὑπάρξεως πλινθοκτίστων ἢ λιθοκτίστων κατοικιῶν. Ἡ παραμονὴ εἰς καταφύγιον, κείμενον εἰς τὸ ἰσόγειον μέσου τύπου κτιρίου, ἤθελε συντελέσῃ εἰς τὴν μείωσιν τοῦ ὕψους τῆς ραδιενεργοῦ ἀκτινοβολίας μέχρι ποσοστοῦ $^1/_{10}$ περίπου τοῦ σημειουμένου εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ἡ παραμονὴ εἰς ἀπηρχαιωμένου τύπου καταφύγιον (ὡς τὸ χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν προστασίαν ἀπὸ τοὺς ἐκ τῶν κυκλώνων κινδύνους), κεκαλυμμένου μὲ χῶμα πάχους τριῶν ποδῶν, ἤθελε μειώσῃ τὸ ὕψος τῆς ραδιενεργοῦς ἀκτινοβολίας μέχρι ποσοστοῦ $^1/_{500}$ περίπου ἢ μέχρι βαθμοῦ ἐξασφαλίζοντος ἀπόλυτον προστασίαν, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς πλέον μεμολυσμένας περιοχάς. Σχέδια καταφυγίων ἁπλῆς, ἀλλ' ἀποτελεσματικῆς, κατασκευῆς ἔχουν καταρτισθῇ ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας Προστασίας τοῦ 'Αμάχου Πληθυσμοῦ. Ταῦτα εὑρίσκονται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ.

26. Ραδιενεργὸν ὑλικόν, συσσωρευθὲν κατὰ τὴν κατάπτωσιν ραδιενεργῶν σωματίων, δυνατὸν ἢ μὴ νὰ εἶναι ὁρατόν. Ἐν τούτοις, ἡ παρουσία τοῦ ἐν λόγῳ ὑλικοῦ ἤθελε διαπιστωθῇ μέσῳ ὀργάνων ἀνιχνεύσεως τῆς ραδιενεργοῦ ἀκτινοβολίας, ὡς μετρητῶν Γκάϊγκερ. Οἱονδήποτε ποσοστὸν κόνεως ἢ τέφρας, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ κατὰ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου, ἐντὸς διαστήματος ὀλίγων

ὡρῶν μετὰ μίαν πυρηνικὴν ἔκρηξιν, δέον ὅπως θεωρηθῇ ὡς ραδιενεργόν, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἤθελε χαρακτηρισθῇ ὡς ἀκίνδυνον διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν ὀργάνων ἀνιχνεύσεως τῆς ραδιενεργοῦ ἀκτινοβολίας.

27. Δέον ὅπως καταβληθῇ προσοχὴ εἰς τὴν ἀποφυγὴν χρησιμοποιήσεως στερεῶν καὶ ὑγρῶν τροφῶν, αἱ ὁποῖαι πιθανὸν νὰ περιέχουν ραδιενεργὰ σωμάτια.

28. Εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν τὰ ἐκ τῆς καταπτώσεως ραδιενεργὰ σωμάτια θὰ ἤρχοντο εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ δέρμα τοῦ σώματος, τὰς τρίχας ἢ τὸν ρουχισμόν, ὁ ἐκ τούτων κίνδυνος ἤθελε μεγάλως μειωθῇ διὰ τῆς ἐγκαίρου λήψεως μέτρων ἐξουδετερώσεως τῶν ἐκ τῆς μολύνσεως συνεπειῶν, ὡς ἔχουν ταῦτα συνοψισθῇ ὑπὸ τῆς 'Ομοσπονδιακῆς 'Υπηρεσίας Προστασίας 'Αμάχου Πληθυσμοῦ. Εἰς τὰ ἐν λόγῳ μέτρα περιλαμβάνονται καὶ ἁπλαῖ μέθοδοι αὐτοπροστασίας, ὡς πλῆρες λουτρὸν ἢ καθαρισμὸς τῶν ἐκτεθειμένων μερῶν τοῦ σώματος καὶ ἀλλαγὴ ρουχισμοῦ.

29. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἄτομα εἰς περιοχὴν πλήρη ραδιενεργῶν, ἐκ τῆς καταπτώσεως, σωματίων, ὑπακούσουν εἰς σχετικὰς προειδοποιήσεις περὶ ἐπικειμένης ἐπιθέσεως καὶ ἐκκενώσουν τὴν ἐν λόγῳ περιοχὴν ἢ λάβουν τὰ δέοντα προστατευτικὰ μέτρα, τὸ ποσοστὸν τῶν θανάτων ἤθελεν ἀρκούντως μειωθῇ, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ζώνην τὴν ὑποστᾶσαν ἄφθονον κατάπτωσιν ραδιενεργῶν σωματίων.

Κατάπτωσις ραδιενεργῶν σωματίων ἐκ τῶν εἰς Νεβάδαν δοκιμῶν.

30. Μόνον μικρὸς σχετικῶς ἀριθμὸς πυρηνικῶν δοκιμῶν διεξάγεται εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Νεβάδας, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς εἰς τὰ πεδία δοκιμῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅπου χρησιμοποιοῦνται μεγάλης ἀποδόσεως θερμοπυρηνικαὶ συσκευαί. Τόσον εἰς τὴν Νεβάδαν, ὅσον καὶ εἰς τὸν Εἰρηνικόν, ὁ προγραμματισμὸς ὅλων τῶν δοκιμῶν συνεπάγεται τὴν κάλυψιν μακρᾶς χρονικῆς περιόδου, ὅτε αἱ προβλέψεις τῆς Μετεωρολογικῆς 'Υπηρεσίας μειώνουν κατὰ πολὺ τὴν δυνατότητα ὑπάρξεως κινδύνων ἐκ τῆς καταπτώσεως ραδιενεργῶν σωματίων. Αἱ μέθοδοι, ἄλλωστε, τῆς προβλέψεως τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ὅρων εἰς τὰς ἐν λόγῳ περιοχὰς βελτιοῦνται ὁσημέραι σταθερῶς. 'Υψηλῆς ἐντάσεως ἐκρήξεις εἰς τὸν χῶρον δοκιμῶν τῆς Νεβάδας δὲν εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν εἰς σημαντικὸν ποσοστὸν κατάπτωσιν ραδιενεργῶν σωματίων. Σημαντικαὶ καταπτώσεις τοιούτων σωματίων, συνεπείᾳ ἐκρήξεων πλησίον τοῦ ἐδάφους, ἔφθασαν μόνον μέχρι σημείου ἀπέχοντος ὀλίγα μόνον μίλλια ἀπὸ τὸν τόπον τῆς ἐκρήξεως. Συνεπῶς, οἱ κίνδυνοι περιωρίσθησαν ἐπιτυχῶς εἰς τὴν ὑπὸ ἔλεγχον περιοχὴν τοῦ πεδίου τῶν δοκιμῶν. 'Υπολογίζεται ὅτι τὸ ὑψηλότερον, πραγματικόν, ποσοστὸν τῆς ἀκτινοβολίας ἐπὶ τοῦ ἐκτὸς τοῦ ἐν λόγῳ πεδίου πληθυσμοῦ, ἀνῆλθεν εἰς ὀλιγώτερον τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ μεγαλυτέρου ποσοστοῦ τῆς ἀκτινοβολίας τὴν ὁποίαν ἐπιτρέπεται νὰ ὑφίστανται, κατ' ἔτος, οἱ ἐργάται τῶν ἀτομικῶν ἐργοστασίων, συμφώνως πρὸς τοὺς ἄκρως συντηρητικοὺς κανονισμοὺς τῆς 'Αμερικανικῆς 'Επιτροπῆς 'Ατομικῆς 'Ενεργείας.

Αἱ συνέπειαι τῆς ραδιενεργοῦ ἀκτινοβολίας ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.

31. Διάφορα βασικῆς φύσεως δεδομένα πρέπει νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐκ τῆς καταπτώσεως ραδιενεργῶν σωματίων κινδύνων.

Πρῶτον, ἡ ἀκτινοβολία δὲν εἶναι νέον φαινόμενον, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖται ἐκ τῆς ἐκρήξεως τῶν ἀτομικῶν καὶ θερμοπυρηνικῶν ὅπλων. 'Αφ' ὅτου ὑπάρχει ζωή, τὰ ζῶντα ὄντα εἶναι διαρκῶς ἐκτεθειμένα εἰς ἀκτινοβολίαν προερχομένην ἀπὸ φυσικὰς πηγάς. Αἱ κοσμικαὶ ἀκτῖνες τοῦ ἀπείρου διασχίζουν συνεχῶς τὰ ἀνθρώπινα σώματα. Εἴμεθα ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ ραδίου καὶ τῶν παραγώγων του, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν εἰς τὸ ἔδαφος, τὸ ὕδωρ καὶ τὸν ἀέρα. Τὰ σώματά μας περιεῖχον πάντοτε φυσικῶς ραδιενεργὸν κάλιον καὶ ἄνθρακα.

32. Ὅπως ἐτονίσαμεν προηγουμένως, αἱ ἐκρήξεις ὅλων τῶν ἀτομικῶν ὅπλων παράγουν ραδιενεργὰ ὑλικά, μέρος τῶν ὁποίων ἐκτοξεύεται εἰς μέγα ὕψος καὶ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις ἐν εἴδει λεπτῶν σωματίων. Τὸ ποσοστὸν τῶν ραδιενεργῶν αὐτῶν ὑλικῶν, τὸ ὁποῖον ἐκτοξεύεται πέραν τῆς σχετικῶς πλησίον τῆς ἐκρήξεως περιοχῆς, ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐκρήγνυται ἡ βόμβα. Τὸ ἐν λόγῳ ποσοστὸν εἶναι μεγαλύτερον εἰς τὰ σημεῖα ὅπου ἡ πυρίνη σφαῖρα δὲν ἐφάπτεται τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Τὰ μακρόβια πυρηνικὰ προϊόντα ἐκλύουν ἀκτινοβολίαν καλύπτουσαν μεγάλην ἐπιφάνειαν, δεδομένου ὅτι ἡ ἀκτινοβολία τῶν βραχυβίων ὑλικῶν καταστρέφεται καὶ ἐξαφανίζεται προτοῦ τὰ σωμάτια φθάσουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Τὰ μακρόβια ραδιενεργὰ ὑλικὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ καλύψουν ὅλην τὴν γῆν. Ὅμως, δεδομένου ὅτι τὰ σωμάτια μεταφέρονται διαρκῶς μακρύτερα καὶ μακρύτερα, ἡ πιθανότης καταπτώσεως σημαντικῶν ποσοστήτων αὐτῶν εἰς ὡρισμένην περιοχὴν μειοῦται.

Κατάπτωσις ραδιενεργοῦ στροντίου.

33. Μία ἀπὸ τὰς πλέον βιολογικῶς σημαντικὰς ραδιενεργοὺς ὕλας, αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦνται κατὰ τὴν ἐπίπτωσιν εἶναι τὸ στρόντιον 90. Ἡ ἐν λόγῳ ὕλη ἔχει μέσον χρόνον ζωῆς 30 ἐτῶν περίπου. Τὸ ραδιενεργὸν στρόντιον συγγενεύει χημικῶς μὲ τὸ ἀσβέστιον καὶ ἔχει τὴν αὐτὴν τάσιν νὰ συσσωρεύεται εἰς τὰ ὀστᾶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Τὸ ραδιενεργὸν στρόντιον εἰσέρχεται εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα διὰ τῶν πνευμόνων καὶ διὰ τοῦ στομάχου. Ὅπως εἶναι φυσικόν, ἡ εἰσπνεομένη ποσότης στροντίου εἶναι ὁπωσδήποτε μικροτέρα τῆς διὰ τοῦ στομάχου εἰσερχομένης εἰς τὸ σῶμα. Αἱ ὕλαι, αἱ ὁποῖαι τυχὸν ἐπικάθηνται ἐπὶ τῶν βρωσίμων τμημάτων τῶν φυτῶν, κατὰ τὴν κατάπτωσιν, εἰσέρχονται εἰς τὸν στόμαχον τοῦ ἀνθρώπου συγχρόνως μὲ τὰ ἐν λόγῳ φυτά. Ὅμως αἱ ραδιενεργαὶ αὐταὶ οὐσίαι δύνανται νὰ ἐξαλειφθοῦν σχεδὸν ὁλοσχερῶς ἀπὸ τὰ φυτὰ μὲ μίαν ἁπλῆν πλύσιν. Τὸ ραδιενεργὸν στρόντιον μεταφερόμενον εἰς τὴν γῆν διὰ τῆς βροχῆς εἶναι πιθανὸν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἔδαφος καὶ νὰ ἀπορροφηθῇ ἐν μέρει ἀπὸ τὰ φυτά, τὰ ὁποῖα θὰ φαγωθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἢ ἀπὸ τὰ ποίμνια, τῶν ὁποίων τὸ κρέας θὰ χρησιμεύσῃ ὡς τροφὴ τῶν ἀνθρώπων.

34. 'Αφ' ὅτου ἤρχισαν τὰ πυρηνικὰ πειράματα, κατεμετρήθη μὲ ἀκρίβειαν ἡ ποσότης ραδιενεργοῦ στροντίου, ἡ ὁποία ἐκλύεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, τῶν κυττάρων τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων, τῶν ὠκεανῶν, τῆς βροχῆς, τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ γενικῶς οἱουδήποτε ἀντικειμένου ἢ ὄντος. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν μελετῶν αὐτῶν εἶναι λίαν καθησυχαστικά. Τὸ ὑπάρχον εἰς τὸ ἔδαφος ποσοστὸν ραδιενεργοῦ στροντίου, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ ὅλας τὰς μέχρι σήμερον ἀτομικὰς ἐκρήξεις, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι κατὰ πολλὰς χιλιάδας μεγαλύτερον διὰ νὰ προκαλέσῃ ἐμφανεῖς συνεπείας ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων.

Κατάπτωσις ραδιενεργοῦ ἰωδίου.

35. Μεταξὺ τῶν βραχυβίων ἀτομικῶν παραγώγων τὰ ὁποῖα περιέχονται εἰς τὴν μελέτην τῆς ἐσωτερικῆς ἀκτινοβολίας, τὸ πλέον σημαντικὸν βιολογικῶς, εἶναι τὸ ραδιενεργὸν ἰώδιον - -134, τοῦ ὁποίου ὁ μέσος χρόνος ζωῆς εἶναι 11,5 ἡμέραι. Παρ' ὅλον ὅτι τὸ ἐν λόγῳ παράγωγον ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ ἐπεκταθῇ εὐρέως μετὰ τὴν ἀτομικὴν ἔκρηξιν, αἱ ἐπιβλαβεῖς συνέπειαί του περιορίζονται χάρις εἰς τὴν βραχεῖαν διάρκειάν του. Ὅπως καὶ ὑπὸ τὴν μὴ ραδιενεργὸν μορφὴν του, τὸ ἐν λόγῳ στοιχεῖον συγκεντροῦται εἰς τὸν θυροειδῆ καὶ προκαλεῖ τὴν βλάβην τῶν κυττάρων εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ συγκεντρουμένη ποσότης εἶναι σημαντική.

36. Οἱ ἐπιστήμονες τῆς 'Επιτροπῆς 'Ατομικῆς 'Ενεργείας ὑπολογίζουν, ὅτι ὁ μέσος ὅρος τοῦ ραδιενεργοῦ ἰωδίου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐξετέθησαν οἱ 'Αμερικανοὶ κατὰ τὴν κατάπτωσιν ἡ ὁποία προεκλήθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πειραμάτων ποὺ ἔλαβον χώραν τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1954, ἦτο ἐλάχιστον ποσοστὸν τῆς δόσεως τὴν ὁποίαν δύναται

νὰ δεχθῇ ὁ ἄνθρωπος κατ' ἔτος καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη χωρὶς νὰ ὑποστῇ σοβαρὰς βλάβας.

37. Τὰ δυὸ αὐτὰ ἰσόποτα—τὸ ραδιενεργὸν στρόντιον καὶ τὸ ραδιενεργὸν ἰώδιον—ἀποτελοῦν τοὺς δυὸ βασικοὺς ἐσωτερικοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διατρέχει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ραδιενέργειαν ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴν ἔκρηξιν τῶν ἀτομικῶν θερμοπυρηνικῶν ὅπλων. 'Η 'Επιτροπὴ 'Ατομικῆς 'Ενεργείας ἠσχολήθη ἐπὶ μίαν τριετίαν μὲ τὴν λεπτομερῆ μελέτην τῶν ραδιενεργῶν μορφῶν τῶν ἰσοτόπων αὐτῶν καὶ κατέγραψε καθ' ὅλην τὴν περίοδον αὐτὴν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ραδιενεργείας εἰς διαφόρους περιοχάς. Οἱαδήποτε συσσώρευσις τῶν ὑλῶν αὐτῶν καταγράφεται ἀμέσως καὶ προειδοποιεῖ οὕτω ἐγκαίρως διὰ τὸν τυχὸν σοβαρὸν κίνδυνον ἐκ τῶν πειραματικῶν ἐκρήξεων. Αἱ ποσότητες ραδιενεργοῦ στροντίου καὶ ἰωδίου, αἱ ὁποῖαι παρεσύρθησαν μέχρι σήμερον πέραν τῶν περιοχῶν ὅπου γίνονται τὰ πειράματα, εἶναι ἀσήμαντοι καὶ δὲν πρέπει νὰ θεωροῦνται ἐπικίνδυνοι.

'Αποτελέσματα τῆς ραδιενεργείας ἐπὶ τῆς γενετικῆς.

38. "Ετερον ἀποτέλεσμα τῆς ραδιενεργείας τοῦ ὁποίου ἡ πιθανότης πρέπει νὰ μελετηθῇ εἶναι τὸ ἐπὶ τῆς γενετικῆς. Πρόκειται περὶ τῆς πιθανῆς προσβολῆς τῶν γεννητικῶν κυττάρων, τὰ ὁποῖα μεταβιβάζουν τὰς κληρονομικὰς ἰδιότητας ἀπὸ μιᾶς γενεᾶς εἰς ἄλλην. Εἰς τὸ στάδιον εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται σήμερον αἱ ἐπὶ τῆς γενετικῆς γνώσεις μας, ὑπάρχουν πολλαὶ πιθαναὶ γνῶμαι ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ.

39. Γενικῶς τὸ συνολικὸν ποσὸν ἀκτινοβολίας τὸ ὁποῖον δέχονται οἱ κάτοικοι τῶν 'Ην. Πολιτειῶν ἀπὸ τὰς μέχρι σήμερον ἀτομικὰς ἐκρήξεις, ποὺ προεκλήθησαν ἀπὸ τὰ πειράματα τῆς Ρωσίας, τῆς 'Αγγλίας, τῶν 'Ην. Πολιτειῶν καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀνέρχεται περίπου εἰς τὸ ἓν δέκατον μιᾶς μονάδος Ραῖντγκεν. Τὸ ποσοστὸν αὐτὸ εἶναι ἴσον περίπου πρὸς ἓν ἑκατοστὸν τῆς μέσης ἀκτινοβολίας τὴν ὁποίαν ὁπωσδήποτε δέχεται ἀπὸ φυσικὰς αἰτίας ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του. Εἶναι περίπου ἴσον πρὸς τὴν ἀκτινοβολίαν τὴν ὁποίαν δέχεται ὁ ὑφιστάμενος μίαν ἀκτινογραφίαν θώρακος.

40. Οἱ σύμβουλοι ἰατρικῆς καὶ βιολογίας τῆς 'Επιτροπῆς 'Ατομικῆς 'Ενεργείας πιστεύουν ὅτι ἡ μικρὰ ποσότης ἐπιπροσθέτου ἀκτινοβολίας τὴν ὁποίαν δέχεται ὁ πληθυσμὸς τῶν 'Ην. Πολιτειῶν λόγῳ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματος δοκιμῶν πυρηνικῶν ὅπλων, δὲν πρόκειται νὰ ἐπηρεάσῃ σοβαρῶς τὴν γενετικὴν λειτουργίαν τῶν ἀνθρώπων. Παρ' ὅλα αὐτά, συνεχίζομεν τὴν λεπτομερῆ μελέτην τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ θὰ συνεχίσωμεν νὰ ἀναφέρωμεν εἰς τὸν ἀμερικανικὸν λαὸν τὰ ἀποτελέσματα τῶν μελετῶν μας.

Περίληψις.

41. 'Η 'Επιτροπὴ 'Ατομικῆς 'Ενεργείας πιστεύει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ὑποστοῦν ποτέ, συνεπείᾳ πολέμου, τὰ ἀποτελέσματα τῶν πυρηνικῶν ὅπλων, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ἡ πηροῦσα ἔκθεσις. "Ομως, μέχρις ὅτου ἡ πιθανότης μιᾶς ἐπιθέσεως δι' ἀτομικῶν ὅπλων ἤθελε ὁλοσχερῶς ἀποκλεισθῇ, διὰ τῆς ἀποδοχῆς ἑνὸς ἐφαρμοσίμου προγράμματος διεθνοῦς ἀφοπλισμοῦ, ἡ μελέτη καὶ ὁ ὑπολογισμὸς τῶν συνεπειῶν τῶν ὅπλων αὐτῶν καὶ ἡ λῆψις μέτρων διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ πληθυσμοῦ ὀφείλει νὰ εἶναι τὸ κύριον μέλημα τῆς Κυβερνήσεως τῆς χώρας μας.

42. Αἱ δοκιμαὶ τῶν πυρηνικῶν ὅπλων περικλείουν ἀναποφεύκτως ὡρισμένα ἐπικίνδυνα στοιχεῖα, ὅπως εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ ἡ κατασκευὴ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἢ ἡ μεταφορὰ τῶν κοινῶν εὐφλέκτων ὑλῶν, ὅπως τὸ πετρέλαιον, καὶ ἡ βενζίνη. 'Ο βαθμὸς τοῦ κινδύνου ἰσοφαρίζεται διὰ τῆς ἐξαιρετικῆς σημασίας τῶν δοκιμῶν σχετικῶς μὲ τὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας καὶ τοῦ 'Ελευθέρου Κόσμου. "Ομως τὸ ποσοστὸν τοῦ κινδύνου δύναται νὰ καθορισθῇ μὲ ἐξαιρετικὴν ἀκρίβειαν καὶ οἱ ὅροι ὑπὸ τοὺς ὁποίους γίνονται αἱ δοκιμαὶ δύνανται νὰ ἐλέγχωνται, εἰς τρόπον ὥστε τὸ ποσοστὸν αὐτὸ νὰ μειοῦται εἰς τὸ ἐλάχιστον. Οὐδὲν ἐκ τῶν συλλεχθέντων κατὰ τὰς δοκιμὰς στοιχείων δεικνύει ὅτι ἡ ὑπολειπομένη ραδιενέργεια συσσωρεύεται εἰς ἐπικινδύνους

ΤΑ ΦΩΤΑ ΕΣΒΥΣΑΝ...

Ὑπὸ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**, Ἀστυνόμου Β'

Ἀλήθεια, εἶναι κάτι πράγματα, ποὺ ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ τὰ ἔχουμε μέσα στὸ αἷμα μας, ὅπως π.χ. ἂν ἰδοῦμε ἕνα ρολόϊ στὸ μέρος ὅπου διεπράχθη τὸ ἀδίκημα, ἀμέσως ἡ πρώτη μας δουλειὰ εἶναι νὰ κυττάξουμε ἂν πηγαίνῃ σωστά, καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ ὥρα ἔχει μεγάλη σημασία στὴν ἀνάκριση καὶ πολλὲς φορὲς παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴ διαλεύκανση τοῦ ἀδικήματος.

Ἔτσι κι' ἐγὼ ὅταν κάποτε μπῆκα σ' ἕνα Ταχυδρομικὸ Ταμιευτήριο, ὅπου εἶχε λάβει χώραν κλοπή, καὶ εἶδα ἕνα ἠλεκτρικὸ ρολόϊ στὸν τοῖχο, τὸ ὁποῖον ἔδειχνε 21,17', ἀμέσως κύτταξα τὸ δικό μου τὸ ὁποῖον ἔλεγε 21,16'. Ἡ διαφορὰ δὲν ἦτανε μεγάλη.

Ἦτανε μιὰ γκρίζα βροχερὴ βραδυὰ τοῦ περασμένου Δεκέμβρη. Τὸ μέρος ὅπου ἔλαβε χώραν τὸ ἀδίκημα ἦταν ἕνα Ὑποκατάστημα τῶν Ταχυδρομικῶν Ταμιευτηρίων σὲ μιὰ συνοικία τῶν Ἀθηνῶν. Περὶ ὥραν 21.06' εἰδοποιήθη τηλ/κῶς ἡ ὁμὰς «Ἀμέσου Δράσεως» τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν. Ἤμουνα ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁμάδος καὶ σὲ λίγο βρισκόμαστε μέσα στὴ μικρὴ φωτισμένη αἴθουσα τοῦ Ὑποκαταστήματος.

Ὁ δράστης ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ἐξαφανισθῆ.

Δύο ἀστυφύλακες ἔσπευσαν νὰ βοηθήσουν ἕνα μεσόκοπο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἦταν κάτωχρος καὶ τρομοκρατημένος, τόσο ποὺ μὲ δυσκολία ἀνέπνεε· καθότανε σὲ μιὰ καρέκλα μπροστὰ στὸ γραφεῖο του. Ἦτανε ὁ Ταμίας τοῦ Ὑποκαταστήματος. Ἡ θύρα τοῦ χρηματοκιβωτίου εὑρίσκετο ἀνοικτή, διάφορα δὲ βιβλία, ἔγγραφα καὶ χαρτονομίσματα, ἦσαν σκορπισμένα κάτω στὸ πάτωμα. «Μπῆκε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα... καθόμουνα σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο...ἔτοιμος νὰ φύγω... εἶχα φορέσει τὸ παλτό μου..."Ητανε 20,50'... εἶχα κυττάξει τὸ ρολόϊ μου...τότε... ἔσβυσαν τὰ φῶτα...».

Εἴδαμε καὶ πάθαμε ὅσο νὰ μᾶς ἀφηγηθῆ ὅλα ὅσα τοῦ συνέβησαν. Εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τέτοιο φόβο, ποὺ μὲ δυσκολία μιλοῦσε.

ποσότητας εἰς ἄλλας περιοχὰς τοῦ κόσμου, ἐκτὸς τῶν περιοχῶν ὅπου γίνονται αἱ δοκιμαί.

43. Εἰς περίπτωσιν ἀτομικοῦ πολέμου, ἡ κατάστασις ἡ ὁποία θὰ προκληθῇ ἀπὸ τὰς μεγάλας πυρηνικὰς βόμβας ποὺ θὰ ἐκραγοῦν ἐπὶ ἢ πλησίον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, θὰ ἐδημιούργει σοβαροὺς κινδύνους διὰ τὸν πληθυσμὸν μεγάλων ἐκτάσεων ἔξω τῆς περιοχῆς τοῦ στόχου. Ὅμως, ὅπως ἀναφέρομεν εἰς τὴν παροῦσαν ἔκθεσιν, τὰ ἄτομα ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ λάβουν ἀποτελεσματικὰ μέτρα προφυλάξεως εἰς τρόπον ὥστε νὰ μειώσουν τὰς ἀπωλείας εἰς ἀνθρώπινον ὑλικὸν εἰς τὸ ἐλάχιστον, ἐκτὸς τῆς ἀμέσου περιοχῆς πλήρους ἢ σχεδὸν πλήρους καταστροφῆς διὰ τῆς καθ' αὐτὸ ἐκρήξεως τῆς ἐκλύσεως θερμότητος. Πολλὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω μέτρων ἀσφαλείας ὅπως ἡ κατασκευὴ καταφυγίων καὶ ἡ ἐξουδετέρωσις τῆς μολύνσεως ἀπὸ τὴν ραδιενέργειαν, κατηρτίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Ὀργανισμοῦ Παθητικῆς Ἀεραμύνης.

Εὑρίσκετο μόνος μέσα στὸ 'Υποκατάστημα. "Ητανε τέλος τοῦ ἔτους καὶ ἠσχολεῖτο μὲ τὸ κλείσιμο τῶν βιβλίων. 'Απόλυτος ἡσυχία ἐπικρατοῦσε. Καθὼς ὅμως ἑτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ἄκουσε κάποιο θόρυβο πρὸς τὴν πόρτα ποὺ βγαίνει στὴν πάροδο καὶ βήματα στὸ διάδρομο. Προτοῦ ὅμως καταλάβῃ καλὰ-καλὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ξαφνικὰ ἔσβυσαν τὰ φῶτα. Τότε τὸν κατέλαβε ἕνας τέτοιος φόβος, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ οὔτε τὰ σπίρτα μέσα στὶς τσέπες του. Τὰ βήματα πλησίαζαν πρὸς τὸ γραφεῖο του· κάποιος ἦταν στὸ παράθυρο... «Ποιὸς εἶναι;» φώναξε. Δὲν εἶχε ὅμως τελειώσει τὴ φράση καὶ τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ φανοῦ ἔπεσε στὸ πρόσωπό του· ἤτανε δὲ τόσο δυνατὸ ποὺ σκέπασε τὰ μάτια του μὲ τὰ χέρια του. Μιὰ βραχνὴ φωνὴ ἀκούστηκε: «Μὴν κουνηθῇς γιατὶ θὰ πεθάνῃς...ἄνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιο». Δὲν ἔβλεπε τίποτε ἄλλο ὁ δυστυχής, ἀπὸ μιὰ σκιὰ καὶ δυὸ γαντοφορεμένα χέρια. Τὸ ἕνα κρατοῦσε τὸ φανάρι καὶ στὸ ἄλλο λαμπύριζε ἕνα μεγάλο περίστροφο.. "Ανοιξε τὸ χρηματοκιβώτιο. 'Ακολούθως ὁ ἄγνωστος τὸν διέταξε νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸν τοῖχο μὲ τὰ χέρια ψηλά. "Ακουσε χαρτιὰ νὰ πέφτουν στὸ πάτωμα καὶ τὸν ἄγνωστο νὰ τρυπώνῃ βιαστικὰ δεσμίδες χαρτονομισμάτων μέσα στὶς τσέπες του. 'Αμέσως κατόπιν ἀντελήφθη τὸν ἄγνωστο νὰ τὸν πλησιάζῃ κι' αἰσθάνθηκε τὴν κάννη τοῦ περιστρόφου νὰ τοῦ πιέζῃ τὰ πλευρά.

«Γιὰ 10′ λεπτὰ μὴ κουνηθῇς ἀπὸ τὴ θέσι σου, ἀλλοιῶς αὐτὰ θἄναι τὰ τελευταῖα σου», τὸν διέταξε ἡ ἴδια βραχνὴ φωνή. Κατόπιν τὸν ἄκουσε ν' ἀπομακρύνεται. Περίμενε 2—3′ λεπτά, κατέβασε τὰ χέρια, γύρισε κι' ἔκαμε ἕνα—δυὸ βήματα πρὸς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου· ἀκούστηκε πάλι ἡ βραχνὴ φωνὴ «ἀκόμη εἶμαι ἐδῶ...σὲ εἰδοποιῶ γιὰ τελευταία φορά».

Πῆγε πάλι πρὸς τὴν τοῖχο καὶ περίμενε. Τὰ λεπτὰ ποὺ περνοῦσαν τοῦ φαινόταν αἰῶνες. Τέλος πῆρε θάρρος, βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα. "Ητανε ἀνοικτή. 'Εγνώριζε ὅτι ἐκεῖ δίπλα εὑρίσκετο ὁ διακόπτης. Τὸν ἄνοιξε. Τὰ φῶτα ἄναψαν, ἔτρεξε στὸ τηλέφωνο καὶ εἰδοποίησε τὴν 'Αστυνομία.

Στὸ διάδρομο δὲν βρέθηκε κανένα ἴχνος ἀπὸ τὸ δράστη. Τόσος κόσμος εἶχε μπῆ κ' εἶχε βγῆ τὴν ἡμέρα ἀπὸ ἐκεῖ.

Γύρισα στὸ Γραφεῖο. Τὴν ὥρα ποὺ σκυμένος πάνω στὸ χρηματοκιβώτιο ἐξήταζα τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκοντο τὰ χρήματα, μπῆκε ὁ 'Υπαστυνόμος μαζὶ μὲ ἕναν νέον 18—20 ἐτῶν. Τὰ μαλλιὰ βρεγμένα ἔπεφταν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στοὺς κροτάφους του, χωρὶς παλτό, μὲ τὸ γιακὰ τοῦ σακκακιοῦ σηκωμένον.

«Τὸν βρήκαμε στὴ διπλανὴ μάνδρα, τὸν πιάσαμε τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε».

Πρέπει ν' ἀναφέρω ὅτι τὸ 'Υποκατάστημα εἶχε δύο πόρτες. Μία πρὸς τὸν κεντρικὸ δρόμο, ἡ ὁποία ἦτον κλειστὴ καὶ ἡ ἄλλη ἡ ἀνοικτή, ἔβγαινε σὲ μιὰ μικρὴ πάροδο. Δὲν εἶχε ταυτότητα οὔτε κανένα ἄλλο χαρτὶ ἐπάνω του, παρὰ μόνον καμμιὰ δεκαριὰ δραχμὲς σὲ κέρματα καὶ μερικὲς φωτογραφίες ἀστέρων τοῦ Κινηματογράφου. 'Ισχυρίσθη ὅτι ἦταν ναυτικός, ὅτι ἔμενε στὸν Πειραιᾶ, κι' ὅτι δὲν ἦταν κακοποιός. Μέσα στὴ μάνδρα εἶχε παραμείνει μισὴ ὥρα περίπου κάτω ἀπὸ ἕνα ὑπόστεγο. Δικαιολογία· φοβόταν τὴ βροχή. Δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτε ἀπὸ τὰ διατρέξαντα.

Πήγαμε μαζὶ ἔξω. Μοῦ ἔδειξε τὸ μέρος ὅπου ἐστέκετο. Πράγματι ἡ πόρτα τοῦ 'Υποκαταστήματος δὲν ἐφαίνετο ἀπ' ἐκεῖ. 'Αντελήφθη φυσικά, τὸ αὐτοκίνητο τῆς 'Αστυνομίας καὶ περίμενε νὰ ἰδῇ τί θὰ συμβῇ. Τὰ φῶτα τοῦ 'Υποκαταστήματος τὰ ἔβλεπε ἐπειδὴ φώτιζαν ἀμυδρὰ πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος. Μάλιστα τὰ εἶδε νὰ σβύνουν καὶ ν' ἀνάβουν πάλι ἀμέσως. Τί ὥρα; δὲν μποροῦσε νὰ καθορίσῃ.

Πήγαμε πάλι στὸ γραφεῖο. 'Ο Ταμίας κι' ὁ ἄγνωστος νέος ἐστέκοντο μπροστά μου περιμένοντας μὲ ἀγωνία ν' ἀκούσουν τί θὰ πῶ..

Εἶπα: Αὐτὰ ποὺ ἄκουσα δὲν μὲ ἱκανοποιοῦν διόλου...

Γιατί; Ποιὸς ὁ Δράστης. (1)

1. 'Η λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. 'Εν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 8ης Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ., τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ ὀρθὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

«Μὴν φοβηθῇς...»

Ὑπὸ κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**, Ἀρχιφύλακος

...Ἀνοίγοντας ἀπόψε τὸ φτωχικό μου ἡμερολόγιο, νοιώθω τὴν ἀνάγκη πρῶτα -πρῶτα νὰ γονατίσω κι' εὐλαβικὰ νὰ προσευχηθῶ μπροστὰ στὸ μικρὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας, ποὺ βρίσκεται χρόνια πολλὰ στὸ κρεβάτι μου, πάνω ἀπ' τὸ μαξιλάρι.

...Σ' Αὐτήν, τὴν γεμάτη γλυκειὰ καλωσύνη καὶ ἀγάπη «ὑψηλοτέραν τῶν Οὐρανῶν καὶ καθαροτέραν λαμπηδόνων ἡλιακῶν» θεωρῶ χρέος μου ν' ἀφιερώσω τὶς γραμμές μου...

Ἴσως αὐτὸ νὰ σᾶς παραξενέψῃ...Ξεθωριασμένη καὶ μακρυνὴ φαίνεται ἡ πίστη καὶ ἡ Εὐλάβεια, μέσα στὸν ἀπαστράπτοντα καὶ ἰλιγγιώδη ρυθμὸ τῆς ὕλης ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἐποχή μας... Κι' ὅμως...

Ὅσο κι' ἂν ἡ πρόοδος, ὁ μηχανικὸς πολιτισμὸς καὶ ἡ ὑλικὴ μηχανὴ ἀπομάκρυναν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τοὺς κόσμους τῆς ψυχῆς του, ὑπάρχουν χίλιες στιγμὲς κάθε μέρα ποὺ διψασμένα ἀναζητάει τὴν πηγὴ τῆς Ζωῆς, γιὰ νὰ πιῇ τὸ ἀληθινὸ καὶ ζωντανὸ νερὸ τῆς πίστης ποὺ ὅποιος τὸ πιῇ δὲν ξαναδιψᾶ ποτές...

Συμβαίνει μάλιστα ἐτοῦτο τὸ παράξενο στὴν ἱστορία τῶν ἀνθρώπων... Κάτι ποὺ θυμίζει τὰ ἀντιστρόφως ἀνάλογα ποσὰ τῆς ἀριθμητικῆς...Ὅσο ἀποτραβιέται ἡ ἀνθρώπινη γενεὰ ἀπ' τὸν Θεό της, τόσο ἡ καρδιὰ του πλησιάζει στὴν ἰδέα του, Τὸν ἀναζητᾷ, Τὸν καλεῖ μὲ παράπονο...Ἴσως ὁ Θεός, γιὰ πολλούς, νὰ κατοικῇ πολὺ μακρυά μας, σὲ μιὰ ἄγνωστη χώρα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὴν ἐρευνήσουμε καὶ νὰ τὴν σχεδιάσουμε στοὺς παγκόσμιους χάρτες μας...

Μά, γιὰ τοὺς περισσότερους, ὁ Θεὸς κατοικεῖ πολὺ κοντά, μέσα στὴν ἀνθρώπινη καρδιὰ καὶ Αὐτὸς ρυθμίζει τοὺς κτύπους της... Ἔτσι μερικὲς φορὲς Τὸν ἀνταμώνουμε στὴν κάμαρά μας νὰ μεταβάλῃ τοὺς φυσικοὺς νόμους μας καὶ νὰ ἱκανοποιῇ μὲ τὸν πιὸ ἀπίθανο τρόπο τὶς ἀνάγκες μας... Τότες ἄλλοι διαμαρτύρονται, κι' ἄλλοι σταυροκοπιοῦνται καὶ ψιθυρίζουν μὲ κατάνυξη : «...ἔγινε ἕνα θαῦμα !!!».

Ἀνάμεσα στοὺς πρώτους καὶ στοὺς δεύτερους, στοὺς ἀρνητὲς καὶ τοὺς φανατισμένους, ὑπάρχουμε ἐμεῖς, σὰν ψυχροὶ παρατηρητὲς τῆς ζωῆς... Καὶ δὲν εἶναι λίγες οἱ στιγμὲς ποὺ θέλουμε κι' ἐμεῖς νὰ σταυροκοπηθοῦμε καὶ νὰ ψιθυρίσουμε : «...Ναί ! Ἀλήθεια εἶναι. Ἔγινε θαῦμα...». Καὶ γιὰ παράδειγμα θὰ σᾶς ἀναφέρω κάτι ποὺ εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια, περιπολῶντας στοὺς δρόμους ἐν ὑπηρεσίᾳ.

Κι' ἦταν μάλιστα καὶ τότε καλοκαῖρι σὰν τώρα...

***

Ἡ γειτονιά, ποὺ ὑπηρετοῦσα τότε, ἦταν μιὰ ἥσυχη συνοικία μὲ φτωχοὺς κι' ἐργατικοὺς ἀνθρώπους, μὲ ξυπόλητα παιδάκια ποὺ ἔτρεχαν ξεφωνίζοντας στοὺς δρόμους, μὲ χαμηλοὺς ἀσβεστωμένους μανδρότοιχους, μὲ κάτασπρα σπιτάκια, μὲ μιὰ ἐκκλησία, μὲ μιὰ βρύση, καὶ μὲ λίγα δένδρα στὴν ἄκρη, κοντὰ στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ...

Κάθε δειλινό, καθὼς τὸ φῶς ξεψυχοῦσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς πρώτης νύχτας, κι' ἕνα-ἕνα πρόβαλαν τ' ἀστέρια στὸν οὐρανό, ἁπλώνονταν σιωπὴ ὁλόγυρα, κι' ἡ ζωὴ

ἔπαιρνε μιὰ ἀκατανόητη ἔκφραση...Τότες κι' ὁ σκοπὸς-ἀστυφύλακας ἀκόμα, γινόταν ἄθελά του ὀνειροπόλος, καὶ διάβαινε θαρρεῖς στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ τὴν κοιμισμένη ἔκταση...

Σὲ τούτη λοιπὸν τὴ γειτονιὰ ἐζοῦσε τότες ἡ Βάσσω κι' ὁ Κωνσταντῆς, ἕνα ἀντρόγυνο μονιασμένο καὶ σιωπηλό, πού, μέσα στὸ φτωχικὸ καμαράκι τους, βασίλευεν ἡ πάστρα καὶ ἡ καθαριότης. Μονιασμένοι ζοῦσαν...μά, κάποιο κρυφὸ μεράκι, ἀργοσάλευε στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς τους...

Τέσσαρα χρόνια τώρα παντρεμένοι, καὶ δὲν εἶχαν ἀποκτήσει ἕνα παιδί...

Μεγάλο μαράζι ἐτοῦτο, γιὰ ἕνα ἀντρόγυνο...Κι' ὅποιος δὲν δοκίμασε αὐτὸν τὸν πόνο, δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί θέλω νὰ πῶ...

Πόσες φορὲς ἀντάμωσα τὸν Κωνσταντῆ, νὰ γυρίζῃ ἀπὸ τὴν δουλειά του σκεφτικὸς μὲ τὸ κεφάλι γερμένο, λὲς κι' ἔσερνε κάποια ντροπή !!! Κι' ὅποτε πήγαινα νὰ τὸν ξαλαφρώσω, ἔπαιρνα πάντα τὴν ἴδια ἀπάντηση :

«...Τὸ ξέρω ὅτι μ' ἀγαπᾶς, μὰ δὲν μπορῶ νὰ βαστάξω αὐτὴν τὴν καταφρόνεση »τοῦ Θεοῦ...ἕνα παιδὶ ζητάω !!! Εἶναι πολὺ αὐτὸ ;

« Ἕνα παιδί !!!Νὰ τοῦ χαϊδεύω τὸ κεφαλάκι, σὰν γυρνῶ στὸ σπίτι κουρασμέ» νος, καὶ νὰ ξεχνάω τὶς πίκρες μου ὅλες...Κι' ὅταν ὕστερα μεγαλώσῃ, νὰ μὲ καρ» τεράῃ στὴν ἐξώθυρα καὶ νὰ σκύβω νὰ τὸ φιλῶ...

« Ἕνα παιδὶ ζητάω !!!Εἶναι, πολὺ αὐτό ;...Κι' ὅμως...Γιατί, Γιατὶ δὲν μ' » ἀκούει ὁ Θεός ; Δὲν σώθηκαν ἀκόμα τὰ κρίματά μου ; Δυὸ χρόνια τώρα, δὲν ἔλ» λειψα ἀπὸ καμμιὰ ἀκολουθία...Στὸν ἐξομολόγο εἶμαι τακτικός...Νηστεύω...Κι' » ἔχω ὑποσχεθῆ τόσα ταξίματα στὴ χάρη Του...Μά, δὲν θἄρθῃ αὐτὸ ποὺ καρτερῶ... » τὸ ξέρω, δὲν θἄρθῃ ποτέ...» ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ ἄτυχος Κωνσταντῆς...

Καὶ πόσες ἄλλες φορὲς ἀντάμωσα τὴ Βάσσω, μὲ ξέπλεκα μαλλιά, μπροστὰ στὸ φτωχικὸ ναό, νὰ δέεται δακρυσμένη στὸ Θεό, νὰ τῆς χαρίσῃ ἕνα παιδί !!!

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα σ' αὐτὴ τὴ γειτονιὰ ποὺ ὑπηρετοῦσα τότε, καὶ δὲν ἄλλαξε τίποτα τὸν ἐπόμενο χρόνο, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς προσευχὲς τῆς Βάσσως...Τῆς εἶχε μιλήσει μία γειτόνισσα της γιὰ τὴ Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου. Ἦτανε λέει, θαυματουργὴ πολύ, κι' ἄκουγε τὶς δεήσεις τῶν πονεμένων... Μὰ πιὸ πολὺ συμπάθαγε καὶ πρόσεχε τὶς λυπημένες γυναῖκες, γιατὶ κι' Ἐκείνη εἶχε πονέσει κάποτε πολύ...

Καὶ τ' ἀποφάσισε τ' ἀντρόγυνο...Μάζεψε μιὰ μέρα τὰ πράγματά του, καὶ τράβηξε γιὰ τὸ ἱερὸ νησί, γιὰ νὰ κάνῃ τὸ μεγάλο τάμα στὴ χάρη της...

Ὕστερα ἐπὸ μερικοὺς μῆνες ἦρθε ὁ Ἰούλιος... Μιὰ δροσερὴ αὐγούλα, ξεπρόβαλε, πίσω ἀπὸ τὰ ξεψυχισμένα σκοτάδια, ἐνῷ τὸ τελευταῖο ἀστέρι στὸν Οὐρανό, ἔτρεχε βιαστικὰ νὰ κρυφτῇ στὰ μακρυνὰ παλάτια τῆς νύχτας, πρὶν τὸ προφτάσουν οἱ πρῶτες ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου...Πέρα μακρυὰ στὴν Ἀνατολή, κάποιες πύρινες φλόγες, περίζωναν τὶς βουνοκορφές, καθὼς ἀμέτρητα ζευγάρια πουλιῶν, ξεπετάγονταν ἀπὸ τὶς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων, καὶ τραγουδῶντας, ἔφερναν κύκλους ψηλὰ στὸν Οὐρανό...Τότες, μαζὶ μὲ τὴν αὐγούλα, ἔφτασε κι' ἡ μεγάλη εἴδησι... Ἡ Βάσσω εἶχε μέσα στὰ σπλάγχνα της παιδί...Ἡ Μεγαλόχαρη εἶχε κάνει τὸ θάμμα της... Μὰ...γίνονται σήμερα, στὴ δική μας ἐποχή, θαύματα ; Δὲν ξέρω τί λέτε ἐσεῖς, καλοί μου φίλοι, ἀλλὰ ἐγὼ θαρρῶ ὅτι γίνονται...Φτάνει μονάχα νὰ πιστεύῃς, καὶ νὰ ξέρῃς νὰ προσεύχεσαι !!!.

Ἔτρεξα κοντά τους, μόλις τὄμαθα...Βρῆκα τὸ ἀντρόγυνο ἀγκαλιασμένο νὰ κάνῃ σχέδια γιὰ τὸ παιδί...Τὸ λογάριαζαν ἕνα ὅμορφο-ὅμορφο κορίτσι...νὰ μοιάζῃ τῆς Μεγαλόχαρης... Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἡ Βάσσω ἔκανε κάποια ἀπότομη κίνηση, τῆς ἔλεγεν ὁ Κωνσταντῆς: «Σιγά, γυναῖκα. Τὸ νοῦ σου τὸ παιδί».

***

Πέρασαν ἀπὸ κεῖνη τὴν αὐγούλα ὀκτὼ σχεδὸν μῆνες. Ἦταν Μεσάνυχτα... Τ' ἀστέρια τῆς νύχτας στόλιζαν τὸν Οὐρανό...Ἕνα συννεφάκι μονάχα σκοτίνιαζε

λίγο τὴ λάμψη τοῦ φεγγαριοῦ, ἐνῷ ἀπὸ μακρυά, ἀστροπελέκια αὐλάκωναν τὸν Ὁρίζοντα...

.. Ἕνας τρεχᾶτος πιτσιρῖκος ποὺ πέρασε ἀπὸ μπροστά μου λαχανιασμένος μοῦ τράβηξε τὴν προσοχή...Ποῦ πήγαινε τέτοια ὥρα τόσο βιαστικά ;

Κι' ὅταν τὸν πρόκαμα, καὶ τὸν σταμάτησα, ἔμαθα τὸ μεγάλο μαντᾶτο...Ἡ Βάσσω ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ γινόταν μητέρα.

Ἔστειλα τότε τὸ μικρὸ στὸ Τμῆμα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ Νοσοκομεῖο, καὶ βιάστηκα νὰ βρεθῶ στὸ σπίτι τοῦ εὐτυχισμένου ἀντρόγυνου...

Βρῆκα τὴ λάμπα ἀναμμένη, γειτόνισσες νὰ μπαινοβγαίνουν, τὸν Κωνσταντῆ νὰ καπνίζῃ νευρικά, καὶ τὴ Βάσσω ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι νὰ φωνάζῃ...

Κι' ἡ μαμμὴ ἀργοῦσε...Θεέ μου πόσο ἀτέλειωτες φαίνονται ἐτοῦτες οἱ ὧρες.

Μιὰ γειτόνισσα τότες προσφέρθηκε νὰ ξεγεννήσῃ τὴν λεχῶνα, κι' ἐγώ, μὲ τὶς γνώσεις ποὺ εἶχα, ἀπὸ τὴ Διδασκαλία τῆς Ὑγιεινῆς καὶ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν στὴ Σχολή, τέθηκα στὴ διάθεσή της, καὶ βοήθησα σὲ ὅ,τι χρειάστηκε.

Ἔτσι γεννήθηκε τὸ παιδί...

Κι' ἦταν ἕνα μωρὸ πεντάμορφο, μὲ δυὸ γλυκὰ μάτια ποὺ ἔλαμπαν γαληνεμένα. Ἦταν κορίτσι...Κι' ἔμοιαζε τόσο τῆς Μεγαλόχαρης !!!

Ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες τὸ βάφτισα ἐγώ, τὸν Δεκαπενταύγουστο...

Τὸ βγάλαμε Δέσποινα...

Δέσποινα !!! Ὦ ! δὲν ὑπάρχει πιὸ ὄμορφο ὄνομα ἀπ' αὐτό!!! Συμβολίζει χίλιες χιλιάδες ἀρετὲς μαζί...Θυμίζει τὴν γλυκειὰ παρθένα τῆς Θρησκείας μας. Δέσποινα!!! Ἕνα μπουκέττο δροσερὰ τριαντάφυλλα, δηλαδή, ποτισμένα μὲ τὴ δροσιὰ τῆς κάθε ἀνοιξιάτικης αὐγούλας...

Ἀλήθεια!!! πόσο ὄμορφο εἶναι αὐτὸ τὸ ὄνομα!!! Εἶναι ἕνα ὄνομα μεγάλο, καὶ ὄμορφο, καὶ ἱερὸ μαζί...

Γιὰ χάρη τῆς Μεγαλόχαρης τὸ βαφτίσαμε ἔτσι...Ἀπὸ εὐγνωμοσύνη...

Γιατί, ἡ μικρὴ Μαντόνα τῆς νύχτας ἐκείνης, ἔφτασε ἀπὸ τὴν Παναγιά, σὰν δῶρο στὴν πίστη τῶν ἁπλοϊκῶν ἐκείνων ἀνθρώπων...Καὶ τοὺς ἔδωσε τὴν εὐτυχία... νὰ εἶναι ὁ Κωνσταντῆς ὁ πατέρας, καὶ ἡ Βάσσω ἡ μητέρα, ἑνὸς χαριτωμένου ἀγγέλου...

***

Ναί !!!...Δίχως τὶς πανέμορφες ἀλήθειες τῆς θρησκείας μας, δίχως τὴν πίστη, τὴν ἐλπίδα, τὴν ὑπομονὴ ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ χάνει τὴν ἀξία της...Γίνεται φριχτὴ καὶ πονεμένη...

Ἡ Βάσσω κι' ὁ Κωνσταντῆς μποροῦν πολλὰ νὰ σᾶς διδάξουν...

Μὴν φοβᾶσαι ποτὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔμαθαν νὰ ὑπομένουν, νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ ἐλπίζουν...

Θάναι πάντα οἱ μεγάλοι Νικηταὶ τῆς Ζωῆς, γιὰ τοὺς ὁποίους εὐλαβικὰ ὁ ποιητὴς ἀφιερώνει ἐτοῦτα τὰ ὄμορφα τετράστιχα :

«Μὴν φοβηθῇς τὸ δέντρο π' ἄπλωσε
τὶς ρίζες του βαθειὰ στὸ χῶμα.
Κι' ἂς σπάσῃ τὴν κορφή του ὁ ἄνεμος,
καὶ τὰ πυκνὰ κλαδιά του ἀκόμα...

*

Μὴν φοβηθῇς αὐτὸν ποὺ στήριξε τὴν πίστη
ἐπάνω στὴν Ἐλπίδα...
Τὸν εἶδα στὴ ζωὴ νὰ μάχεται...
Μά, πάντα ἀνίκητο τὸν εἶδα...»

Σ. ΠΗΛΟΣ

'Υπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

....
.....

'Ακολούθησε ὕστερα σιωπή, ποὺ τὴν διέκοψε καὶ πάλι ὁ γιατρὸς Κλεράν, προσθέτοντας:

—«Ἔχετε ἕνα μυστικὸ ὅπλο κ. δικαστά. Τὸ χαμόγελο...».

'Ο δικαστὴς χαμογέλασε, κι' ὕστερα ἀπάντησε ἤσυχα:

—«Τὸ χαμόγελο λοιπόν!!!.... Τὸ χαμόγελο εἶναι τὸ ἄνθος τοῦ πείσματος... » Ὅμως τὸ δικό σας ὅπλο, γιατρέ, εἶναι ἡ ψυχρότης... Ἔτσι δὲν εἶναι;...».

«Μάλιστα. 'Επαγγελματικῶς μόνον...».

Κατέβηκαν τὴν μεγάλη μαρμάρινη σκάλα. 'Ο κύριος Λαμὺ σταμάτησε ξαφνικά :

«...Ἤθελα ἀπὸ καιρὸ νὰ σᾶς ρωτήσω κάτι, γιατρέ... κάτι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ » τὸ ἐξηγήσω. Πῶς λοιπὸν μπορεῖτε νὰ κερδίζετε τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν πελατῶν σας » μ' αὐτὴ τὴν ψυχρότητα;»

'Ο γιατρὸς διεμαρτυρήθη:

«...Μά, ὄχι ψυχρότης, κ. δικαστά. 'Αντικειμενικότης μᾶλλον. Ἂς ποῦμε ὅτι » μιὰ μέρα ἔρχεται νὰ μὲ συμβουλευθῇ μιὰ ἀναστατωμένη γυναίκα. Τὸ βλέμμα της » εἶναι στυγνό. Τὸ πρόσωπό της κατακόκκινο. Πειράζεται ἀπὸ ἕνα ἀόρατο ἔντομο. » Δὲν πάει στὸν ψυχίατρο γιὰ νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι καὶ νὰ τῆς δώσῃ χαπάκια. Ἔρ- » χεται σὲ μένα, καί, μέσα σὲ δέκα λεπτά, μοῦ ἐξομολογεῖται ὅτι ἔχει τὴν ἐπιθυμία » νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄντρα της. 'Ωραῖα. Ἂν λοιπὸν ἐγώ, ποὺ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα τῆς » ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, τῆς πῶ σὰν ἐξομολογητής: «Αὐτὸ εἶναι κακὸ κυρία μου. » πολὺ κακό...» τί καλὸ θὰ τῆς κάνω; Δὲν ἦρθε στὸν παπᾶ, μὰ στὸν γιατρό. Κι' ἂν » τῆς μιλήσω πατρικὰ ὅπως...»

—«Ὅπως ὁ δικαστὴς τῶν ἀνηλίκων!...» πρόσθεσε ὁ κύριος Λεμὺ γελῶντας.

—«Ἔστω. Ἂν λοιπὸν τῆς μιλήσω πατρικὰ ἐγώ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχω τὸ δικό σας » δικαίωμα ν' ἀθῳώνω, καὶ τῆς πῶ: «Ἐ... Δὲν εἶναι καὶ τόσο τρομερὸ αὐτό, ἀλλά...» » τί καλὸ θὰ τῆς κάνω; Τί εἴδους ὑπηρεσία θὰ τῆςπροσφέρω; Δὲν ἦρθε γιὰ νὰ τὴν » κρίνω σὰν δικαστής, ἀλλὰ νὰ τὴν συμβουλεύσω σὰν ἄρρωστη. Τότε λοιπὸν ἡ μόνη » κατάλληλη συμπεριφορὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ ὀνομάζεται ψ υ χ ρ ό τ η τ α. Καὶ τὴ ρωτῶ » σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἐπίμονη δυσκοιλιότητα.

«Ἄ! ἔτσι! Καὶ ἀπὸ πόσο καιρὸ ἔχετε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν σκοτώσετε;...».

«...Σύμφωνοι», τὸν διέκοψε σκεπτικὸς ὁ δικαστὴς «μὰ τουλάχιστον μὲ τὰ » παιδιά...».

«Μάλιστα. Εἶναι ἕνας μεγάλος πειρασμὸς αὐτὰ τὰ παιδιά. Σοῦ γεννοῦν τὴν » ἐπιθυμία νὰ τοὺς χαϊδέψῃς τὰ μάγουλα, νὰ τὰ κάνῃς νὰ ἀγαπήσουν ἐσένα, ἀφοῦ οἱ

» γονεῖς τους τὰ ἀγαποῦν τόσο ἄσχημα... Ἀλλὰ τὶ ὠφελεῖ αὐτό;... Τί ὠφελεῖ νὰ τοὺς » δείχνῃς οἶκτο, νὰ μαλακώνῃς τὴν καρδιά τους καὶ νὰ γίνεσαι καὶ ὁ ἴδιος τρυφερός, » ἀφοῦ πρέπει, εἶναι ἀνάγκη, αὐτὰ τὰ παιδιὰ νὰ ὑποταχθοῦν στοὺς γονεῖς τους—ἔστω » κι' ἂν εἶναι ἀποτρέπαιοι; Τότε;... Μιὰ λύσις ὑπάρχει... Μὴν κρίνῃς... Βάλε τα πρό- » σωπο μὲ πρόσωπο μὲ τοὺς ἑαυτούς τους... Γίνε καθρέφτης νὰ δοῦν μόνα τους τὴ » μορφή τους... Μονάχα ἔτσι θὰ γκρεμίσῃς τὴν ἀγωνία τους, καὶ θ' ἀρχίσουν νὰ ὁμι- » λοῦν φιλικά...».

—Τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης μέρας καλεῖ ὁ γιατρὸς Κλερὰν στὸ γραφεῖο του τὸν Ἀλλὲν Ρομπέρ, καὶ πιάνει μαζί του μιὰ μακρὰ φιλικὴ συζήτηση.

«...Τὸ λοιπόν, φίλε» τὸν ρωτᾷ σὲ μιὰ στιγμὴ «γιὰ πές μου τί δὲν πάει καλά ;... Μά, ἂς δοῦμε λιγάκι πρῶτα τὸ φάκελλό σου...».

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ γιατρὸς ἀνοίγει τὸ φάκελλο τοῦ Ρομπὲρ, τὸν φυλλομετρεῖ καὶ σταματᾷ μπροστὰ στὰ σχέδια ποὺ εἶχε σχεδιάσει ὁ μικρὸς τήν προηγουμένη.

«Ἐσὺ τὸ σχεδίασες αὐτό ;» τὸν ρωτᾷ δείχνοντάς του ἕνα σχέδιο.

«Μάλιστα, κύριε».

—«Ἐξήγησέ μου σὲ παρακαλῶ κάτι. Γιατὶ τὸ σπίτι αὐτὸ ποὺ σχεδίασες, στὸ κέντρο τοῦ ἀπέραντου κάμπου, εἶναι τριγυρισμένο μὲ κάγκελλα ;...».

—«Μὰ...μὰ γιατὶ...γιατὶ ἔτσι εἶναι...».

—«Ἔτσι ὅπως τόφτειαξες ; Καλά. Ἔστω. Πές μου τώρα, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ντερὸν ἦταν ἐνοχλητικοί, τρελλοὶ μήπως ;...».

—«Οὔ...καὶ πολὺ μάλιστα...».

—«Δὲν ἦταν ὅμως πάντα ἔτσι ; Συμφωνεῖς ; Ξαφνικὰ ἔγιναν. Ἔτσι δὲν εἶναι;.».

«Μάλιστα. Ἄλλαξαν ἀπότομα...».

—«Τί τὰ θέλεις, τί τὰ γυρεύεις...Γέρασαν...Καί ὅταν γερνᾷ ὁ ἄνθρωπος... Ἂς εἶναι... Ὅταν λοιπὸν ἄλλαξαν κι' ἔγιναν παράξενοι σ' ἐμπόδιζαν νὰ κάνῃς ὅ,τι ἤθελες...».

—«Ἀκριβῶς...».

«...Δηλαδὴ σ' ἐμπόδιζαν νὰ μὴν πλένεσαι, νὰ πηγαίνῃς σχολεῖο κ.λ.π. Καλά. Πές μου τώρα, αὐτὰ εἶναι δέντρα ἐκεῖ ἀριστερὰ στὸ σχέδιο ;...».

«...Μά, βέβαια ! Δέντρα φαίνονται...».

«...Ἔτσι εἶναι. Δέντρα. Λοιπόν ; Ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ εἶσαι σύ ;»

Τὸ μικρὸ δάκτυλο τοῦ Ρομπὲρ κινεῖται πάνω στὸ σχέδιο, γιὰ νὰ δείξῃ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ δέντρα, ἀλλὰ ἀπότομα, σταματᾷ...

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Ἀλλὲν ἀπαντᾷ θυμωμένος:

«...Ἐγώ, δὲν εἶμαι δέντρο...».

«...Καὶ βέβαια δὲν εἶσαι δέντρο. Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ ἂν ἤσουνα, ἂν ποῦμε ὅτι ἤσουνα, ποιὸ θὰ προτιμοῦσες ; Αὐτὸ ἐδῶ ;...».

Ὁ μικρὸς κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ ἀμέσως μετάνοιωσε ποὺ δέχτηκε ν' ἀπαντήσῃ σ' αὐτὴν τὴν ἀνόητη ἐρώτηση τοῦ μεγάλου. Ἀλλὰ ἱκανοποιεῖται στὴ σκέψη ὅτι τὸ δέντρο ποὺ προτίμησε εἶναι μεγαλοπρεπές, περήφανο, ἐνῷ τὸ ἄλλο μικρό, καχετικό, ἀρρωστημένο...

Ἀπὸ τὶς σκέψεις του αὐτὲς τὸν διακόπτει καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ γιατροῦ :

«Ἔχει καλῶς !...Ἂς δοῦμε τώρα τὸ ἄλλο σχέδιο...Αὐτὴ εἶναι μιὰ οἰκογένεια. Ἔτσι δὲν εἶναι ;...βλέπω ἐδῶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα ποὺ τρῶνε... Καλά, μονάχα αὐτοὶ οἱ δυὸ ὑπάρχουν ; Κανεὶς ἄλλος ;...».

—Ὄχι! Κανείς...Εἶναι μονάχοι τους...».

—«Κι' αὐτὸ τὸ κάδρο στὸν τοῖχο ἀνάμεσά τους, τί εἶναι ;».

—«Μὰ τὸ εἴπατε. Κάδρο εἶναι...».

—«Τὸ βλέπω» συνεχίζει ὁ γιατρὸς μὲ καλωσύνη «ἀλλὰ βλέπω ἀκόμα ὅτι χρησιμοποίησες καὶ ἄσπρο μολύβι. Γιατί ;...».

—«Γιὰ νὰ σβήσω. Δὲν εἶχα γομολάστιχα...».

—«Γιὰ νὰ σβήσῃς εἶπες ; Τί ἤθελες νὰ σβήσῃς ; Τί ἦταν μέσα στὸ κάδρο ;...».

—«Τίποτα. Κανείς» ἀπαντᾷ μὲ πεῖσμα τὸ παιδί, σφίγγοντας τὶς γροθιές του...

—«Καλά. Καλά. Σὲ πιστεύω. Μήπως ὅμως ἤσουν ἐσὺ ἐκεῖ ;...».

—«Ὄχι. Πῶς θἄμουν ἐκεῖ ἀφοῦ εἶμαι ἐδῶ, κοντά σας ;».

—«Αὐτὸ εἶναι σωστό» ξαναλέει ἤρεμα ὁ γιατρός, καὶ σκύβοντας μπροστὰ στὸ θυμωμένο πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ τὸν ρωτᾷ ἐπίμονα :

—«Πῶς λεγόταν τὸ παιδὶ τῶν Ντεροῦ, ἐκεῖνο ποὺ ἔχασαν στὸν πόλεμο ;...».

—«'Ανδ.» ψελλίζει ὁ 'Αλλέν, ἀλλὰ ἀμέσως μετανοιώνει καὶ πιὸ θυμωμένα τώρα ρωτᾷ :

—«Πῶς θέλετε νὰ ξέρω ἐγώ ;...».

—«Μὰ τὸ ξέρεις, φίλε—τὸ ξέρεις καλά. Γιατὶ λοιπὸν δὲν μοῦ τὸ λές ;...».

—«'Ανδρέας...» λέει σιγὰ-σιγὰ ὁ μικρός, χαμηλώνοντας τὸ βλέμμα. Κι' ὕστερα ξαφνικὰ ἁρπάζει τὸ τρίτο σχέδιο (πάνω στὸ ὁποῖο εἶχε σχηματίσει ἕνα μικρὸν ἄνθρωπο) τὸ τσαλακώνει καὶ τὸ πετᾷ στὸ πάτωμα...

Ἤρεμος πάντα ὁ γιατρός, σκύβει μὲ ἀργὲς κινήσεις μαζεύει τὸ τσαλακωμένο χαρτί, τὸ ξεδιπλώνει καὶ τὸ κυττάζει μὲ προσοχή...

Ὕστερα στρέφει κατὰ τὸν Ρομπὲρ καὶ τοῦ λέει κάπως ἔντονα.

—«Νάτο ἐπιτέλους τὸ πορτραῖτο τοῦ 'Ανδρέα. Αὐτὸ παρίστανε τὸ κάδρο. »Καὶ τὸ κάδρο ἦταν στὸ δωμάτιό σου. Καὶ δὲν ἔφτανε μόνον αὐτό. Εἶχες καὶ τοὺς »Ντεροῦ ποὺ ἀπὸ τὸ πρωῒ μέχρι τὸ βράδυ σοῦ μιλοῦσαν ὁλοένα γι' αὐτόν. Ὅταν »ἔκανες καμμιὰ ἀταξία σοῦ ἔλεγαν : «Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἔκανε ποτὲ ὁ 'Ανδρέας...». »Κι' ἄλλοτε πάλι μονολογοῦσαν : «Ἄχ! Νάχαμε κοντά μας τὸν 'Αντρέα !» Ὅλο ὁ »'Αντρέας. 'Απ' τὰ χαράματα μέχρι τὸ βράδυ. 'Αλήθεια δὲν εἶναι ;...».

Ὁ 'Αλλὲν Ρομπὲρ ἔχει γίνει κατακόκκινος. Κι' ὅμως προσποιεῖται ὅτι δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἡ συζήτησις. Κυττάζει ἀλλοῦ, ἐνῷ ὁ γιατρὸς συνεχίζει μ' ἐπιμονή :

—«Ὁ 'Ανδρέας...Ὁ 'Ανδρέας...Ὤχου πιὰ αὐτός !!! 'Αλλὰ γιὰ στάσου... »Ὁ 'Ανδρέας δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ...'Εσὺ ἤσουν, μόνο, τὸ παιδὶ τοῦ σπιτιοῦ...».

Ὕστερα γίνεται σιωπή. Ὁ Ρομπὲρ ἔχει πάντα χαμηλωμένο τὸ κεφάλι, ἐνῷ ὁ γιατρὸς συνεχίζει :

—«Ἔ ; Δὲν ἔχω δίκηο ; 'Εσὺ δὲν ἤσουν τὸ παιδὶ τοῦ σπιτιοῦ ; Ἄ! Κατάλαβα. «Μαντεύω θὰ σοῦ εἶπαν ὅτι δὲν ἤσουν τὸ ἀληθινό τους παιδί...Καὶ πότε στὸ εἶπαν; »Γιὰ προσπάθησε νὰ θυμηθῇς...Ὕστερα ἀπὸ ἕνα καυγὰ στὸ εἶπαν ;...Ἡ κυρία θύ- »μωσε ;...».

—«Ὄχι ! αὐτός, ὁ ἄντρας της...» ἀπάντησε τὸ παιδὶ μὲ βραχνὴ φωνή, ἐνῷ τὰ χείλη του ἔτρεμαν...

(Συνεχίζεται)

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, Ἀρχιφύλακος

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Λέγεται καὶ «τρυγητής», γιατὶ στὰ ὀρεινὰ χωριὰ τρυγοῦν τὰ σταφύλια καὶ μέσα στὸν Σεπτέμβρη. Λέγεται ἀκόμα καὶ «Σ τ α υ ρ ὸ ς» σὲ πολλὰ μέρη, λόγῳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ποὺ γιορτάζεται αὐτὸν τὸν μῆνα.

Τὸν παληὸ καιρὸ ὁ χρόνος ἄρχιζε ἀπὸ τὸν Σεπτέμβρη. Καὶ σήμερα ἀκόμα, ἐξακολουθεῖ ὁ λαός μας νὰ σέβεται τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ νὰ πηγαίνῃ στὴν ἐκκλησιὰ γιὰ νὰ περάσῃ καλὸ χειμῶνα. Ἀλλὰ οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ποιμένες πολλῶν περιοχῶν τῆς χώρας μας, λογαριάζουν ἀκόμα καὶ σήμερα τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου ἀπὸ τὸν Σεπτέμβρη. Ἔτσι, ἡ πρώτη τοῦ «Σταυροῦ» εἶναι γι' αὐτοὺς Πρωτοχρονιά. Καὶ ἡ ἐκκλησιὰ μας ὅμως ἔχει σήμερα ὡς ἀρχὴ τοῦ χρόνου τὸν Σεπτέμβρη. (Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου).

***

Ἡ Λαογραφικὴ ποίησι παρουσιάζει τὸν Σεπτέμβρη ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν μῆνα τοῦ πόνου, τοῦ στοχασμοῦ καὶ τῆς μελαγχολίας. Εἶναι ὁ μήνας ποὺ φέρνει μιὰ τέλεια ἀλλαγὴ στὴ φύση, ὁ μήνας ποὺ διώχνει πίσω του τὸ καλοκαῖρι γιὰ νὰ φέρῃ τὸ φθινόπωρο μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθά του. Μαυρίζουν οἱ κορφὲς τῶν βουνῶν κι' οἱ κάμποι παίρνουν ἕνα μουντό, νεκρικὸ χρῶμα. Ἀρχίζει πρῶτα ἡ ἀλλαγὴ τοῦ σκηνικοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανό, ποὺ τὸν σκεπάζουν τὰ σύννεφα καὶ ποὺ ὁ ἥλιος τοῦ δίνει ἕνα χρῶμα γκριζωπό. Τότε :

«Τ' ἀνεφελάκια τ' οὐρανοῦ γίνονται κομματάκια,
ρίχνουν νερὸ κάτω στὴ γῆ, δροσίζουν τὰ ρυάκια...»

Σιγὰ-σιγά, ἡ ἀλλαγὴ κατεβαίνει στὶς κορφὲς τῶν βουνῶν, ποὺ σκεπάζονται ἀπὸ διάφανο στὴν ἀρχὴ πέπλο ὁμίχλης. Ὅσο προχωρεῖ ὁ μήνας, ἡ ὁμίχλη γίνεται πιὸ ἔντονη, μαυρίζει περισσότερο τὶς κορφὲς καὶ κατεβαίνει ὡς τοὺς πρόποδες καὶ τοὺς κάμπους...Ἀρχίζουν τὰ πρωτοβρόχια, ἡ «εὐχὴ τοῦ Θεοῦ». Κι' ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ μας πλημμυρίζει ἀπὸ χαρά, γιατὶ μὲ τὶς πρῶτες βροχὲς θὰ σπείρῃ καὶ τὴ νέα του ἐλπίδα.

Παράλληλα ὅμως ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ ἀγρότη μὲ τὰ πρωτοβρόχια, βαδίζει καὶ ὁ πόνος, ἡ μελαγχολία. Ὁ πόνος ἔρχεται μὲ τὸν ἀναπόφευκτο χωρισμὸ ποὺ ἐπιβάλει ὁ καιρός, μὲ τὴν ἀναχώρηση τοῦ ξενητεμένου γιὰ τὴν πολιτεία. Ὅσο κι' ἂν φαίνεται παράλογος τοῦτος ὁ πόνος γιὰ τὴν ἐποχή μας, τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐκμηδενισμοῦ τῶν ἀποστάσεων, ἡ πραγματικότης παραμένει πραγματικότης. Μιλᾶμε γιὰ τὸν ὀρεινὸ λαό, τὸ λαὸ τῆς ὑπαίθρου γενικὰ καὶ γι' αὐτουνοῦ τὸν πόνο συζητᾶμε. Ὁ ξενητεμένος στὴν πολιτεία ποὺ ἀναχωρεῖ μὲ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Σεπτέμβρη, ἀφήνει πίσω

του τὸν προαιώνιο πόνο τοῦ χωρισμοῦ, τὴν πίκρα γιὰ τὴ διάταξη ἐκείνη τῆς ζωῆς ποὺ ἀπαγορεύει τὴ ζήση ὅλων τῶν ἀγαπημένων προσώπων μαζί. Αὐτὴν τὴν πίκρα, αὐτὸν τὸν πόνο τραγούδησε ὁ λαός μας, καὶ αὐτὸν τὸ σπαραγμὸ ἀποθανάτισε ὁ Δροσίνης, ὁ Βιζυηνὸς καὶ τόσοι ἄλλοι ποιηταί μας, ἔχοντας πρὸ πάντων ὑπ' ὄψιν τους τὸ χωρισμὸ τοῦ φθινοπώρου :

«Ὅσες γλυκάδες καὶ χαρὲς μᾶς φέρνει πάντα ὁ ἐρχομὸς
τόσες πικράδες καὶ χολές, ἀφήνει ὁ μαῦρος χωρισμός...»

Τὸν πόνο καὶ τὴν πίκρα τοῦ χωρισμοῦ, ἀκολουθεῖ ἡ μελαγχολία. Μελαγχολία γιὰ τὸ χωρισμὸ τῶν ἀνθρώπων, μελαγχολία γιὰ τὰ κοπάδια τῶν διαβατάρηκων πουλιῶν ποὺ φεύγουν πρὸς τὰ νότια...

«Φεύγεις ἐσὺ πουλάκι μου καὶ μένα ποῦ μ' ἀφήνεις ;
κρυγιὸ νεράκι θὰ γενῶ, στὴ στράτα νὰ μὲ πίνῃς».

Μελαγχολία καὶ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ σκηνικοῦ. Τὰ πρῶτα κίτρινα φύλλα τοῦ Σεπτέμβρη, μαζὶ μὲ τὶς πρῶτες βροχὲς τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν, δημιουργοῦν στὸν ποιητὴ ἀγροτικό μας ἥρωα τὸ αἴσθημα τῆς μελαγχολίας, μιᾶς μελαγχολίας ποὺ θὰ χρειάζονταν χιλιάδες στίχοι καὶ πεζοτράγουδα ἀναρίθμητα γιὰ νὰ δοθῇ σ' ὅλη της τὴν ἔκταση...

Τὸν πόνο καὶ τὴ μελαγχολία ἀκολουθεῖ ἀδυσώπητο τὸ τρίτο συστατικὸ ποὺ ἀνέφερα : Ὁ στοχασμός. Λένε ὅτι ὁ στοχασμὸς εἶναι νόθο συναίσθημα, ὅτι εἶναι συναίσθημα ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀναπόληση τῶν περασμένων καὶ ἀπὸ φαντασία γιὰ τὸ μέλλον...Θὰ φανοῦμε πολὺ ἄδικοι, ἂν δώσουμε στὸ στοχασμὸ τοῦ ὑπαίθριου λαοῦ μας ἄλλη ἔννοια ἀπὸ τὴν πραγματική του, ἄλλη ἔννοια ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ὁ Σεπτέμβρης δημιουργεῖ ἐντονώτερα στὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ ἀπὸ κάθε ἄλλον μήνα τοῦ Λαογραφικοῦ Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου.

***

Κύριο ἐξωτερικὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σπορᾶς πρὸς τὸ τέλος τοῦ Σεπτέμβρη. Σπανίζει ἡ περίπτωσι τοῦ νὰ μὴ γίνεται ἀρχὴ τῆς σπορᾶς ἀπὸ τὸν Σεπτέμβρη, κι' αὐτὸ θεωρεῖται κακὸ ἀπ' τὸ λαό μας γιὰ τὴν τύχη τῶν σιτηρῶν. Τοῦτο συμβαίνει ὅταν τὸ καλοκαῖρι παρατείνεται καὶ τὰ πρωτοβρόχια, πρᾶγμα πολὺ σπάνιο, ἀρχίζουν ἀπὸ τὸν Ὀκτώβρη. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ σπορὰ γενικεύεται τὸν Ὀκτώβρη, θ' ἀφήσουμε τὶς προλήψεις καὶ τὰ παρατηρήματα ποὺ σχετίζονται μ' αὐτήν, γιὰ τὸν ἄλλο μήνα.

Θ' ἀσχοληθοῦμε ἐδῶ μὲ μερικὰ προμηνύματα ἀλλαγῆς τοῦ καιροῦ, ποὺ ὁ λαὸς μας παρατηρεῖ αὐτὸν τὸν μήνα. Ὑπάρχουν χιλιάδες σημάδια ἀλλαγῆς τοῦ καιροῦ, τὰ ὁποῖα ὁ λαός μας παρατηρεῖ ἐν ὄψει τῆς σπορᾶς, τῶν χειμαδιῶν καὶ γενικὰ τῆς προετοιμασίας του γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ χειμώνα. Θὰ τ' ἀφήσουμε ὅμως γιὰ ἄλλη εὐκαιρία, ἀφοῦ μνημονευθοῦν ἐδῶ ἐλάχιστα, γιατὶ ἐλάχιστος εἶναι κι' ὁ χῶρος τοῦ περιοδικοῦ μας.

Πρῶτα-πρῶτα τὰ φυσικὰ φαινόμενα :

Ὅταν φανοῦν σύννεφα ἀπὸ τὰ νότια βουνά, προμηνύουν γιὰ τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τσοπάνηδες βροχή. Λένε τότε οἱ χωρικοί μας σκεπτικοί :

«Τὰ νότια β'νὰ φουρτουθῆκαν. Οὐ κιρὸς τὰ μτζούρουσι...»

Ἄλλο φυσικὸ προμήνυμα βροχῆς εἶναι ἡ θάλασσα, ὅταν τὸ κῦμα ἔρχεται ἀπὸ τὰ νότια πρὸς τὸ βορρᾶ. Τότε, ἡ νοτιασμένη θάλασσα — κατὰ τοὺς νησιῶτες— θὰ φέρῃ ὁπωσδήποτε βροχή.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φυσικὰ φαινόμενα, ὁ λαός μας παρατηρεῖ καὶ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ ζωϊκοῦ κόσμου, γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ συμπεράσματα γιὰ τὸν καιρό.

Στὴ Μύκονο καὶ τὶς Σπέτσες, τὰ Ψαρά, τὴν Ὕδρα καὶ τὴ Σάμο ἀπὸ τὰ νησιά,

ἀλλὰ καὶ σ' ὅλη τὴ Ρούμελη καὶ τοὺς κάμπους τοῦ Μωρηᾶ, ἀναμφισβήτητο σημάδι ἀλλαγῆς τοῦ καιροῦ ἀποτελεῖ τὸ πέταγμα τῆς κάργιας. Τὰ στακτόμαυρα αὐτὰ πουλιά, ὅταν πετοῦνε χαμηλά, πάνω ἀπ' τὰ σπίτια, θὰ πιάσῃ βροχή. Μπορεῖ ὅμως καὶ νἄρθῃ ἄνεμος δυνατός. Γι' αὐτὸ ὁ λαὸς παρατηρεῖ :

«Κόρακας στοὺ χαμηλό ;
ἢ ἀγέρας ἢ νιρό...»

Ἀλλὰ εἶναι καὶ οἱ γλάροι. Αὐτοί, ὅταν πετοῦνε ἀπὸ τὴν θάλασσα πρὸς τὴ στεριά, θἄχουμε πρωτοβρόχια καὶ φουρτοῦνες. Ὅταν πάλι μαζεύωνται πολλοὶ γλάροι πάνω σὲ ἤρεμη θάλασσα, αὐτὸ εἶναι σημάδι γιὰ τοὺς ναυτικούς μας ὅτι ἔρχεται βροχὴ καὶ τρικυμία.

Στὴ Μυτιλήνη, τὴ Χιὸ καὶ τὰ Δωδεκάνησα, πιστεύουν πώς, ὅταν ἔρχεται ἀπὸ τὴ θάλασσα μυρωδιὰ καρπουζιοῦ, εἶναι σημάδι ἀδιαφιλονείκητο πὼς θὰ ἀρχίσουν τὰ πρωτοβρόχια.

Οἱ τσοπάνηδες καὶ οἱ γεωργοὶ τοῦ Παρνασσοῦ καὶ γενικὰ ὅλης τῆς Ρούμελης, τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Πελοποννήσου, πιστεύουν ὅτι τὰ πρωτοβρόχια ἔρχονται μόλις τὰ πρῶτα κοπάδια χελιδονιῶν ἀρχίσουν νὰ φεύγουν πρὸς τὰ νότια. Αὐτὸ κατὰ κανόνα συμβαίνει τὶς πρῶτες ἡμέρες ποὺ ἀκολουθοῦν τὴ γιορτὴ τοῦ Σταυροῦ. Ἀρχίζουν τότε νὰ ἑτοιμάζουν τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα, γιατὶ μὲ τὶς πρῶτες βροχὲς θὰ σπείρουν «τὰ σανά», ἤτοι τοὺς βίκους, τὰ κριθάρια, τὶς βρῶμες κ.λ.π.

Ἂς δοῦμε τώρα καὶ μερικὲς ἄλλες ἀσχολίες τοῦ λαοῦ μας κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν.

***

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τρύγο στὶς ὀρεινὲς περιοχές, καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς σπορᾶς πρὸς τὲ τέλος τοῦ μηνός, ὁ λαός μας ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὸ μπόλιασμα τῶν δένδρων. Μπολιάζεται ἡ «ἀγορτσιὰ» σὲ ἀχλαδιὰ καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀληθινὴ ἱεροτελεστία. Γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ μπόλιασμα—στὴ Ρούμελη καὶ στὴ Κρήτη—πρέπει νὰ εἶσαι καθαρὸς ἀπὸ κάθε πλευρά. Πρέπει νὰ κάνῃς ἐλεημοσύνη τὴ μέρα ποὺ θὰ μπολιάσῃς, πρέπει νὰ μὴ πᾷς μὲ ξένη γυναίκα, πρέπει νὰ μὴν κακοκαρδιστῇς. Ἀκόμα πρέπει : Νὰ μὴν εἶναι Τρίτη, γιατὶ τὸ βλαστάρι θὰ ξεραθῇ μόλις βγάλει φύλλα. Νὰ μὴν εἶναι «Πέφτη» γιατὶ θὰ πέσῃ τὴν ἴδια νύχτα τὸ μπόλιο. Νὰ μὴν εἶναι Παρασκευή, γιατὶ τὴν Κυριακὴ θὰ μαραθῇ...Ἀπεναντίας, ἂν εἶναι Δευτέρα, τὸ βλαστάρι θὰ δευτερώσῃ, ἂν εἶναι Τετάρτη, ἔχεις μερικὲς ἐλπίδες, κι' ἂν εἶναι Σάββατο θὰ πιάσῃ ὁπωσδήποτε. Κυριακή, ὄχι φυσικά....

Σοβαρὴ ἀσχολία τὸν Σεπτέμβρη εἶναι καὶ τὸ κυνήγι. Καὶ στὸ κυνήγι, ὅπως καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες ἐνέργειες ὁ λαός μας ἔχει πολλὰ νὰ παρατηρήσῃ. Στὴ Κρήτη λ.χ., στὴν Εὔβοια, στὴ Ρούμελη καὶ στὴ Θεσσαλία, οἱ κυνηγοὶ φοβοῦνται τὸ κακὸ μάτι. Ἂν, ὅταν ξεκινήσουν γιὰ κυνήγι, τοὺς δῇ ἄνθρωπος ποὺ τὸ μάτι του θεωρεῖται βάσκανο, προτιμοῦν νὰ γυρίσουν πίσω καλλίτερα παρὰ νὰ πᾶνε, μὴ τοὺς συμβῇ κανένα κακό. Γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ κακὸ συναπάντημα οἱ κυνηγοί μας, σοφίζονται χίλια δυὸ τεχνάσματα. Βγαίνουν π.χ. ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἀφοῦ τοὺς δίνουν ὕστερα τὰ φυσεκλίκια καὶ τὰ δίκανα ἀπὸ τὸ παράθυρο ἢ κάποια κρυφὴ πόρτα. Λένε ὅτι πηγαίνουν στὸ καφενεῖο καί, τὸ στρίβουν καταλλήλως ἀπὸ κάποιο ἀπόμερο δρομάκι, χωρὶς νὰ ποῦν τίποτα οὔτε καὶ στοὺς ἀποκλειστικὰ δικούς των ἀκόμα. Γενικά, μεταχειρίζονται κάθε ψέμμα γιὰ νὰ παραπλανήσουν τοὺς ἄλλους καὶ νὰ πᾶνε ἀθέατοι στὸ κυνήγι. Τὸ πρᾶγμα ἔχει καὶ ἐδῶ τὴ λύση του : Σκέπτονται τὴν «καζούρα» τῶν συγχωριανῶν καὶ φίλων ὅταν γυρίσουν χωρὶς θήραμα καὶ γι' αὐτὸ μετέρχονται κάθε πονηριά, γιὰ νὰ μὴ μάθουν ὅτι πᾶνε γιὰ κυνήγι. Ἄσχετα μ' αὐτὸ ὅμως, εἶναι καὶ τὸ κακὸ μάτι, ὅπως εἴπαμε.

Στὴν Πελοπόννησο, καὶ ἰδίως στὴ Λακωνία καὶ τὴν Ἀργολιδοκορινθία, οἱ κυνηγοί, ὅταν ξεκινῶντας δοῦν γάτα νὰ διασχίζῃ μπροστά τους κάθετα τὸ δρόμο,

γυρίζουν πίσω. Ἡ θέα τῆς γάτας θεωρεῖται ἀνείπωτο κακὸ γιὰ τοὺς Νεμρώδ. Στὴν Ἤπειρο καὶ στὴ Μακεδονία, ἂν ξεκινῶντας, τοὺς γαυγίσῃ σκύλος γυρίζουν πίσω καὶ καταστρέφουν μάλιστα τὶς «γιεμισιές» τους.

Γενικὰ ὁ λαός μας πιστεύει, ὅτι οἱ κυνηγοὶ εἶναι οἱ μεγαλύτεροι ψεῦτες. Ἄπειρα εἶναι τὰ πειράγματα ποὺ κάνουν στοὺς κυνηγοὺς οἱ συγχωριανοί τους καί, ἄφθονα εἶναι τὰ...λεπτὰ ποὺ διαθέτουν οἱ κυνηγοί μας γιὰ τὴν ἀγορὰ θηραμάτων, ὅταν ἀποτυγχάνουν. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ κυνηγοί μας μεταβάλλονται σὲ σύγχρονους βαρώνους Μινχάουζεν, ὅταν ἐκθειάζουν τοὺς κυνηγετικούς των ἄθλους. Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ διασκεδαστικὸ γιὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὅταν ἀκοῦνε στοὺς διάφορους κυνηγετικοὺς ὁμίλους τὰ παιδαριώδη ψέματα τῶν Ἀθηναίων ἐπίδοξων Νεμρώδ.

Ἀναπόφευκτα ὁ λαός μας, συνεδύασε τὸ κυνήγι μὲ τὸν ἔρωτα. Τραγούδησε καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὅπως καὶ ἀλλοῦ, ἀνάλογα μὲ τὶς ἐκδηλώσεις του. Στὴν Κρήτη, ὁ κυνηγὸς ντελη-κανὴς ἀναστέναξε:

«Πάντα μου μὲ τὸν ἔρωντα ἐπήγαινα κυνήγι
κι' ὡς κι' ἂν ἐπέτα τὸ πουλί, δὲν τῶφηνα νὰ φύγῃ...».

Στὴ Ρούμελη πάλι, τραγούδησε ὁ λαός:

«Ἀνάθεμά σε κυνηγέ, ποὺ σκότωσες τὸ ἕνα
καὶ δὲν τὰ σκότωσες τὰ δυό, νὰ πᾶνε ταιριασμένα...».

***

Ἄλλη χαρακτηριστικὴ ἐκδήλωση τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, πλούσια σὲ λαογραφικὰ στοιχεῖα, εἶναι ἡ καλλιέργεια τοῦ βασιλικοῦ. Ὁ βασιλικός, τὸν Σεπτέμβρη, λαβαίνει ἱερὴ μορφὴ καὶ τοῦτο γιατὶ χρησιμεύει γιὰ τὸ ράντισμα τῶν σπιτιῶν τὴν ἡμέρα τοῦ Σταυροῦ. Μὲ βασιλικὸ θὰ σκορπίσουν τὸν ἁγιασμὸ στὰ σπίτια αὐτὴ τὴ μέρα, μὲ βασιλικὸ θὰ ράνουν τὸν σπόρο γιὰ νὰ μὴ «ψηριάσῃ», μὲ βασιλικὸ θὰ ράνουν καὶ τὰ ζῶα.

Ἀπὸ τὴν πρώτη τοῦ Σεπτέμβρη, οἱ κοπέλλες στὴ Κρήτη καὶ στὰ νησιά, συναγωνίζονται ποιὰ θὰ παρουσιάσῃ τὸν μεγαλύτερο καὶ πιὸ πυκνόφυλλο βασιλικὸ στὴν ὕψωση τοῦ Σταυροῦ, ποτίζοντας κάθε βράδυ τὶς γλάστρες μὲ κρύο νερό. Γι' αὐτὸ ὁ λαός μας λέει:

«...Χατῆρι τοῦ βασιλικοῦ, ποτίζεται κι' ἡ γλάστρα...»

Καὶ ὑπονοεῖ ἐκείνους ποὺ ἐπωφελοῦνται ἀπὸ τὴν καλωσύνη ποὺ γίνεται σ' ἄλλους.

Γιὰ νὰ μεγαλώσῃ ὁ βασιλικός, πιστεύεται γενικὰ ὅτι συντελεῖ πολὺ ἡ κοπριὰ τοῦ γαϊδάρου (κόπρος τοῦ ὄνου, ἂν προτιμᾶτε). Κι' ἐδῶ ὁ λαός μας θυμοσόφησε μὲ τὸ ρητό του:

«Βασιλικὸς καὶ καβαλίνα...»

Ποὺ λέγεται ὅταν παρουσιάζωνται μεγάλες ἀντιθέσεις σὲ δυὸ ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ὅταν βλέπουν δυὸ ἀχώριστους φίλους...

Καλλιεργοῦν τὸ βασιλικὸ τὸν μήνα αὐτὸν καὶ τραγουδοῦν τὸν ἔρωτα μαζί του. Τὰ κορίτσια τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τῆς Γκιώνας τραγουδοῦν:

«Βασιλικὲ πλατύφυλλε, μὲ τὰ σαράντα φύλλα,
σαράντα σ' ἀγαπήσανε μὰ γὼ πάλι σὲ πῆρα...».

Στὴ Μυτιλήνη τραγουδᾶνε τοῦτο τὸ δίστιχο:

«Βασιλικέ μου μὴ μαραίνεσαι, μὴν καταλῇς τὰ κάλλη
κ' ἐμεῖς ποὺ χωριστήκαμε, θ' ἀνταμωθοῦμε πάλι...».

Στὴν Κρήτη, οἱ ντελη-κανῆδες τὸν βάζουν στὸ αὐτί τους καὶ κάνουν «περασιὲς» ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς καλῆς των, τραγουδῶντας:

«Πλατύφυλλε βασιλικέ, ἀπ' ὅλα τὸ Ρηγάτα,
πρῶτα μ' ἀγάπες κι' ἤρχουσουν, ἐδά χασες τὴ στράτα...».

Τὸ ἑορτολόγιο τοῦ Σεπτεμβρίου παρουσιάζεται πολὺ πενιχρό. Δὲν ἔχουμε ἄλλη γιορτὴ τὸν μήνα αὐτόν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γιορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Πενιχρὰ λοιπὸν εἶναι κατ' ἀνάγκην καὶ τὰ λαογραφικὰ ἑορταστικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ λαοῦ μας.

Πρὶν πᾶμε στὴ γιορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, θὰ σταθοῦμε γιὰ λίγο στὴν πρώτη τοῦ μηνός, στὴ γιορτὴ τῆς «Ἀρχῆς τῆς Ἰνδίκτου».

Γιὰ νὰ δῇς λοιπὸν ἂν θὰ ζήσῃς ὁλόκληρο τὸ χρόνο, τὸ μεσάνυχτα τῆς 31ης Αὐγούστου παίρνεις ἕνα καρύδι καὶ τὸ βάζεις στὰ κεραμίδια τοῦ σπιτιοῦ σου. Πηγαίνεις νὰ κοιμηθῇς. Τὸ πρωΐ, τὴν πρώτη τοῦ Σεπτέμβρη, σπάζεις τὸ καρύδι. Ἂν βγῇ ὁλόκληρο, θὰ εἶσαι γερὸς γιὰ ὅλο τὸ χρόνο, ἂν θρυματισθῇ τὸ περιεχόμενο, θὰ ἀρρωστήσῃς... Κι' ἂν τὸ καρύδι εἶναι κούφιο—κούφια ἡ ὥρα—θὰ πεάνῃς... (Κρήτη—Μυτιλήνη—Φωκίδα).

Πᾶμε τώρα στὶς δεκατέσσερις τοῦ μηνός, στὴν ὕψωση τοῦ Σταυροῦ. Τὰ μεσάνυχτα τῆς παραμονῆς, οἱ δίκαιοι στὴν Κρήτη, τὸ Μωρηᾶ καὶ τὴ Ναυπακτία, βλέπουν τὸν οὐρανὸ ν' ἀνοίγῃ σὲ σχῆμα Σταυροῦ. Αὐτὸ ὅμως γίνεται πολὺ γρήγορα, κι' ὅτι ζητήσῃς, ἐκείνη τὴ στιγμή, γίνεται. Πρέπει γι' αὐτὸ νὰ τὸ ζητήσῃς γρήγορα-γρήγορα. Μιὰ φορὰ στὴν Κρήτη, θέλησε ἕνας νὰ ζητήσῃ χίλια φλουριά, μὰ δὲν πρόφθασε νὰ πῇ παρὰ μόνο τὴ λέξη «χίλια». Τότε, στὴ στιγμή, τὸ σῶμα του γιόμισε ἀπὸ «ἀχείλια» (χείλη). Αὐτὸ τὸ θυμᾶται καλὰ ὁ γέρο-Συντινάκης ἀπὸ κάποιο χωριὸ τοῦ Ρεθύμνου.

Τὴν ἡμέρα τοῦ Σταυροῦ, οἱ γυναῖκες στὰ νησιά μας, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ σ' ὅλη τὴν Ἑλληνικὴ Ὕπαιθρο, παίρνουν ἁγιασμὸ ἀπὸ τὶς Ἐκκλησιὲς καὶ πιάνουν καινούργιο προζύμι. Τὴ ζύμη τὴ ραντίζουν ἁγιασμό, μὲ ἕνα κλωνὶ βασιλικό, καὶ τοῦτο γιὰ νὰ φουσκώσῃ γρήγορα.

Ὅταν μεταλάβῃς τοῦ Σταυροῦ—καὶ γιὰ νὰ μεταλάβῃς πρέπει νὰ νηστέψῃς ἀπὸ τὴν πρώτη τοῦ μηνὸς—γιατρεύονται τὰ μάτια σου καὶ οἱ ρευματισμοί. (Ἀργολίδα).

Ὑπάρχουν κλέφτες ποὺ λέγονται «Σταυροπάτες», διότι χαράζουν στὴν πατούσα τους ἕνα Σταυρό. Οἱ κλέφτες αὐτοὶ λοιπόν, πιάνονται, ἂν ἀποπειραθοῦν νὰ κλέψουν τὴν ἡμέρα τοῦ Σταυροῦ. (Δωρίδα—Παρνασσίδα—Περιοχὴ Χανίων Κρήτης καὶ Κατερίνη Μακεδονίας).

Τέλος, τὴ γιορτὴ τοῦ Σταυροῦ ποὺ εἶναι «ἡμέρα νηστείας παντοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας» (Μυτιλήνη), πρέπει:

«Γιὰ τοῦ Σταυροῦ τὴ χάρ'
μουδὲ λάδ' μουδὲ ψάρ'...» (Ρούμελη—Κρήτη).

(Προσεχῶς ὁ **Ὀκτώβριος**)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος ὁ ἐν μονίμῳ διαθεσιμότητι τελῶν ἀστυφύλαξ Παπαδόπουλος Ἐλισσαῖος.

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ κάτωθι ἀστυφύλακες: Μακρῆς Δημήτριος, Νεροῦτσος Σπυρίδων, Θωμόπουλος Ἀθανάσιος, Πανουτσόπουλος Ἀργύριος, Καραπανάγος Θεοφάνης, Κάρμας Ἀναστάσιος.

—Διεγράφησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι: Ὑπαρχιφύλαξ Παππᾶς Δημήτριος καὶ ἀστυφύλακες Μπότης Ἀθανάσιος καὶ Ἀγγελόπουλος Ἄγγελος.

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου οἱ κάτωθι ἀστυφύλακες: Φραγκόπουλος Ἰ. καὶ Κουτράκης Γ.

***

7ον ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Τὸ 7ον Διεθνὲς Συνέδριον Ποινικοῦ Δικαίου, ὀργανούμενον ὑπὸ τῆς ἐν Παρισίοις ἑδρευούσης «Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου» (Association Internationale de Droit pénal) μέσῳ τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἐθνικοῦ τμήματος τῆς «Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου», θέλει συνέλθῃ ἐν Ἀθήναις τὴν 26ην Σεπτεμβρίου μέχρι 2 Ὀκτωβρίου 1957, προσκλήσει τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Αἱ συνεδριάσεις θὰ γίνουν εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν (ὁδὸς 28ης Ὀκτωβρίου (Πατησίων) ἀριθ. 76).

Τὰ συζητηθησόμενα θέματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχουν ἤδη ὑποβληθῆ ἔγγραφοι προκαταρκτικαὶ ἐκθέσεις, καθὼς καὶ γενικαὶ ἐπὶ ἑνὸς ἑκάστου θέματος εἰσηγήσεις, εἶναι τὰ ἑξῆς τέσσαρα:

1) Ὁ σύγχρονος προσανατολισμὸς τῆς ἐννοίας τοῦ αὐτουργοῦ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα.

2) Ὁ ἔλεγχος τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας τοῦ δικαστοῦ ἐν τῇ ἐπιμετρήσει τῆς ποινῆς καὶ τῶν μέτρων ἀσφαλείας. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ θέματος τούτου περιλαμβάνεται καὶ ζήτημα προστασίας τοῦ ἀτόμου.

3) Αἱ νομικαί, διοικητικαὶ καὶ κοινωνικαὶ συνέπειαι τῆς ποινικῆς καταδίκης.

4) Τὰ ἐπὶ ἀεροσκαφῶν διαπραττόμενα ἐγκλήματα καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῶν.

Γενικοὶ εἰσηγηταὶ ἔχουν ὁρισθῆ: Τοῦ πρώτου θέματος ὁ Ἱσπανὸς Καθηγητὴς κ. Jimenez de Asua, τοῦ δευτέρου θέματος ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Γάφος, τοῦ τρίτου θέματος ὁ Σουηδὸς Καθηγητὴς κ. Strahl καὶ τοῦ τετάρτου θέματος ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς κ. Meyer.

Ἐν Ἀθήναις συνεκροτήθη πρὸ τριετίας, κατὰ πρότασιν τῆς «Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου», ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, Ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπή, ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν ἑξῆς μελῶν:

1) Χρίστου Γιώτη, τέως Ἐφέτου—Συγγραφέως, ὡς προέδρου, 2) Χαρ. Τριανταφυλλίδη, Γεν. Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ὡς Ἀντιπροέδρου, 3) Ἀνδρ. Τούση, Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς Γεν. Γραμματέως, 4) Νικ. Βλάμη, Γεν. Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ὡς Ταμίου, 5) Παν. Ἠλιάδη, Ἀντεισαγγελέως Πλημμελειοδικῶν Πειραιῶς, ὡς ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γεν. Γραμματέως, 6) Ἰω. Βεργοπούλου, Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, 7) Κωνστ. Γαρδίκα, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, 8) Ἠλίας Γάφου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, 9) Ἀλίκης Γιωτοπούλου, δικηγόρου παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, 10) Ἀθαν. Γκαζέτα, Ἀντεισαγγελέως Ἐφετῶν Ἀθηνῶν, 11) Ἰακ. Ζαγκαρόλα, Ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, 12) Κωνστ. Ζαχαρῆ, Ἐφέτου Ἀθηνῶν, 13) Ἰω. Ζησιάδη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, 14) Δημ. Καρανίκα, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, 15) Παν. Κωνσταντινίδη, Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν, 16) Γεωργ. Μαγκάκη, Ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, 17) Μενελ. Μπακατσούλα, Ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπι-

στημίου 'Αθηνῶν, 18) 'Αριστείδου Μπαλτατζῆ, δικηγόρου παρὰ τῷ 'Αρείῳ Πάγῳ, 19) Μαρίου Μπαμπάκου, 'Αντιπροέδρου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου 'Αθηνῶν, 20) Πέτρου Παπαδάτου, δικηγόρου 'Αθηνῶν, 21) 'Αποστ. Παπαγεωργίου, δικηγόρου παρὰ τῷ 'Αρείῳ Πάγῳ, πρώην Γεν. Γραμματέως τοῦ 'Υπουργείου τῆς Δικαιοσύνης καὶ 22) Τηλεμ. Φιλιππίδη, 'Υφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ὡς μελῶν. Διὰ δὲ τὸν χειρισμὸν τῶν ἐπειγόντων θεμάτων ὡρίσθη δι' ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ὀκταμελὴς 'Εκτελεστικὴ 'Επιτροπὴ ἐκ μελῶν τῆς ἀνωτέρω 'Οργανωτικῆς 'Επιτροπῆς, τῶν ἑξῆς: 1) Χρ. Γιώτη, ὡς προέδρου, 2) 'Ανδρ. Τούση, ὡς Γεν. Γραμματέως, 3) Νικολ. Βλάμη, εἰς Ταμίου, 4) Μαρίου Μπαμπάκου, 5) Χαρ. Τριανταφυλλίδη, 6) 'Ιω. Βεργοπούλου, 7) 'Ιακ. Ζαγκαρόλα καὶ 8) Παν. 'Ηλιάδη, ὡς μελῶν.

Αἱ 'Επιτροπαὶ αὗται, ἑδρεύουσαι ἐν τῷ 'Υπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης, συνελθοῦσαι εἰς πλείστας συνεδριάσεις, ἐμερίμνησαν διὰ τὴν ἐντελεστέραν ὀργάνωσιν τοῦ Συνεδρίου τούτου, εἰς τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν σχετικὴν προκήρυξιν δικαιοῦνται νὰ μετάσχουν: 1) Τὰ μέλη τῆς Διεθνοῦς 'Εταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου, 2) οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Κυβερνήσεων, 3) τὰ μέλη τῶν Κοινοβουλίων, τῶν Συμβουλίων τῆς 'Επικρατείας ἢ ἄλλων ἀναλόγων θεσμῶν, 4) οἱ 'Ακαδημαϊκοί, 5) οἱ Δικαστικοὶ λειτουργοί, 6) τὸ διδάσκον προσωπικὸν τῶν Πανεπιστημίων, 7) οἱ δικηγόροι, οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τοὺς οἰκείους Δικηγορικοὺς Συλλόγους, 8) οἱ δημόσιοι λειτουργοὶ τῶν 'Υπουργείων καὶ τῆς 'Αστυνομίας· ἐπίσης οἱ κοινωνικοὶ ἐργάται, οἱ εἰδικευμένοι εἰς τὴν μεταχείρισιν τῶν ἐγκληματιῶν, 9) οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διεθνῶν 'Οργανισμῶν καὶ τὰ μέλη 'Οργανώσεων, ἐνδιαφερομένων διὰ τὰς ποινικὰς καὶ ἐγκληματολογικὰς 'Επιστήμας, 10) αἱ συγγραφεῖς ἐπιστημονικῶν ἔργων ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, 11) τὰ πρόσωπα τὰ ἀπ' εὐθείας προσκαλούμενα ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διεθνοῦς 'Εταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου ἢ ὑπὸ τῆς 'Οργανωτικῆς 'Επιτροπῆς καὶ 12) ὡς ἀκροαταί, περιωρισμένος ἀριθμὸς φοιτητῶν τῶν Νομικῶν Σχολῶν.

Ἔχει ἤδη καταρτισθῆ προσωρινὸν πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου, περιλαμβάνον τὰς ὥρας τῶν συνεδριάσεων, καθὼς καὶ τῶν γενησομένων δεξιώσεων, ἐπισκέψεων εἰς σωφρονιστικὰ καταστήματα κλπ. Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐνδέχεται νὰ ὑποστῆ ἐλαφρὰς μόνον τροποποιήσεις κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Συνεδρίου.

'Αρκεταὶ δηλώσεις συμμετοχῆς ἔχουν μέχρι τοῦδε περιέλθει εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς 'Οργανωτικῆς 'Επιτροπῆς ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ Κόσμου, ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τοῦ καλουμένου Παραπετάσματος. Τὸ δικαίωμα ἐγγραφῆς ἑκάστου συνέδρου ἔχει ὁρισθῆ εἰς δραχμὰς τριακοσίας ἑξήκοντα (360), παρέχον εὐχέρειαν συμμετοχῆς εἰς τὰς συζητήσεις, καθὼς καὶ εἰς τὰς δεξιώσεις καὶ λοιπὰς ἐν γένει ἐκδηλώσεις. Διάφοροι ἄλλαι λεπτομέρειαι ἀναγόμεναι εἰς τὴν ὀργάνωσιν, εἶναι ἐν τῷ κηταρτίζεσθαι.

***

ΚΡΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἐλήφθη ἐπιστολὴ ἀκροατρίας τῶν Ραδιοφωνικῶν 'Εκπομπῶν μας καὶ ἀναγνωστρίας τοῦ Περιοδικοῦ μας, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν ὡς ἔχει:

«'Αγαπητοὶ Κύριοι τοῦ Τμήματος Πνευματικῆς 'Αγωγῆς,

»Μὲ τὴν ψυχὴν γεμάτη ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀγάπη γιὰ τὴν ἐκπομπήν σας, σᾶς »στέλνω καὶ ἐγὼ τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια. Ἴσως αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ νὰ τὸ »θεωρήσητε ὑπερβολικό. Μὰ εἶναι ὅμως μιὰ μεγάλη ἀλήθεια. Θὰ ἤθελα λοιπόν, νὰ »ἦταν μπορετό, νὰ σᾶς ἄκουγα κάθε μέρα, κάθε ὥρα. Μὰ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο »μένω πάντα μὲ τὴν προσμονὴ τῆς Τετάρτης γιὰ ν' ἀφήσω κάθε ἄλλη μου ἀσχολία »καὶ νὰ παρακολουθήσω τὸ ὑπέροχο πρόγραμμά σας μὲ τὸ διδακτικὸ ἀπόσπασμα »τοῦ 'Αστυνομικοῦ 'Ημερολογίου σας.

«Τὸ περιοδικό σας «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» συμπληρώνει μιὰ μεγάλη προσδοκία

» γιὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ μέλλοντος σας. Τὸ παρακολουθῶ μ' ἐνδιαφέρον μαζὶ μ' ἄλλες » συμμαθήτριές μου, καὶ ὁμολογῶ ὅτι διαβάζοντάς το αἰσθανόμαστε σεβασμό, κατα- » νόησι καὶ ἀπέραντο θαυμασμό. Σεβασμὸ γιὰ τὶς διαλεκτὲς σελίδες τοῦ Διευθυντοῦ » σας κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, κατανόησι γιὰ τὴν διδακτικὴ ὕλη τοῦ κ. Σ. Πηλοῦ καὶ » ἀπέραντο θαυμασμὸ γιὰ τὶς ὑπέροχες καὶ ἄνευ προηγουμένου νουβέλλες τῆς διαλε- » κτῆς συνεργάτιδός σας Νίνας Γεωργίου, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν σταθμὸν τῆς λογοτε- » χνίας μας. Πρὸς Θεοῦ δὲν κάνω χρέη Κριτικοῦ. Ἁπλῶς διατυπώνω τὶς ἐντυπώσεις » καὶ τὶς γνῶμες μου πάνω στὸ ἄψυχο τοῦτο χαρτί.

«Μὲ σεβασμὸ καὶ ἐκτίμησι
»καὶ μ' ἕνα μεγάλο Μπράβο σας
«Εὐσταθία Τεφαρίκη».

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς Ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ προκαλοῦν τὸν γενικὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν προτίμηση τοῦ κοινοῦ, χάρις στὴν καλή τους ἐπιμέλεια, τὴν ἐπιτυχημένη ραδιοσκηνοθεσία τους, τὰ ἄψογα λογοτεχνικά τους κείμενα, τὴν ἐκλεκτὴ μουσική τους ὑπόκρουση, τὴν ποικιλία τῶν τραγουδιῶν τους, ἀλλὰ καὶ τὸ ζωντανὸ καὶ διδακτικὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ κοινωνικῆς πλευρᾶς.

Ἡ λογοτεχνικὴ εἰσαγωγὴ κάθε προγράμματος, πλαισιωμένη ἀπὸ ἁπαλοὺς ρυθμούς, σχολιάζεται μὲ ἀληθινὸ ἐνθουσιασμό, ἐνῶ οἱ καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, καὶ οἱ ἁπλὲς ἱστορίες ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, συγκινοῦν καὶ διδάσκουν τοὺς ἀκροατάς, τῶν ὁποίων ὁ κύκλος ὁλοένα αὐξάνει.

*

Μὲ τὸ ταγκὸ τῶν ρόδων, σὲ μοντέρνα ἐκτέλεση τῆς ὀνομαστῆς ὀρχήστρας Μαντοβάνι, ἄνοιξε τὸ πρόγραμμα τῆς 7/8/57, καὶ μὲ σκίτσα ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὴν Αὐγουστιάτικη φύση. Ἡ ἐκπομπὴ αὐτὴ προκάλεσε ἐνθουσιώδη σχόλια καὶ ἄρεσε ξεχωριστά, γιατὶ ἦταν ἀφιερωμένη στὴν Παληὰ Ἀθήνα, μὲ στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν τότε ζωὴ καὶ ὄμορφες καντάδες ἀπὸ τὴν μαντολινάτα Τσιλίφη. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθησαν ἱστορικὰ ἀπὸ τὴν ἐγκατάσταση τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων στὴν Ἀθήνα, καὶ ἀπόσπασμα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Ἡμερολογίου γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό.

*

—Πανηγυρική, χαρούμενη, εὐχάριστη ἡ ἐκπομπὴ τῆς 15/8/57 ἄφησε διαλεχτὲς ἐντυπώσεις. Ἄνοιξε μὲ χαρμόσυνα σήμαντρα καὶ ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους καὶ συνεχίστηκε μὲ περιγραφὴ τῆς ἱστορικῆς Ἐπετείου τῆς βυθίσεως τῆς «ΕΛΛΗΣ» καὶ πατριωτικὰ θούρια. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθησαν γιορτινὰ παληά, μοντέρνα, λαϊκὰ καὶ δημοτικὰ τραγούδια, καθὼς καὶ ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀρχ/κα Σπῦρο Πηλό, μὲ βιενέζικη μουσικὴ ὑπόκρουση.

***

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 100 τεῦχος νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀριθμοὶ τῶν παραγράφων 165, 166 καὶ 167 τῆς μελέτης «Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης», μὲ τοὺς ἀριθμοὺς 159, 160 καὶ 161.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια).. 4983

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀνώτατον φροντιστήριον κοινωνικῆς προνοίας τοῦ Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος, λόγος ἐκφωνηθεὶς τῇ 1ῃ Ἀπριλίου 1956, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς ἐνάρξεως τοῦ φροντιστηρίου τούτου, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Παντείου Σχολῆς κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου 4988

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

Πλαστὸν ἔγγραφον ὡς ἱστορικὸν κειμήλιον, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας καὶ ἑταίρου τῆς Διεθνοῦς Ἐγκληματολογίας κ. Ἀριστείδου Ν. Πουλαντζᾶ 4991

ΠΟΙΝΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ θανατικὴ ποινὴ — Οἱ ὑπὲρ καὶ οἱ κατὰ τῆς διατηρήσεως αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ κ. M. Montarron, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ Detective, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Μόρου 4999

ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Ἔκθεσις τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐκρήξεων πυρηνικῶν ὅπλων, ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ Δελτίου PR 55 - 58 Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν τῆς 17ης Φεβρουαρίου 1955 5005

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τὰ φῶτα ἔσβυσαν..., ὑπὸ κ. Ἀλεξ. Κροκίδη, Ἀστυνόμου Β' 5015

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

«Μὴν φοβηθῇς...», ὑπὸ κ. Σ. Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος 5017

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 5020

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ κ. Χ. Σταμάτη, Ἀρχιφύλακος 5023

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 5028

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)